

แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล
ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



ปริญญานิพนธ์
ของ
ณัฐกานต์ สุมาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

กรกฎาคม 2561

แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล
ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



ปริญานิพนธ์
ของ
ณัฐกานต์ สุมาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

กรกฎาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล
ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ



บทคัดย่อ
ของ
ณัฐกานต์ สุมาลัย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา

กรกฎาคม 2561

ณัฐกานต์ สุมาลัย. (2560). แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม.(การบริหาร และการจัดการการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผศ.ดร.ฐณพงค์ ศรีกาฬสินธุ์, อาจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ โปณะทอง

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุค 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล

จำแนกตามเพศ ชั้นปี วิชาเอก และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกนาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2560 รวม 158 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.970 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยวิธีการของเชฟเฟ

แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียนด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน และด้านการวัดและประเมินผล 2) นิสิตเพศต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและรายด้านไม่ต่างกัน 3) นิสิตที่เรียนวิชาเอกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและรายด้านไม่ต่างกัน 4) นิสิตชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและรายด้านไม่ต่างกัน 5) นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและรายด้านไม่ต่างกัน

LEARNING AND TEACHING APPROACH THAI AND WESTERN
THAILAND 4.0 OF PERFORMANCE ART



Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Administration and Management
at Srinakharinwirot University

July 2018

Natthakarn Sumarai. (2018). *Thai and Western Learning and Teaching Approach Thai and Western Thailand 4.0 Era of Performance Art at Srinakharinwirot University*.

Master Thesis, M.Ed.

(Educational Administration and Management). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee. Asst. Prof. Dr. Thapanong Sri Sri Kalasin, Dr. Chakrit Ponathong.

The objective of this study was to investigate the learning and teaching strategies for Thai and international dance in the Thailand 4.0 Srinakharinwirot University in four aspects: 1) course; 2) learning and teaching; 3) teaching equipment and; 4) evaluation. The study was defined by gender, year, major and learning outcomes. The one hundred and fifty eight subjects of this study were undergraduate students major in dancing in the Faculty of Fine Arts in the 2017 fiscal year. The study was a questionnaire with a ratio of Five and Forty items, with a confidence level which was 0.970 confidential. The statistic, used in this evaluation included mean, standard deviation, t-test, one way variance and a Scheffe's comparison of differences test.

The results of this study revealed the following: 1) The overall opinions of students regarding teaching and learning management of Thai dance 4.0 and per aspects from a higher to a lower range included the aspects of learning equipment, course; teaching, learning management and evaluation, respectively. 2) There were no significant differences, between the opinions of male and female students. 3) Students in different major significantly different opinions on teaching and learning management. 4) There were not significantly different opinions among the students at each year level. 5) There were not significantly different opinions on teaching and learning management for students with different grades and scores.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดีเป็นเพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ รองผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐะณพงศ์ ศรีกาพสินธุ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ โปณะทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

กราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา ภัทราวิวัฒน์ อาจารย์ ดร.ประภัศรา ธโนศวรรย์ และอาจารย์ ดร.ประภาศรี พรหมประกาย กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่า ที่ให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปรารณา คงสำราญ อาจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข และอาจารย์รองผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รวมพร ทองรัมย์ โอเนส ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในสาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา และ พี่ ๆ เพื่อน ๆ ที่ไม่สามารถกล่าวนามในที่นี้ได้ทั้งหมด ที่คอยให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในด้านต่าง ๆ และเป็นกำลังใจให้เสมอมา

ขอขอบคุณนิสิตสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและสากล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาให้ความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์และตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับ บิดา มารดา ที่ให้การอบรม สั่งสอน สนับสนุนในการศึกษา และเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา อาจารย์ และบุคคลที่เคารพรักทุกท่าน

ณัฐกานต์ สุมาลัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	6
ความสำคัญของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	10
สมมติฐานในการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	12
แนวคิดการจัดการเรียนการสอน.....	12
องค์ประกอบการจัดการเรียนการสอน.....	14
ด้านหลักสูตร.....	14
ด้านการเรียนการสอน.....	21
ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน.....	29
ด้านการวัดและประเมินผล.....	33
การศึกษาไทยยุคประเทศไทย 4.0.....	40
ตัวแปรที่ส่งผลต่อทักษะที่มีต่อการเรียนการสอน.....	41
การจัดการเรียนการสอนของสาขานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.....	47
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	52
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล.....	53
ลักษณะของแบบสอบถาม.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	55
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	77
ความมุ่งหมายการวิจัย.....	77
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
สรุปผลการวิจัย.....	78
อภิปราย.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	87
ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย.....	87
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	88
บรรณานุกรม.....	89
ภาคผนวก.....	97
ภาคผนวก ก. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	98
ภาคผนวก ข. หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย.....	107
ภาคผนวก ค. รายนามผู้เชี่ยวชาญและจดหมายขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ.....	109
ภาคผนวก ง. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับและค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ.....	114
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	115

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปี.....	55
2 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา.....	61
3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้าน.....	63
4 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒด้านหลักสูตร เป็นรายข้อ.....	63
5 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒด้านการ เรียนการสอนเป็นรายข้อ.....	65
6 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒด้านทักษะทางปัญญาเป็นรายข้อ.....	66
7 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒด้านวัดและ ประเมินผลเป็นรายข้อ.....	67
8 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามวิชาเอก.....	68
9 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามเพศ.....	69
10 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	70
11 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	71

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ.....	72
13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกชั้นปี.....	73
14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตาม วิชาเอก.....	74
15 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์ สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	74

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	12
---------------------------	----



บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทย 4.0 เป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือ โมเดลพัฒนา เศรษฐกิจของรัฐบาล ด้วยการนำของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ที่เข้ามาบริหารประเทศบนวิสัยทัศน์ที่ว่า “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ที่มีการกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศด้านต่างๆเพื่อปรับแก้จัดระบบ ปรับทิศทางและสร้างหนทางพัฒนาประเทศให้เจริญสามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามแบบใหม่ๆที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วรุนแรงในศตวรรษที่ 21 ได้ เพื่อให้เข้าใจ “ประเทศไทย 4.0” ก่อนจะมาถึงประเทศไทย 4.0 ประเทศไทยก็ผ่านการพัฒนามาเป็น ลำดับชั้นอย่างต่อเนื่องเริ่มตั้งแต่ “ประเทศไทย 1.0” การดำรงอยู่และพัฒนาประเทศเน้นการเกษตรเป็นหลัก เช่น ผลผลิตและขาย พืชไร่ พืช เป็นต้น “ประเทศไทย 2.0” นอกจากเกษตรกรรมแล้วก็เน้นไปทางอุตสาหกรรมแต่เป็น อุตสาหกรรมเบา เช่น การผลิตและขายรองเท้า เครื่องหนัง เครื่องดื่ม เครื่องประดับ เครื่องเขียน กระเป๋า เครื่องนุ่งห่ม เป็นต้น “ประเทศไทย 3.0” ซึ่งเป็นยุคปัจจุบัน เน้นหนักไปทางอุตสาหกรรมหนักและการส่งออก เช่น การผลิต และขาย ส่งออกเหล็กกล้า รถยนต์ กลั่นน้ำมัน แยกก๊าซธรรมชาติ ปูนซีเมนต์ เป็นต้น ประเทศไทยในยุค 1.0 2.0 และ 3.0 รายได้ประเทศยังอยู่ในระดับปานกลาง สร้างประเทศ เพราะ Thailand 3.0 ที่เราเป็นกันมาตลอดจนถึงทุกวันนี้มันทำให้รายได้ประเทศอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เราไม่สามารถขยับหนีไปจากจุดนี้ได้ เมื่อ 50 ปีก่อน ช่วง พ.ศ. 2500 - 2536 เศรษฐกิจ ของไทยเรามีการเติบโตอย่างมากถึงระดับ 7 - 8% ต่อปี แต่หลังจาก พ.ศ. 2537 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน เศรษฐกิจ ไทยเติบโตขึ้นเพียง 3 - 4% ต่อปีเท่านั้น นอกจากนั้นยังมีเรื่องของ ความเหลื่อมล้ำด้านความร่ำรวยและความไม่สมดุลในการพัฒนาซึ่งนี่แหละที่ทำให้รัฐบาลต้องหันมาใส่ใจเร่งพัฒนาปฏิรูปโครงสร้างเศรษฐกิจกันยกใหญ่ เพื่อให้เราก้าวข้ามจาก Thailand 3.0 ไปสู่ Thailand 4.0 ให้ได้ใน 3 - 5 ปีนี้ จึงเป็นเหตุให้นำไปสู่ยุคที่สี่ เรียกว่า “ประเทศไทย 4.0” กำหนดแนวทางพัฒนาประเทศให้เป็นประเทศเศรษฐกิจใหม่ (New Engines of Growth) ประเทศ และประชากรมีรายได้สูงโดยวางเป้าหมายให้เกิดผลการพัฒนา ภายใน 5 - 6 ปีนี้คล้าย ๆ กับการวางภาพอนาคตทางเศรษฐกิจที่ชัดเจนของประเทศที่พัฒนาเช่น สหรัฐอเมริกา “A Nation of Makers” อังกฤษ “Design of Innovation” อินเดีย “Made in India” หรือประเทศเกาหลีใต้ ที่วาง โมเดลเศรษฐกิจในชื่อ “Creative Economy” (ประยุทธ์ลุ่มพัฒนาประเทศสู่ยุคไทยแลนด์4.0, 2560: ออนไลน์)

การพัฒนาประเทศไทยได้โมเดล “ประเทศไทย 4.0” จะสำเร็จ ใช้แนวทาง “สานพลังประชารัฐ” เป็นตัวการขับเคลื่อนโดยมุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนภาคการเงินการธนาคาร ภาคประชาชนภาคสถาบันการศึกษามหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยต่างๆ ร่วมกันระดมความคิด ผนึกกำลังกันขับเคลื่อนผ่านโครงการบันทึกความร่วมมือกิจกรรมหรืองานวิจัยต่างๆ โดยการดำเนินงานของ “ประชารัฐ” กลุ่มต่างๆ อันได้แก่ กลุ่มที่ 1 การยกระดับนวัตกรรมและผลิตภัณฑ์การปรับแก้กฎหมายและกลไกภาครัฐ พัฒนาคลัสเตอร์ ภาคอุตสาหกรรมแห่งอนาคต และการดึงดูดการลงทุนและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน กลุ่มที่ 2 การพัฒนาการเกษตรสมัยใหม่และการพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากและประชารัฐ กลุ่มที่ 3 การส่งเสริมการท่องเที่ยวและไมล์ การสร้างรายได้ และการกระตุ้นการใช้จ่ายภาครัฐ กลุ่มที่ 4 การศึกษาพื้นฐานและพัฒนาผู้นำ (โรงเรียนประชารัฐ) รวมทั้งการยกระดับคุณภาพวิชาชีพ กลุ่มที่ 5 การส่งเสริมการส่งออกและการลงทุนในต่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมกลุ่ม SMEs และ ผู้ประกอบการใหม่ (Start Up) ซึ่งแต่ละกลุ่มกำลังวางระบบและกำหนดแนวทางในการขับเคลื่อนนโยบายอย่างเข้มข้น

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเข้าร่วมเป็นประชาคมอาเซียน ในปี พ.ศ.2558 ตามกฎบัตรอาเซียน ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม วัฒนธรรม โดยเฉพาะด้านการศึกษา ทั้งนี้ที่ผ่านมา สกอ. ได้กำหนดให้การเปิดเสรีการค้าบริการด้านการอุดมศึกษา และบูรณาการการเป็นประชาคมอาเซียน เป็นปัจจัยสำคัญในการจัดทำกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 เพื่อให้ระบบอุดมศึกษาเตรียมพร้อมในการรองรับให้ประเทศไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียนได้ อุดมศึกษาจำเป็นต้องเสริมหลักสูตรในทุกคณะและภาควิชา ให้นักศึกษาตระหนักในเรื่องของอาเซียนมากขึ้น ทั้งรายวิชาอาเซียนทั่วไป รายวิชาที่เปรียบเทียบมิติต่างๆ ในอาเซียน รายวิชาที่เจาะลึกเรื่องเศรษฐกิจ การเมือง สังคม และวัฒนธรรมของประเทศอาเซียน นอกจากนี้ยังต้องมีการเตรียมความพร้อมในเรื่องของภาษา ทั้งภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน และภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน สกอ. ได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการเปิดเสรีการค้าบริการด้านอุดมศึกษา เพื่อเป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษาใช้วางแผนยุทธศาสตร์และนโยบายทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อไป เพื่อให้คุณภาพบัณฑิตในอนาคตไปสู่สากล และนำประเทศให้มีความสามารถในการแข่งขันได้โดยสร้างความร่วมมือกับประเทศสมาชิกในการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบุคลากรไปยังประเทศเพื่อนบ้านในระยะเริ่มต้น และขยายวงให้กว้างขึ้น(จดหมายข่าวสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (HEC Newsletter),2554: ออนไลน์)

กรอบยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี (2560-2579) ประเทศไทยมี “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” เป็นประเทศพัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง คนไทยในอนาคตมีศักยภาพร่วมกัน พัฒนาประเทศ สามารถปรับตัวรองรับ การพัฒนาในอนาคต มีความพร้อมทั้ง ใจ สติปัญญา มีทักษะในการ วิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีการเรียนรู้ ตลอดชีวิต

แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2574) ได้พัฒนายุทธศาสตร์การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการบริหาร จัดการ ออกแบบและพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศ เพื่อกำกับ ติดตาม บริหารจัดการ และตัดสินใจในเชิงนโยบายให้เชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพภายใน การประเมินคุณภาพภายนอก มีการติดตามประเมินผลภายในองค์กรและระหว่างองค์กรพัฒนาผ่านระบบ ICT ที่ทันสมัยและพัฒนาข้อมูลผู้เรียนผ่าน Smart Card มีหน่วยงานกลางบูรณาการข้อมูลบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปของข้อมูลสารสนเทศอุดมศึกษาผู้มีส่วนได้ส่วนเสียกับระบบข้อมูลสารสนเทศอุดมศึกษา ซึ่งความต้องการข้อมูลที่ซับซ้อนเกี่ยวกับคุณภาพ ประสิทธิภาพ และศักยภาพ ของสถาบันอุดมศึกษาความต้องการข้อมูลสารสนเทศเพื่อการเปรียบเทียบและการเทียบเคียงทั้งในประเทศและนานาชาติความต้องการข้อมูลและสารสนเทศจากองค์กรภายนอก ระบบอุดมศึกษาต้องการระบบข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพสูงที่เพิ่มขึ้น

จาก แผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2560-2574) เป้าหมายสุดท้ายผู้เรียนแต่ละระดับ การศึกษาได้รับ การพัฒนาเต็มตามศักยภาพของตน มีคุณลักษณะนิสัยและพฤติกรรม ที่พึงประสงค์ มีความรู้หลัก และทักษะ การเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับการทำงาน ในศตวรรษที่ 21 (3R – 8C) ประชากร ทุกช่วงวัยเข้าถึงโอกาสและความเสมอภาคทางการศึกษาจากระบบการศึกษาที่มีความยืดหยุ่น โดยมี ระบบการทดสอบ วัดและประเมินผลลัพท์ การเรียนรู้ (Learning Outcomes) แนวทางการจัดการ การศึกษาพัฒนาหลักสูตรที่เน้นการคิดวิเคราะห์การแก้ปัญหาและการคิดอย่างมีวิจารณญาณพัฒนา หลักสูตรระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อวางพื้นฐานและสร้างทางเลือกในการ ประกอบอาชีพ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อาชีวศึกษา และอุดมศึกษา เพื่อเชื่อมโยงกับ ตลาดแรงงาน และทิศทางการพัฒนาประเทศจัดกระบวนการเรียนรู้การสอนและการเรียนรู้ ที่เชื่อมโยงกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและการศึกษาพัฒนาระบบและกลไกการทดสอบวัดและ ประเมิน ผลลัพท์การเรียนรู้ของผู้เรียน ระบบสะสม หน่วยการเรียนรู้ และระบบการเทียบโอน เพื่อ เทียบโอนผลลัพท์การเรียนรู้ระบบต่างๆในการ ยกกระดับคุณวุฒิตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ (ดร.สุเมธ แยมน์นุ.สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา,2559: ออนไลน์)

การจัดการศึกษาในประเทศไทยนั้นนอกจากมุ่งพัฒนาให้ประชาชนมีความรู้ความสามารถ ที่จะแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้แล้วยังมุ่งพัฒนาให้ประชาชนมีความรู้พื้นฐานด้านการประกอบ อาชีพซึ่งการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งที่จะดำเนินการเพื่อให้ประชาชนปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ ให้ดีขึ้น จึงเป็นที่ยอมรับกันว่า การศึกษาเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิต ของตนสามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุขและสามารถเกื้อหนุนการพัฒนาประเทศ ได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงในทุกๆ ด้านของประเทศ (พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ. 2540: 3) ซึ่งการจัดการศึกษาในแต่ละระดับมีความต่อเนื่องกันและมีความสำคัญในตัวเอง และต่าง ก็มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามในทุกๆ ด้าน การจัดการศึกษาให้บรรลุทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพไปพร้อมๆ กันจำเป็นต้องจัดให้เหมาะสมกับความต้องการของท้องถิ่น สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีร่วมกัน ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

แห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) ได้มีการกำหนดวัตถุประสงค์หลักของคนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาศักยภาพทุกด้าน มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและเกิดความสุขในสังคม กระบวนการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง และความสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตัวเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีความรู้ความสามารถ คุณธรรม จริยธรรม สติปัญญา ตลอดจนเป็นพลเมืองดีของสังคม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.2560: 40)

นาฏศิลป์ไทยถือว่าเป็นศาสตร์ทางศิลปะที่สำคัญยิ่ง เป็นที่รู้จักกันดีในรูปแบบของการแสดงที่มีลีลาอ่อนช้อยงดงามบ่งบอกถึงวัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทยแสดงถึงความเป็นอารยธรรมอันรุ่งเรืองและความมั่นคงของชาติที่สืบทอดต่อกันมาตั้งแต่โบราณกาล (วรสรวง สุทธิวรค์.2541: 1) นาฏศิลป์ไทยเป็นการแสดงออกทางศิลปวัฒนธรรม ที่ดีของชาติ และมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของมนุษย์ในพิธีกรรมต่างๆ ตลอดทั้งยังสามารถสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของสังคม ซึ่งส่งผลให้นาฏศิลป์มีความสำคัญในด้านความเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ ด้านของการรวมของศิลปะแขนงต่างๆ จากความสำคัญของนาฏศิลป์ที่กล่าวมานั้นจึงได้มีการจัดให้มีการเรียนการสอนนาฏศิลป์และส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีในเรื่องของการส่งเสริม การอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย การให้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีความสามารถเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมไทย เป็นการปลูกฝังลักษณะนิสัยทางศิลปะ ทั้งนี้ยังเป็นการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญ สามารถปรับปรุง และเป็นการส่งเสริมการแสดงออก

สาขาวิชานาฏศิลป์ภาควิชาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เกิดขึ้นเมื่อ ปี พ.ศ. 2536 ซึ่งเป็นปีที่ก่อตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีระบบการจัดและดำเนินการจัดการบริหารอยู่ภายใต้ภาควิชาศิลปะการแสดง ซึ่งมีหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต จำนวน 4 วิชาเอก คือ วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย วิชาเอกนาฏศิลป์สากล วิชาเอกออกแบบเพื่อการแสดง และวิชาเอกการแสดงและกำกับการแสดง ในปี พ.ศ. 2543 สาขาวิชานาฏศิลป์ได้แยกการจัดและดำเนินการบริหารเป็นระบบสาขาวิชา ตามระบบโครงสร้างการบริหารของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ในปัจจุบันสาขาวิชานาฏศิลป์มีหน้าที่และภารกิจหลักหลายประการ กล่าวคือ มุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตในระดับปริญญาตรี หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ) จำนวน 2 วิชาเอก คือ วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย วิชาเอกนาฏศิลป์สากล จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์โดยได้มีการจัดและดำเนินการตามแผนการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ สาขาวิชานาฏศิลป์มีปณิธานที่จะผลิตบัณฑิต และพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ ความคิด ตลอดจนความสามารถทั้งในทางด้านของวิชาการและวิชาชีพ พร้อมทั้งปลูกฝังให้เป็นผู้ที่มีปัญญา ธรรม การละอายใจ สามัคคีธรรม (คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. 2560)

การจัดหลักสูตรการเรียน การสอนนาฏศิลป์ไทยในยุคประเทศไทย 4.0 ควรเน้นหนักให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามปรัชญาการศึกษาของชาติ สอดคล้องตามแผนพัฒนาประเทศ เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติได้หลากหลาย เมื่อผู้เรียนต่างๆ เหล่านี้สำเร็จการศึกษาออกไป ความชำนาญและความเชี่ยวชาญในการจัดการความรู้ เพื่อจะได้ไปถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียน และสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ขึ้น เป็นนาฏนวัตกรรมการพัฒนาระบบการถ่ายทอดที่สร้างความเป็นเลิศให้กับผู้เรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการศึกษาในยุค 4.0 โดยกระบวนการถอดองค์ความรู้จากครูผู้มีความเป็นเลิศทางด้านการสอน เทคโนโลยีอันเป็นเครื่องมือส่งเสริมและการพัฒนางานด้านนาฏศิลป์ เพื่อเป็นการอนุรักษ์ร่วมไปกับการพัฒนาศาสตร์แห่งศิลปะการแสดงให้เข้าถึงพลเมืองในสังคมไทย และประจักษ์ว่านาฏศิลป์ไทยได้พัฒนาอย่างอนุรักษ์ เพื่อการดำรงอยู่ภายใต้ประเทศไทย 4.0 ในอนาคตต่อไป (สุวิทย์ เมษินทรีย์: 2559)

จากการที่ผู้วิจัยพบวิธีการจัดการเรียนการสอนยังคงประสบปัญหาหลายประการ ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงและแก้ไข เพื่อเป็นการพัฒนาในด้านต่างๆ ให้มีศักยภาพและประสิทธิภาพมากขึ้น ทั้งนี้จากการสัมภาษณ์นิสิตปัจจุบัน สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ชนชัย มั่นคง. 2560 : สัมภาษณ์) พบว่า

ด้านหลักสูตร บางรายวิชาในกลุ่มวิชาเอกบังคับ มีความซ้ำซ้อนกันระหว่างสาขาวิชา ศิลปะการแสดง วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากลเทคนิคยังไม่ทันสมัยยังไม่มีการปรับปรุงให้เหมาะสมสำหรับสภาพการณ์ในปัจจุบันที่นิสิตจะสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพต่อไป

ด้านการเรียนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีการจัดการเรียนการสอนกลุ่มใหญ่เป็นส่วนมาก ทำให้นิสิตบางคนที่มีความรู้ ความเข้าใจ และความสามารถเกี่ยวกับพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไม่เพียงพอ จึงส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอีกทั้งยังทำให้เกิดทัศนคติไม่ดีต่อรายวิชาที่เรียน นอกจากนี้ นิสิตบางคนหรือบางกลุ่มจะได้รับมอบหมายให้ทำจัดกิจกรรม การแสดง เพื่อแสดงงานของมหาวิทยาลัย อีกทั้งยังมีการว่าจ้างจากองค์กรเอกชน บริษัท หรือหน่วยงานอื่นๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ทำงานและรายได้การครองชีพส่วนบุคคล ทำให้ไม่สามารถเข้าเรียนในชั้นเรียนได้อย่างเพียงพอ ซึ่งต่อผลกระทบต่อการเรียนได้เนื่องจากวิชานาฏศิลป์จะเน้นการเรียนการสอนแบบภาคปฏิบัติมากกว่าภาคทฤษฎี

ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ยังไม่ทันสมัย และไม่เพียงพอต่อความต้องการในการใช้งานของอาจารย์และนิสิต อาทิ สื่อ ทางเทคโนโลยีต่างๆ ที่จะสามารถเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนสภาพแวดล้อมบรรยากาศการเรียนการสอน สาขาวิชานาฏศิลป์มีห้องปฏิบัติการน้อย ซึ่งไม่เพียงพอต่อความต้องการของนิสิตที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นในปัจจุบัน ในเรื่องการซ่อมบำรุงงาน อีกทั้งในด้านหนังสือ ตำรา ของสาขาวิชานาฏศิลป์มีจำนวนค่อนข้างน้อยทำให้นิสิตมีอุปสรรคในการแสวงหาความรู้และค้นคว้าความรู้ใหม่

ด้านการวัดผลและประเมินผล การวัดผลและประเมินผลของวิชานาฏศิลป์มุ่งเน้นในด้านของภาคปฏิบัติ จะเป็นคะแนนจากสภาพจริงของการปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนตลอดเวลา และทุกสถานการณ์ว่า นิสิตมีพัฒนาการมากน้อยเพียงใดจึงส่งผลให้ในบางครั้งนิสิตได้คะแนนต่ำ อีกทั้งยังเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการวัดผลและประเมินผลของอาจารย์ได้

จากสภาพปัญหาดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน ด้านกระบวนการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล จากความคิดเห็นของนิสิตซึ่งผลที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับสาขาวิชานาฏศิลป์ ในการปรับปรุงและพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน การจัดสภาพการณ์ และสภาพแวดล้อมในการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรีของสาขาวิชานาฏศิลป์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้มีความเหมาะสมและตรงตามจุดมุ่งหมายของการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี วิชาเอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ของคณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆ ภายในคณะศิลปกรรมศาสตร์เพื่อให้ นิสิตมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ยุค Thailand Economy 4.0

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2560 จำนวนประชากรทั้งสิ้น 158 คน

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาแนวทางคือ ผู้บริหารและอาจารย์ จำนวน 9 คน วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 เพศ แบ่งเป็น

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.1.3 เพศทางเลือก

1.2 ชั้นปี แบ่งเป็น

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

1.3 วิชาเอก แบ่งเป็น

1.3.1 วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย

1.3.2 วิชาเอกนาฏศิลป์สากล

1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น

1.4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

1.4.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2. ตัวแปรตาม คือแนวทางที่มีต้องประกอบ รวม 4 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านหลักสูตร

2.2 ด้านการเรียนการสอน

2.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน

2.4 ด้านการวัดและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์ประกอบการจัดการเรียนการสอน หมายถึง การแสดงออกถึงความคิดของนิสิตว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย ซึ่งวัดเป็นคะแนนจากการตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อถามความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ว่ามีความเหมาะสมมากน้อยเพียงใด แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1.1 ด้านหลักสูตร หมายถึง โครงสร้างหลักสูตร จำนวนรายวิชา จำนวนหน่วยกิตในแต่ละรายวิชา การจัดเนื้อหาสาระวิชาในการเรียนการสอนแต่ละรายวิชา การจัดเนื้อหาสาระของรายวิชาการเรียงลำดับรายวิชาที่ง่ายไปสู่รายวิชาที่ยาก ความต่อเนื่องสอดคล้องของเนื้อหา เนื้อหากับจำนวนหน่วยกิต การจัดเนื้อหาวิชาสำหรับนำไปใช้ได้ในชีวิตจริง การจัดเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม รวมทั้งความทันสมัยตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม

1.2 ด้านการเรียนการสอน หมายถึง วิธีการที่ผู้สอนนำมาใช้ดำเนินการสอน เช่น การถ่ายทอดความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน โดยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การบรรยาย การฝึกปฏิบัติ การให้ผู้เรียนวิจารณ์งาน การให้ผู้เรียนออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน การใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ การจัดกิจกรรมการสอนในรูปแบบต่างๆ การใช้สื่อการเรียนการสอน การใช้เทคโนโลยีต่างๆ

1.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน หมายถึง สื่อ หนังสือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน การจัดสถานที่ อุปกรณ์การสอนให้เพียงพอ ทันสมัย เอื้อต่อการเรียนการสอน อาคาร สถานที่ ได้แก่ การจัดห้องเรียน แสงสว่างในห้องเรียน และสื่อการสอน รวมถึงการมีนิสิตต่างชาติมาร่วมเรียนในชั้นเรียนเพื่อเกิดการแลกเปลี่ยนความรู้

1.4 ด้านการวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนในแต่ละรายวิชา การใช้รูปแบบและหลักเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการเรียน มาตรฐานการวัดและประเมินผล วิธีการทดสอบ ลักษณะข้อสอบ การประเมินความรู้ความสามารถทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน การวัดและประเมินผลความรู้ของผู้เรียน และการแจ้งผลการเรียน

2. นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะการแสดงประเภทระบำ รำ เต้นและอื่นๆ ที่ต้องผ่านกระบวนการทางด้านความคิดและการสร้างสรรค์นาฏศิลป์มีทั้งรูปแบบวิธีตามจารีตเดิม การนำงานแบบดั้งเดิมมาปรับปรุงหรือประยุกต์ใหม่ รวมไปถึงการทดลองการสร้างสรรค์ผลงานทางด้านนาฏศิลป์ขึ้นมาใหม่ ในการวิจัยในครั้งนี้แบ่งนาฏศิลป์ออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

2.1 นาฏศิลป์ไทย หมายถึง ศิลปะการแสดงประเภทหนึ่งที่เป็นมรดกและมีความเป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมอันดีงามของประเทศไทยที่มีคุณค่า อีกทั้งยังมีสาระ ความรู้ ความเข้าใจและความหลากหลายของการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบนาฏศิลป์ไทย ซึ่งจะประกอบไปด้วยนาฏศิลป์ไทยรูปแบบมาตรฐาน นาฏศิลป์ไทยพื้นบ้าน นาฏศิลป์ไทยประยุกต์และนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย

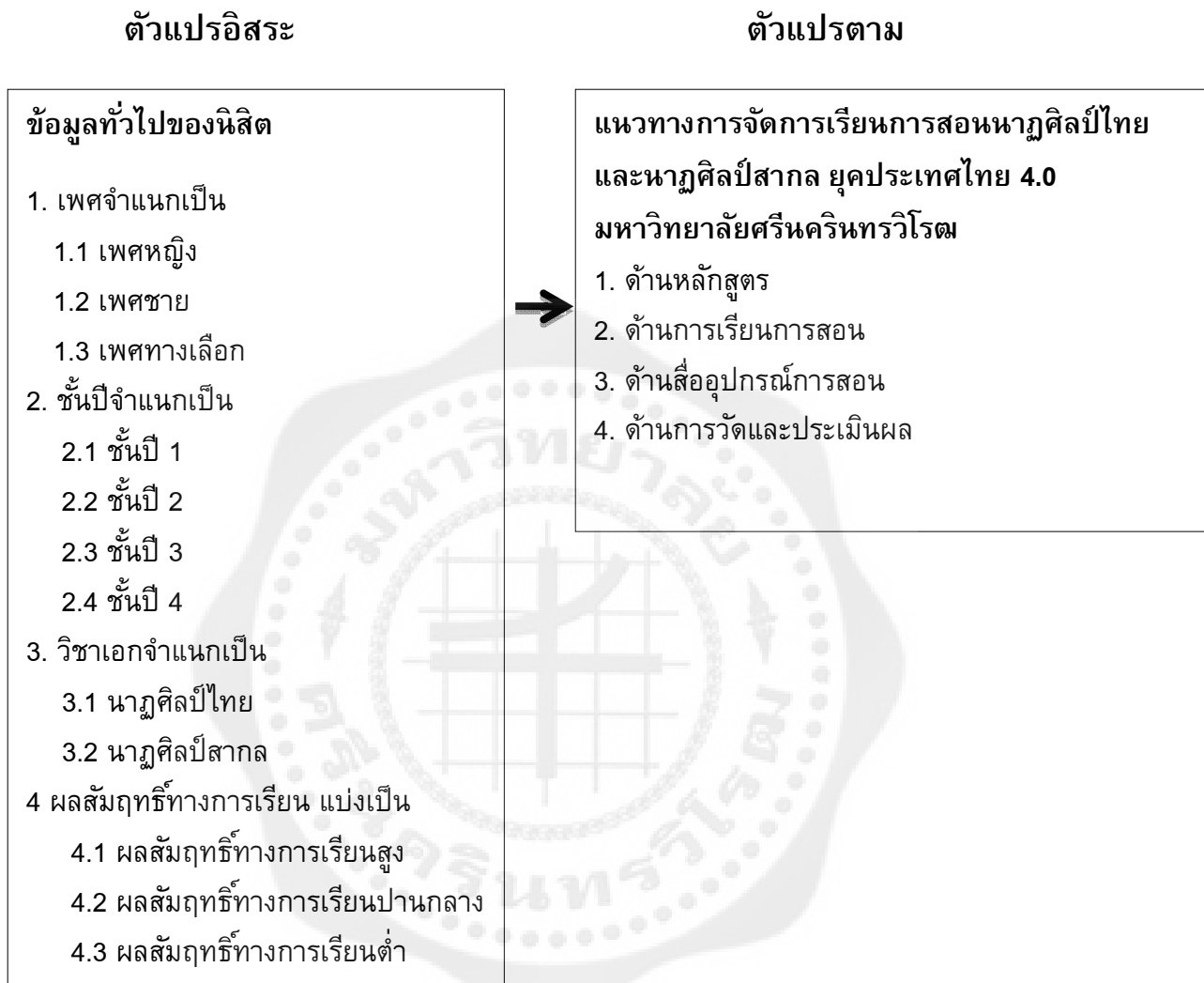
2.2 นาฏศิลป์สากล หมายถึง ศิลปะการแสดงของชนชาติตะวันตก ทั้งนี้ได้มีการใช้ชื่อเรียกแตกต่างกันออกไป เช่น นาฏศิลป์ตะวันตก นาฏศิลป์ตะวันออก และนาฏศิลป์สากล เป็นต้น นาฏศิลป์สากลได้มีสาระ ความรู้ ความเข้าใจและความหลากหลายของการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบของนาฏศิลป์สากล ซึ่งจะประกอบไปด้วย บัลเลต์ แจ๊สแดนซ์ โมเดิร์นแดนซ์ นาฏศิลป์พื้นบ้านตะวันตก นาฏศิลป์ร่วมสมัยและการออกแบบท่าเต้น

3. อาจารย์ หมายถึง ผู้ที่มีหน้าที่จัดการเรียนการสอน และทำหน้าที่สอนวิชานาฏศิลป์ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติและภาระงานภายในสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2560

4. นิสิต หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี 4 ปี ในหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศป.บ) จำนวน 2 วิชาเอก คือวิชาเอกนาฏศิลป์ไทย วิชาเอกนาฏศิลป์สากล ในชั้นปีที่ 1 ชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ของสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2560

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง วัดความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้จากวิชาเอกนาฏศิลป์ไทย วิชาเอกนาฏศิลป์ ของสาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2560

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. นิสิตเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน
2. นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน
3. นิสิตเอกนาฏศิลป์ไทยและเอกนาฏศิลป์สากลมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน
4. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแตกต่างกัน



บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดการจัดการเรียนการสอน
2. องค์ประกอบการจัดการเรียนการสอน
 - 2.1 ด้านหลักสูตร
 - 2.2 ด้านการเรียนการสอน
 - 2.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน
 - 2.4 ด้านการวัดและประเมินผล
3. การศึกษาไทย ยุคประเทศไทย 4.0
4. ตัวแปรที่ส่งผลต่อทักษะที่มีต่อการเรียนการสอน
5. การจัดการเรียนการสอนของสาขานาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ

1.แนวคิดการจัดการเรียนการสอน

ประเทศไทยจึงควรมีการพัฒนาความเป็นสากลของอุดมศึกษาต้องมุ่งเตรียมพร้อมพัฒนาคุณภาพปรับตัวและพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นสถาบันการศึกษาแห่งโลกยุคอนาคต โดยคำนึงถึงปัจจัยการเปลี่ยนแปลงทั้งในบริบทประเทศชาติบริบทภูมิภาคอาเซียนรวมถึงบริบทของสังคมโลก สถาบันอุดมศึกษาต้องตั้งเป้าหมายพัฒนาตนเองอย่างมีวิสัยทัศน์ ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมและปฏิบัติการพัฒนาตนเองเพื่ก้าวสู่ความเป็นเลิศเพื่อให้สามารถอยู่รอดและแข่งขันได้ในเวทีที่จะเปิดกว้างสู่ระดับภูมิภาคอาเซียนและในระดับโลกมากขึ้น (มานัส มงคลสุข, 2554: ออนไลน์)

นาฏศิลป์ไทย 4.0 ถือเป็นการพัฒนาทางวงการนาฏศิลป์ที่จะนำนาฏศิลป์ไปยุคของความนิยมในสากล เข้าถึงความสนใจของเยาวชนและคนในประเทศ เป็นการต่อสู้ทางด้านวัฒนธรรมนิยมที่เยาวชนในปัจจุบันให้ความสนใจในวัฒนธรรมของประเทศเกาหลี ประเทศญี่ปุ่น และประเทศตะวันตกที่เป็นกระแสนิยมอย่างแพร่หลายในสังคมไทยปัจจุบัน ด้วยเหตุที่นาฏศิลป์ยังคงความเป็นรูปแบบเดิมไม่ได้มีการพัฒนาการแสดงใหม่ๆขึ้นหรือการแสดงที่เข้าถึงความสนใจความต้องการที่สอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน การพัฒนานาฏศิลป์ไทยนั้นเป็นส่วนหนึ่งในการดำรงไว้ซึ่งนาฏศิลป์ไทยรวมไปถึงการพัฒนาการจัดการศึกษาในระบบนาฏศิลป์ที่จะต้องมีการนำเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตสมัยเข้ามามีบทบาทสำคัญในการแสดงแทนที่ผู้เรียนจะรอคอยความรู้จากครูเพียงอย่างเดียว ครูอาจจะจัดรูปแบบการสอนให้ผู้เรียนสามารถเรียนผ่านระบบโปรแกรมสำเร็จรูป หรือการเรียนผ่านโลก

แห่งการออนไลน์ และนำประเด็นที่ได้มาร่วมกันวิเคราะห์ และสังเคราะห์งานด้านนาฏศิลป์ออกมา นำเสนอในความเป็นรูปแบบที่เป็น นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ก่อให้เกิดนวัตกรรมทางด้านนาฏกรรม ซึ่งการพัฒนาทางด้านนาฏศิลป์ถือเป็นการอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทย (ภาณุรักษ์ บัญส่ง, 2560)

การพัฒนาประเทศไทย 4.0 นั้น ก็ได้มีการให้ความสำคัญด้านวัฒนธรรม นั่นคือทุนทาง วัฒนธรรมซึ่งเป็นทุนอีกประเภทหนึ่ง อันเกี่ยวข้องกับคุณค่าความรู้ ภูมิปัญญาและงานสร้างสรรค์ เป็นเสมือนสินทรัพย์ที่ผ่านการสะสมและฝังตัวจนเกิดเป็นมูลค่า ด้วยเหตุนี้ เมื่อโลกเคลื่อนเข้าสู่ สังคมฐานความรู้ การประยุกต์และบูรณาการทุนวัฒนธรรมกับการพัฒนาเศรษฐกิจจึงเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ทุนวัฒนธรรมเข้ามามีบทบาทในระบบเศรษฐกิจมากขึ้น และนำไปสู่ความเกี่ยวข้องกับการ เป็นประเทศไทย 4.0 ได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม กล่าวคือ ทุนวัฒนธรรมช่วยทำให้เกิดมูลค่าเพิ่ม ทางเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น เนื่องจาก วัฒนธรรมเป็นต้นน้ำของห่วงโซ่มูลค่า (Value Chain) ในอุตสาหกรรมสร้างสรรค์ โดยเราสามารถนำทุนวัฒนธรรม เช่น เรื่องราว (Story) และ เนื้อหา (Content) ของวัฒนธรรม มาสร้างความโดดเด่นให้กับผลิตภัณฑ์ของตนหรือใช้ทุน วัฒนธรรมสร้างความแตกต่างหรือจุดขายให้กับสินค้า เกิดเป็นสินค้าวัฒนธรรมและทำให้เกิด มูลค่าเพิ่มขึ้นแก่สินค้าและบริการ ดังตัวอย่างของประเทศเกาหลีใต้ที่สามารถส่งออกวัฒนธรรม ตั้งแต่ความบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นนักร้อง นักแสดง ละคร เพลง รายการโทรทัศน์ จนถึงอาหาร ส่งผล ให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่เศรษฐกิจของประเทศเกาหลีเพิ่มมากขึ้น (กรุงเทพธุรกิจ, 2559: ออนไลน์)

การจัดการเรียนการสอนเป็นงานสำคัญและเป็นงานหลักของสถาบันอุดมศึกษาเนื่องจากทุก สถาบันการศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพโดยการ พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 ระบุว่า การจัด การศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการ ศึกษาดึงส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตาม ธรรมชาติและเต็มศักยภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 12) ดังนั้นการจัดการ เรียนรู้ควรมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้ด้านเนื้อหาสาระ พัฒนาทักษะและกระบวนการคิดเตรียมการเพื่อ เผชิญสถานการณ์รวมถึงการประยุกต์ความรู้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา เน้นการศึกษาตลอดชีวิต สอดคล้องกับหลักการจัดการประสบการณ์เรียนรู้ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามหลัก 4 ประการของ ยูเนสโก คือ การเรียนเพื่อรู้ การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติได้จริง การเรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกันและการเรียน รู้เพื่อชีวิต (สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.2546: 155,176; อ้างอิงจาก ยูเนสโก. 1997: 121) การจัดการเรียนการสอนนั้น ได้มีผู้กล่าวถึงความหมายและความสำคัญของการจัดการเรียน การสอนไว้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2550:186)ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ว่า หมายถึงการ เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือจาก การฝึกหัด รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงความรู้ของผู้เรียน

สิริอร วิชชาวุธ (2554:2) ได้กล่าวว่าการเรียนรู้มีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ

1. มนุษย์ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงจากไม่รู้ เป็นรู้ ทำไม่ได้ เป็นได้ ไม่เคยทำ เป็นทำ
2. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างถาวร
3. การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น เกิดจากประสบการณ์การฝึกฝนและการฝึกหัด

จาก (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2548).เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาพ.ศ. 2548. (อัตรสำเนา) กล่าว ในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น อาจารย์ผู้สอน จำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาติของการจัดการศึกษาหรือการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีลักษณะเฉพาะและแตกต่างจากการจัดการเรียนการสอนในระดับอื่น โดยประเด็นสำคัญที่อาจารย์ผู้สอนต้องเข้าใจเป็นเบื้องต้น ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการอุดมศึกษา ธรรมชาติของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา และหลักสูตรระดับอุดมศึกษาเพื่อให้สามารถเชื่อมโยงเข้าไปสู่การจัดการเรียนการสอนในระดับนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2545 ให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษา กระบวนการจัดการศึกษาต้องยึดหลักการที่ว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุดและต้องส่งเสริม ไม่ให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้ตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ และให้สถานศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดำเนินการดังนี้

- (1) จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
- (2) ฝึกทักษะกระบวนการคิดการจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ใช้ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา
- (3) จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็นทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง
- (4) จัดการเรียนการสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆอย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรมค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา
- (5) ส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการสอน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้และมีความรอบรู้รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ทั้งนี้ผู้สอน และผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ และ
- (6) จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ ที่มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดาผู้ปกครองและบุคคลในชุมชนทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ และให้สถาบันการศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้อาจารย์ผู้สอน

สามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา(สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2545, หน้า 12-16)

การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือแนวการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ใหม่และสิ่งประดิษฐ์ใหม่โดยการใช้กระบวนการทางปัญญา(กระบวนการคิด) กระบวนการทางสังคม (กระบวนการกลุ่ม) และให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์และมีส่วนร่วมในการเรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้โดยผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้ผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญต้องจัดให้สอดคล้องกับความสนใจ ความสามารถและความถนัดเน้นการบูรณาการความรู้ในศาสตร์สาขาต่างๆ ใช้หลากหลายวิธีการสอนหลากหลายแหล่งความรู้สามารถพัฒนาปัญญาอย่างหลากหลายคือ พหุปัญญา รวมทั้งเน้นการวัดผลอย่างหลากหลายวิธี (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2550)

สรุปได้ว่า วิธีการสอนมีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถผสมผสานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดทักษะ ประสบการณ์ และการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียนได้

2. องค์ประกอบการจัดการเรียนการสอน

2.1 ด้านหลักสูตร

หัวใจสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา คือ การปฏิรูปการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ใน หลักสูตรพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 ได้ฉายวิสัยทัศน์และให้หลักคิดเรื่องความสำคัญของการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจนไว้ว่า สุวัฒนา สุวรรณเขตนิคม (2545:17) การศึกษาซึ่งเป็นกระบวนการที่ปลูกฝัง ถ่ายทอดความรู้เจตคติคุณลักษณะ ทักษะและคุณค่าต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรู้เชิงรุกในทุกด้าน การศึกษาจึงเป็นรากฐานและเครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศให้เจริญและก้าวหน้าต่อไป กรมวิชาการ (2534: บทนำ) ดังนั้นแนวคิดที่สำคัญของการจัดการศึกษาก็เพื่อพัฒนาความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์สังคม สติปัญญาคุณธรรม จริยธรรม เพื่อเป็นพลเมืองดีสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข วสันต์ ทองไทย (2548: 30) ประการสำคัญในการจัดการศึกษานั้นย่อมขึ้นอยู่กับหลักสูตรเพราะหลักสูตรเป็นกลไกสำคัญในการจัดการศึกษาและเป็นกลไกที่สำคัญในการปฏิรูปการศึกษาอีกเช่นเดียวกัน

ความหมายของหลักสูตร

ชมพันธ์ ภูษธร ณ อยุธยา (2540: 3-5) กล่าวว่าความหมายของหลักสูตรว่า มีความแตกต่างกันไปตั้งแต่ความหมายที่แคบสุดจนถึงกว้างสุด ซึ่งสามารถจำแนกความคิดเห็นของนักการศึกษาที่ได้ให้นิยามความหมายของหลักสูตรแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ ได้ดังนี้

หลักสูตร หมายถึง แผนประสบการณ์การเรียนรู้ นักการศึกษาที่มีความคิดเห็นว่าหลักสูตรหมายถึง แผนประสบการณ์การเรียนรู้ มองหลักสูตรที่เป็นเอกสารหรือโครงการของการศึกษาที่

สถาบันการศึกษาวางแผนไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามแผนหรือโครงการที่กำหนดไว้ หลักสูตรตามความหมายนี้ หมายรวมถึง แผนการเรียนหรือรายวิชาต่างๆ ที่กำหนดให้เรียนรวมทั้งเนื้อหาวิชาของรายวิชาต่างๆ กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล ซึ่งได้กำหนดไว้ในแผนความคิดของนักการศึกษากลุ่มนี้ ไม่รวมถึงการนำหลักสูตรไปใช้หรือการเรียนการสอนที่ปฏิบัติจริง

หลักสูตรหมายถึงประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียน ที่สถาบันการศึกษาจัดให้แก่ผู้เรียน ประกอบด้วย จุดมุ่งหมาย เนื้อหา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การประเมินผล

รุจิร ภูสาระ (2545: 1) กล่าวว่าความหมายของหลักสูตรว่า หมายถึง แผนการเรียนประกอบด้วย เป้าหมาย และจุดประสงค์เฉพาะที่จะนำเสนอและจัดการเนื้อหา รวมถึงแบบของการเรียนการสอนตามจุดประสงค์ และสุดท้ายจะต้องมีการประเมินผลของเรียน ซึ่ง ทิศนา เขมมณี (2535:1)กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง โปรแกรมการศึกษาใดๆก็ตามที่ได้กำหนดโครงการสร้างการเรียนประกอบด้วยรายวิชาต่างๆ พร้อมทั้งคำแนะนำเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของแต่ละวิชานั้นด้วย ในขณะที่ สันต์ ธรรมบำรุง (2527:10) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นสิ่งที่บ่งชี้ถึงความเจริญของประเทศ เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคน ประเทศใดจัดการศึกษา โดยมีหลักสูตรที่เหมาะสม ทันสมัย มีประสิทธิภาพ ทันต่อเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงย่อมได้กำลังคนที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งโซเวลล์ (Sowell. 1996: 5) กล่าวว่า มีผู้อธิบายความหมายของหลักสูตรไว้อย่างมากมาย เช่น หลักสูตรเป็นการสะสมความรู้ดั้งเดิม เป็นวิธีการคิด เป็นประสบการณ์ที่ถูกกำหนดไว้ เป็นแผนการจัดสภาพการเรียนรู้ เป็นความรู้และคุณลักษณะของผู้เรียน เป็นเนื้อหาและกระบวนการ เป็นแผนการเรียนการสอน เป็นจุดหมายปลายทางและผลลัพธ์ของการจัดการเรียนการสอนและเป็นผลผลิตของระบบเทคโนโลยี เป็นต้น โซเวลล์ได้อธิบายว่า เป็นเรื่องปกติที่นิยามความหมายของหลักสูตรมีความแตกต่างกันไปเพราะบางคนให้ความหมายของหลักสูตรในระดับที่แตกต่างกัน หรือไม่ได้แยกหลักสูตรกับการจัดการเรียนการสอน แต่อย่างไรก็ตาม โซเวลล์ ได้สรุปว่า หลักสูตร คือ การสอนอะไรให้กับผู้เรียน ซึ่งมีความหมายที่กว้างขวาง ที่รวมทั้งข้อมูลข่าวสาร ทักษะ และทัศนคติทั้งที่ได้กำหนดไว้และไม่ได้กำหนดไว้ให้แก่ผู้เรียนในสถานศึกษาในขณะที่สุมิตร คุณากร (2523: 2) กล่าวว่า หลักสูตร หมายถึง โครงการให้การศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถและคุณลักษณะสอดคล้องกับความมุ่งหมายทางการศึกษาที่กำหนดไว้ ซึ่งกู๊ด (Good.1973: 157) กล่าวว่า หลักสูตร คือ กลุ่มรายวิชาที่จัดไว้อย่างมีระบบ หรือลำดับวิชาที่บังคับสำหรับการจบการศึกษาหรือเพื่อรับประกาศนียบัตรในสาขาวิชาหลักๆ ส่วนเซเลอร์ และอเล็กซานเดอร์ (Saylor, J.G; & W.M. Alexander.1974: 6) กล่าวว่า หลักสูตรเป็นแผนสำหรับจัดโอกาสการเรียนรู้ให้แก่บุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายหรือจุดหมายที่วางไว้ โดยมีโรงเรียนเป็นผู้รับผิดชอบ

สรุปได้ว่าการให้นิยามความหมายของหลักสูตรที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะแต่ละคนมีเกณฑ์ที่ใช้ในการอธิบายแตกต่างกัน สำหรับการศึกษาที่สรุปได้ว่า หลักสูตร คือแผนการเรียนการสอนที่ประกอบด้วยเป้าหมาย วัตถุประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาของวิชา ตลอดจนบุคลากรทางการสอน สื่อการสอน สถานที่ศึกษา การจัดกิจกรรมต่างๆ ที่สอดคล้องกับหลักสูตร การวัดและประเมินผล

และการพัฒนาเนื้อหาของหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

ความสำคัญของหลักสูตร

ธารง บัวศรี (2532:6-7) ได้กล่าวว่า หลักสูตรมีความสำคัญ เพราะหลักสูตรเป็นส่วนกำหนดมาตรฐานของการเรียนรู้ เพื่อให้แน่ใจว่าผู้เรียนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ โดยมีรายละเอียดที่บ่งชี้ว่า ผู้เรียนควรเรียนรู้อะไร มีเนื้อหาสาระมากน้อยเพียงไร ควรได้รับการฝึกฝนให้มีความทักษะในด้านใด และควรมีพัฒนาการทั้งในส่วนของการร่างกาย จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างไร

สุมิตร คุณานุกร (2523:199-200) กล่าวว่า ความสำคัญของหลักสูตรว่าหลักสูตรมีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องชี้นำทาง หรือเป็นบทบาทของรัฐบาลในการจัดการศึกษา เพื่อให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา นำไปปฏิบัติ อีกทั้งยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานทางการศึกษา และควบคุมการจัดการเรียนการสอนของสถานศึกษา

ไพโรจน์ ตัววิเศษ (2533: 9) สรุปความสำคัญของหลักสูตรว่า หลักสูตรมีความสำคัญยิ่งในฐานะที่เป็นเอกสารที่กำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาทุกฝ่ายต้องยึดถือเป็นแนวปฏิบัติ เพื่อพัฒนาบุคคลให้มีประสิทธิภาพตามที่พึงประสงค์ให้แก่สังคมประเทศชาติ

นอกจากนี้หลักสูตรเป็นหลักและหัวใจสำคัญของการจัดการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการศึกษาที่แต่ละสถาบันอุดมศึกษาวางไว้ ทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามเป้าหมาย ตลอดจนเป็นแผนยุทธศาสตร์ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จซึ่งอาจารย์ผู้สอนจะนำไปใช้ในแนวทางในการปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาได้มีความรู้ ทักษะความประพฤติ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ ความสำคัญดังกล่าวพอสรุปได้ดังนี้ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์.2535: 38 – 39)

1.หลักสูตรเป็นแผนปฏิบัติงาน หรือเครื่องชี้แนวทางปฏิบัติงานของครู เพราะหลักสูตรจะกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลไว้เป็นแนวทาง

2.หลักสูตรเป็นเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาเพื่อควบคุมการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาระดับต่างๆ และยังเป็นเกณฑ์มาตรฐานอย่างหนึ่งในการจัดสรรงบประมาณบุคลากร อาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ฯลฯ ของการศึกษาของรัฐให้แก่สถาบันได้

3.หลักสูตรเป็นแผนดำเนินงานของผู้บริหารการศึกษา ที่จะอำนวยความสะดวกและควบคุมดูแลติดตามผลให้เป็นไปตามนโยบายในการจัดการศึกษาของรัฐบาลด้วย

4.หลักสูตรเป็นแนวทางในการส่งเสริมความเจริญงอกงามและพัฒนาการของผู้เรียนตามจุดมุ่งหมายของการศึกษา

สรุปได้ว่าหลักสูตรมีความสำคัญเพราะหลักสูตรเป็นเอกสารที่กำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเป็นแผนการหรือโครงการจัดการศึกษาที่ระบุแนวทางการจัดมวลประสบการณ์เป็นส่วนกำหนดทิศทางการจัดการศึกษาให้กับบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเพื่อนำไปปฏิบัติให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพทางการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการศึกษาที่หลักสูตรกำหนดไว้

องค์ประกอบหลักสูตร

ด้านองค์ประกอบของหลักสูตรมีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้ ทาบา (Taba.1962: 120)

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตร
2. เนื้อหาวิชา/ประสบการณ์
3. กระบวนการเรียนการสอนจัดประสบการณ์
4. ประเมินผล

ธารง บัวศรี (2531: 8-9) ได้กล่าวไว้ว่าองค์ประกอบของหลักสูตรมีอยู่ 9 ส่วนหลัก ได้แก่

1. เป้าประสงค์/นโยบายการศึกษา
2. จุดหมายหลักสูตร
3. รูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร
4. จุดประสงค์ของวิชา
5. เนื้อหา
6. จุดประสงค์การเรียนรู้
7. ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน
8. การประเมินผล
9. วัสดุหลักสูตร ฯลฯ

สิ่งกำหนดหลักสูตร คือ การเตรียมการศึกษาข้อมูลพื้นฐานทางด้านต่างๆที่จะนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร ได้แก่ เป้าหมายและอุดมการณ์ของชาติ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จิตวิทยา และคุณธรรม จริยธรรม การเริ่มสร้างหลักสูตรอาจจะมีคณะกรรมการชุดหนึ่ง ทำการศึกษาวิจัยเพื่อต้องการทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับความต้องการในการจัดการศึกษาทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรงและโดยทางอ้อม เช่น ต้องการทราบสภาพของสังคมที่ต้องการจัดการศึกษาในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตเพื่อได้บันทึกออกไปบริการและสร้างสรรค์สังคม ในแต่ละส่วนของสังคมที่หลากหลายและแตกต่างกัน ข้อมูลเหล่านี้จะได้มาจากการศึกษาวิจัยมากกว่าประสบการณ์ของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร เพราะกระแสของสังคมปัจจุบันนี้เปลี่ยนแปลงอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง และเห็นผลการพัฒนาเชิงคุณลักษณะของผู้เรียนเป็นระยะๆ ในกระบวนการของการใช้หลักสูตร (วิชัย วงใหญ่. 2543:15-26)

สรุปได้ว่า หลักสูตรที่ดี ต้องมีความทันสมัย สามารถปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆได้เป็นอย่างดี และต้องคำนึงถึงเป้าหมายและอุดมการณ์ของชาติ การเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิชาการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จิตวิทยา และคุณธรรม จริยธรรม การออกแบบหลักสูตรจะต้องเหมาะสมกับความต้องการ ความสนใจของผู้เรียนและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม

การประเมินหลักสูตร

การประเมินหลักสูตรเป็นกระบวนการที่สำคัญในการพัฒนา ปรับปรุง และตัดสินใจเกี่ยวกับหลักสูตรซึ่งเป็นกิจกรรมที่ควรเกิดขึ้นทุกช่วงระยะของการพัฒนาหลักสูตรตั้งแต่ก่อนการพัฒนาหลักสูตร การออกแบบหรือร่างหลักสูตร ก่อนการนำหลักสูตรไปใช้ ระหว่างการดำเนินการใช้หลักสูตร หลังจากใช้หลักสูตรครบวงจร และการติดตามผลกระทบของหลักสูตร ซึ่งการประเมินแต่ละระยะมีรายละเอียด และเนื่องจากการประเมินหลักสูตรเป็นสิ่งที่มีความละเอียดอ่อน ดังนั้น ผู้ทำหน้าที่ประเมินหลักสูตรจำเป็นต้องยึดหลักการที่สำคัญในการประเมินหลักสูตร มีดังนี้ (วีระพงศ์ ล่องลอย. 2552: ออนไลน์)

1. มีวัตถุประสงค์ในการประเมินที่แน่นอน ชัดเจนว่าประเมินหลักสูตรไปเพื่ออะไร
2. มีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เชื่อถือได้ โดยมีการใช้เครื่องมือ กระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล และเกณฑ์ที่เชื่อถือได้
3. ข้อมูลเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการประเมินผล ดังนั้นข้อมูลที่ได้มาจะต้องถูกต้องเชื่อถือได้ และมากพอที่จะใช้ประเมินหลักสูตร
4. มีขอบเขตในการประเมินหลักสูตรที่แน่นอนชัดเจน
5. ประเด็นของเรื่องที่จะประเมินอยู่ในช่วงเวลาของความสนใจ
6. วิเคราะห์ผลการประเมินต้องกระทำอย่างระมัดระวังรอบคอบ และมีความเที่ยงตรง
7. การประเมินหลักสูตรควรใช้วิธีการประเมินหลากหลายวิธี
8. มีเอกภาพในการตัดสินใจผลการประเมิน
9. ผลต่างๆที่ได้จากการประเมินควรนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรทั้งในด้านการปรับปรุงเปลี่ยนแปลง เพื่อให้ได้หลักสูตรที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

ทาบา (ธวัช เต็มญวน.2548:40) แสดงความเห็นว่าการประเมินหลักสูตรมีความหมายที่ครอบคลุมขอบข่ายหลายประการเราอาจจะประเมินหลักสูตรโดยการประเมินจุดมุ่งหมายและขอบข่ายของหลักสูตร คุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตร ความสามารถของนิสิต ความสำคัญของรายวิชาต่างๆ ผลสัมฤทธิ์ของการนำจุดมุ่งหมายของหลักสูตรไปใช้และวัสดุสื่อการเรียนต่างๆ

หลักสูตรจำเป็นต้องมีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยี ทั้งทั้งให้สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่ใช้อยู่ในเหมาะสมหรือไม่ เพียงใด และเพื่อจะได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนั้นให้มีความทันสมัยและเหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป ทั้งของประเทศ และของโลก (สังัด อุทรานันท์. 2532: 279–280)

สุจริต เพียรชอบ (2554: 64) ได้ให้ความหมายของ การประเมินหลักสูตร คือกระบวนการสำคัญเพื่อหาคำตอบว่าหลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่ได้ตั้งจุดหมายไว้หรือไม่ มากน้อยเพียงใด อะไรเป็นสาเหตุ ผู้ประเมินหลักสูตรจึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ทั้งด้านหลักสูตรและด้านการประเมินซึ่งจะต้อเน้นการประเมินทั้งโปรแกรมการศึกษาไม่ใช่เพียงผลการเรียนปีสุดท้ายเท่านั้น แต่ควรประเมินผลการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมของผู้เรียนด้วย

สรุปได้ว่าการประเมินหลักสูตรเป็นสิ่งที่สะท้อนถึงขั้นตอนและกระบวนการของการพัฒนาหลักสูตร เพื่อชี้ให้เห็นข้อมูลองค์ประกอบของหลักสูตรในด้านต่างๆ ว่าบรรลุและสัมฤทธิ์ผลมากหรือน้อยเพียงใด เมื่อเห็นข้อดีและข้อเสียของหลักสูตรแล้วจึงนำไปสู่การปรับปรุงแก้ไขและพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

การบริหารหลักสูตร

การบริหารหลักสูตรจะมีขอบเขตต่างๆ ในการดำเนินการด้านหลายด้าน และวิชัย วงษ์ใหญ่ (2526: 195-202) ได้แสดงความเห็นไว้ว่า การวางแผนการใช้หลักสูตรให้บรรลุเป้าหมายต้องดำเนินการในเรื่องต่างๆ ดังนี้

1. การเตรียมวางแผนงานเพื่อการใช้หลักสูตรใหม่ ประกอบด้วย การวิเคราะห์หลักสูตรการนำหลักสูตรมาปรับ การจัดหาวัสดุประกอบหลักสูตร การจัดเตรียมงบประมาณการเตรียมบุคลากร
2. การจัดเตรียมอบรมผู้สอนเพื่อใช้หลักสูตรใหม่ ประกอบด้วย การอบรมเชิงปฏิบัติการ การวิเคราะห์ปัญหาของหลักสูตร การสร้างโครงการสอน ประมวลการสอน การเลือกและจัดประสบการณ์การเรียนรู้
3. การจัดอาจารย์เข้าสอน ต้องสอนโดยยึดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นหลักและจัดประสบการณ์ให้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นสำคัญ
4. การจัดตารางสอน ต้องคำนึงถึงการเรียนรู้อาจารย์ต่างๆ ระดับความยากง่ายช่วงการเรียนรู้อต้องเหมาะสมกับผู้เรียนรวมทั้งการใช้ห้องเรียน
5. การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน ประกอบด้วย การจัดทำแผนการสอน เอกสารและสื่อการสอน
6. การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร ใช้หลักการประชาสัมพันธ์แก่ผู้เรียน ผู้สอนและผู้บริหารโดยใช้สื่อต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เป็นต้น

7.การจัดสภาพแวดล้อมและการเลือกโครงการ กิจกรรมเสริมหลักสูตรประกอบด้วย การจัดสภาพแวดล้อมในสถานศึกษา เช่น การจัดสภาพห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาอื่นๆด้วย การจัดสภาพแวดล้อมนอกห้องเรียน เช่น การฝึกงานในสถานประกอบการ เป็นต้น

8.การประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร ประเมินตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่วางไว้อย่างชัดเจน

สรุปได้ว่า การบริหารหลักสูตรเป็นการเตรียมวางแผนงาน การจัดเตรียมอบรม การจัดอาจารย์เข้าสอน การจัดตารางสอน การจัดบริการวัสดุประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียน การประชาสัมพันธ์การใช้หลักสูตร การจัดสภาพแวดล้อมและการเลือกโครงการ การประเมินผลการใช้หลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร ภายในสถานศึกษา ซึ่งให้สอดคล้องกับเป้าหมายหลักสูตรเพื่อนำไปสู่สัมฤทธิ์ผลสูงสุด ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญด้วย

1. สนับสนุนให้มีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรในช่วงเวลาประมาณ 5 ปี ปรับปรุงหลักสูตรให้มีความเป็นสากล ก้าวหน้าทันสมัย และเป็นหลักสูตรที่สามารถบูรณาการความรู้ความคิดได้อย่างกว้างขวาง หลากหลาย และมีประสิทธิภาพ

2. การคัดเลือกผู้สอนจะต้องมีคณะกรรมการที่กว้างและหลากหลายเพื่อร่วมกันพิจารณาตัดสินใจทั้งด้านความรู้ความสามารถ ความเป็นครู การทุ่มเทเสียสละในการทำงาน มนุษยสัมพันธ์ และบุคลิกภาพทางด้านต่างๆ

3. การสอบคัดเลือกผู้เรียนจะต้องตรวจสอบหลายมิติ เป็นระบบการสอบตรงที่พิจารณาทั้งคะแนนเฉลี่ย (GPA) ภาคปฏิบัติ ภาคทฤษฎี ความถนัดทางการเรียน (Scholastic Aptitude Test) ภาษาอังกฤษ และแฟ้มประวัติและผลงาน (Portfolio)

4. การเรียนการสอนที่เน้นทั้งด้านปฏิบัติการและวิชาการ วิชาภาคปฏิบัติก็จำเป็นต้องเน้นความรู้ความคิดด้วย การสอนทุกรายวิชาต้องตระหนักถึงการสร้างบุคลิกภาพ การเป็นผู้นำ มีจิตสำนึกสาธารณะ มีจริยธรรม การเป็นผู้แสวงหา มีรสนิยมและมีความสุขในการมีชีวิตในสังคม

5. การสอนที่จำเป็นจะต้องมีรายละเอียดวิชา (Course Syllabus) แผนการสอน เอกสารประกอบการสอน หนังสืออ่านประกอบและการประเมินผลที่ครอบคลุมทั้งด้านความสามารถ การรู้จักคิด และจิตพิสัย

6. ระบบการประกันคุณภาพทางการศึกษา (Quality Assurance) ที่ต้องครอบคลุมทั้งคุณภาพของผู้บริหาร บุคลากรผู้สอน บุคลากรสนับสนุนวิชาการ ผู้เรียนกระบวนการเรียนการสอน งานวิชาการ การประเมินผล สภาพแวดล้อมทางกายภาพ กิจกรรมนิสิต กิจกรรมบริการวิชาการ และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

7. การพัฒนาบุคลากรที่ต้องส่งเสริมทั้งการศึกษาต่อ ตำแหน่งทางวิชาการ การอบรมสัมมนา ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม

8. การสนับสนุนทางวิชาการที่ต้องจัดระบบการสนับสนุนและการบริการให้มีประสิทธิภาพ คล่องตัวและสะดวกรวดเร็ว ทั้งในส่วนการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ

สรุปได้ว่า หลักสูตรเป็นสิ่งสำคัญหลักเป็นกระบวนการสำคัญ เพราะหลักสูตรจะเป็นข้อกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการจัดประสบการณ์ต่าง ๆ การจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมและเสริมสร้างองค์ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถให้แก่ผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะเป็นผู้ที่รอบรู้และเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม จริยธรรมอันดีงาม ดังนั้นหลักสูตรที่ดี มีคุณภาพจะพึงพิจารณาถึงจุดประสงค์และจุดหมายของหลักสูตร โครงสร้างหลักสูตร เนื้อหารายวิชา จำนวนหน่วยกิตในแต่ละรายวิชา การจัดเนื้อหาสาระวิชาในการเรียนการสอนแต่ละรายวิชา การจัดเนื้อหาสาระของรายวิชาการเรียงลำดับรายวิชาที่ง่ายไปสู่รายวิชาที่ยาก ความต่อเนื่องและสอดคล้องของเนื้อหา เนื้อหากับจำนวนหน่วยกิต การจัดเนื้อหาวิชาสำหรับนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ การจัดเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและสังคม รวมทั้งความทันสมัยตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม กระบวนการเรียนการสอน การประเมินหลักสูตร ตลอดจนการบริหารหลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางสำคัญในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรให้มีความเหมาะสมและตรงตามจุดมุ่งหมายของการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนด้านหลักสูตรพบว่า ญัฐพล พุ่มชุมพล (2546: 75) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก เนื่องมาจากการกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชา มีเนื้อหา รายวิชาต่าง ๆ ที่หลากหลายและเป็นไปตามความต้องการของนิสิต ส่วนธวัชรัตน์ พลเจริญ (2546: 89) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพบว่า นิสิตมีทัศนะว่า การจัดหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ชัดเจน หลักสูตรเปิดโอกาสให้นิสิตมีความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมให้นิสิตมีการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล มีวิจรณ์ญาณในการตัดสินใจและหลักสูตรได้มีความทันสมัย ทันต่อสภาพการณ์ในปัจจุบัน

2.2 ด้านการเรียนการสอน

การบริหารจัดการชั้นเรียนเป็นวิธีการดำเนินการให้ชั้นเรียนได้อยู่ในสภาพความพร้อมที่จะดำเนินการเรียนการสอนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างแท้จริง เนื่องด้วยชั้นเรียนเป็นแหล่งการเรียนรู้พื้นฐานในรายวิชาต่าง ๆ ทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ทั้งประกอบด้วยผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ อย่างชัดเจน หรืออาจเรียกว่า “ความแตกต่างระหว่างบุคคล” (Individual Difference) ชั้นเรียนที่มีการบริหารจัดการดีเป็นความสามารถของผู้สอนที่ส่งผลต่อบรรยากาศการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นปัจจัยสำคัญของการเรียน

การสอน และหมายรวมถึงความสุขของผู้เรียนมีความสุขในขณะที่อยู่ในชั้นเรียน ความสุขของผู้เรียนเป็นสิ่งที่สุดยอดปรารถนาของผู้สอน และผู้รับผิดชอบทางการศึกษาต้องพยายามจัดให้มีขึ้นโดยทั่วกัน การบริหารจัดการชั้นเรียนเป็นองค์รวมของการบูรณาการความรู้ ความสามารถของครูผู้สอน พร้อมทั้งก่อให้เกิดแรงจูงใจให้ผู้เรียนได้มาโรงเรียนทุกวันอย่างมีความสุข (สันติ บุญภิรมย์. 2557: 113)

1.การสอนแบบบรรยายเป็นวิธีการสอนที่ง่ายที่สุด แต่ควรใช้สื่อ และอุปกรณ์การสอน ร่วมกับการบรรยายเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจได้ง่ายขึ้น

2.สอนโดยใช้สไลด์ทัศนูปกรณ์ เป็นการสอนโดยใช้สื่อต่างๆ เช่น วิดีโอ สไลด์ แผ่นใส เป็นต้น วิธีการสอนแบบนี้ได้รับความสำเร็จสูง เพราะนักศึกษาจะให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ต่อการเรียนการสอน

3.การสอนแบบสาธิต นักศึกษาสามารถเห็นการกระทำได้ นิยมสอนในเชิงปฏิบัติ และมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนเพื่อฝึกทักษะ

4.สอนโดยให้ผู้เรียนปฏิบัติเอง เช่น การมอบหมายงานพิเศษ

5.สอนแบบสร้างสถานการณ์จำลอง เช่น สร้างสถานการณ์จำลองให้นักศึกษาเข้าฝึกงาน

6.สอนแบบตั้งคำถาม มักจะใช้ร่วมกับการสอนแบบอื่นจะมีผลสัมฤทธิ์สูง เนื้อหาวิชานั้น ประกอบไปด้วยภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ หลักการอยู่ที่สามารถปฏิบัติได้จริงมิใช่มีความรู้ในทางทฤษฎีเท่านั้น

จากการศึกษางานวิจัย การเลือกใช้วิธีการสอนวิชาการงานและอาชีพของมัลเลย์ (Malay. 1978: 27) สรุปผลได้ว่า วิธีสอนที่เหมาะสมสำหรับการสอนวิชาการงานและอาชีพตามลำดับ คือ การสอนแบบสาธิต การสอนแบบอภิปราย การสอนแบบแก้ปัญหา การสอนแบบค้นคว้า การสอนแบบสืบสวนสอบสวน การสอนแบบโครงสร้าง การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง การสอนโดยใช้ภาพเคลื่อนไหว การสอนแบบประชุม การสอนโดยใช้บทบาทสมมติ การสอนโดยใช้วิธีการด้านอื่นๆ เข้าช่วย การสอนแบบแลกเปลี่ยนความรู้ การสอนแบบสัมมนา การสอนแบบศึกษานอกสถานที่ การสอนโดยการฝึกงาน การสอนโดยใช้โทรทัศน์ การสอนโดยใช้ชุดการสอน และการสอนแบบศึกษาเฉพาะกรณี

ประดินันท์ อูปรมัย (2532: 80-86) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการใช้หลักสูตรที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นกิจกรรมร่วมกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ที่จะนำไปสู่พฤติกรรม การเรียนรู้หรือคุณลักษณะต่างๆ ที่จะมุ่งให้เกิดในตัวผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นภาคทฤษฎี หรือปฏิบัติ ในรูปแบบและวิธีการต่างๆ กัน กิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีนั้น จำเป็นต้องมีการเตรียมการสอน อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่จะได้เตรียมเนื้อหาสาระกิจกรรมการเรียน วิธีสอน และแจ้งให้ผู้เรียน หรือติดต่อกับผู้ที่เกี่ยวข้องให้เตรียมตัว เตรียมเครื่องมือ หรือหาวัสดุอุปกรณ์มาเรียนได้เหมาะสม (กรมวิชาการ. 2534: 41-44) หลังจากการดำเนินการตามกิจกรรมที่เตรียมไว้ จะต้องมีการประเมินผล

เพื่อทราบถึงปัญหาอุปสรรค หรือผลที่ได้รับจากการสอนแต่ละครั้ง เพื่อการปรับปรุงการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในครั้งต่อไป

โรไมน์ (Romine.1974: 139-143) ได้ศึกษาบรรยากาศเกี่ยวกับการสอนที่จะช่วยให้เกิด การเรียนรู้ที่ดีขึ้น โดยการสำรวจความคิดเห็นจากอาจารย์และนิสิตคณะต่างๆของมหาวิทยาลัยโคโร लाโด ผลปรากฏว่าบรรยากาศการสอนที่ดีจะช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพนั้น แบ่งออกได้เป็น 6 กลุ่มดังนี้

1. ด้านบุคลิกภาพของผู้สอน เช่น ผู้สอนเป็นคนกระฉับกระเฉง มีความกระตือรือร้น สนใจในวิชาที่สอน และมีอารมณ์ขัน
2. ด้านการจัดและเตรียมการสอน เช่น เตรียมการสอนเป็นอย่างดี ชี้แจงให้ผู้เรียนได้ ทราบถึงวัตถุประสงค์ในวิชาที่เรียน รวมทั้งแนะนำหนังสืออ้างอิงต่างๆ
3. ด้านผลการสอนที่ผู้เรียนได้รับ เช่น ผู้เรียนได้รับประโยชน์ตามสมควรตามความตั้งใจ จากผู้เรียนที่เลือกเรียนแต่ละวิชา ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนไม่ใช่เป็นเพียงผู้ฟังเพียง อย่างเดียว
4. ด้านการแสดงเนื้อหา เช่น อธิบายชัดเจนให้คำถามกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด
5. ด้านการประเมินผล การทำข้อมูลย้อนกลับ และการเสริมแรงทางการเรียน เช่น เมื่อมี การทำรายงานหรือการสอบ เมื่อตรวจเสร็จแล้ว ผู้สอนจะต้องรีบแจ้งผลให้ผู้เรียนรู้และมีการชี้แจง ด้วยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
6. ด้านการช่วยเหลือผู้เรียนเพิ่มเติม เช่น มีการจัดเวลาเพื่อสอนผู้เรียนเป็นกลุ่มพิเศษ การจัดการเรียนการสอนทางด้านสาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ โรฒ มุ่งเน้นทั้งทางด้านวิชาการและปฏิบัติการ เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีภูมิปัญญาและความสามารถที่สูง นอกจากความรู้ความสามารถเฉพาะด้านแล้ว การเรียนการสอนจะต้องมุ่งเน้นบุคลิกภาพการเป็น ผู้นำสร้างสรรค์สังคมมีจริยธรรม เป็นผู้แสวงหา มีรสนิยมและมีความสุขในการมีชีวิตในสังคม มาตรการด้านการจัดการเรียนการสอนในคณะศิลปกรรมศาสตร์ได้มีการสนับสนุนทางด้านการเรียน การสอน และระบบการสนับสนุนทางวิชาการการพัฒนาวิชาการ การบริการวิชาการ ทั้งทางด้าน วัสดุอุปกรณ์โสตทัศน เทคโนโลยีสารสนเทศและบุคลากร ด้วยระบบที่ก้าวหน้า ทันสมัยและมี ประสิทธิภาพ

ทิสนา แคมมณี (2552: 383) กล่าวว่า วิธีการสอนเป็นกระบวนการ หรือ ขั้นตอนในการ ดำเนินการสอน วิธีสอน แบบใดแบบหนึ่ง ก็คือขั้นตอนในการดำเนินการสอนซึ่งมีองค์ประกอบและ ขั้นตอนสำคัญอันเป็นลักษณะเด่นหรือแก่นสำคัญของวิธีสอนแต่ละวิธี เพื่อช่วยให้สามารถใช้วิธีได้ อย่างเหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย การใช้วิธีสอนที่หลากหลาย วิธีจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน การสอนแล้วยังช่วยให้บทเรียนมีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น และจูงใจผู้เรียนให้สนใจเรียนรู้เพิ่มขึ้นด้ว

อัจฉรา วัฒนานรงค์ (2551: 49) สรุปว่า วิธีสอน คือ วิธีการที่ผู้สอนใช้ในการถ่ายทอดความรู้ไปยังผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ ซึ่งจะสังเกตได้จากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว การเรียนการสอนแต่ละครั้งจึงต้องมีหลักในการพิจารณาเลือกวิธีที่เหมาะสม คือ เลือกตามลักษณะเนื้อหาวิชา เลือกตามความสามารถของผู้สอน เลือกตามทรัพยากรที่มีอยู่ เลือกโดยพิจารณาหลักการของการเรียนรู้สำหรับธรรมชาติของเนื้อหาของแต่ละวิชานั้นจะมีเนื้อหาภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ การเลือกเทคนิควิธีสอนที่เหมาะสมจึงต้องมีการพิจารณา

ทิศนา ขัมมณี (2551:138) กล่าวว่า วิธีสอน คือ ขั้นตอนในการดำเนินการสอนให้สำเร็จด้วยวิธีการต่างๆที่แตกต่างกันไปตามองค์ประกอบและขั้นตอนสำคัญ อันเป็นลักษณะเฉพาะหรือลักษณะเด่นที่ขาดไม่ได้ของวิชานั้นๆ

สรุปได้ว่า วิธีสอนคือ วิธีการของผู้สอนใช้ในการถ่ายทอดองค์ความรู้ต่างๆที่จัดไว้ในหลักสูตรไปยังผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ทั้งด้านความรู้ ทักษะ เจตคติ ซึ่งจะสังเกตได้จากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนหลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการแล้ว โดยวิธีสอน มีให้เลือกหลากหลายผู้สอนควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับบทเรียนและจุดมุ่งหมายการใช้วิธีสอนที่หลากหลายวิธีจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอน และยังช่วยให้บทเรียนมีความน่าสนใจเพิ่มขึ้น พร้อมทั้งสามารถปรับใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน โดยใช้วิธีผสมผสานการให้ความรู้กับการปฏิบัติจริงโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และกระบวนการกลุ่ม (สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา. 2553: 5)

ทัศนีย์ สุภเมธี (2553: 89-190) ให้ความหมายของ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่กระทำขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในครั้งนั้นๆได้ผลดี การสอนของครูเป็นไปอย่างมีความหมาย นักเรียนได้ทั้งความรู้และความสนุกสนานเพลิดเพลิน

อินทรี บุญยาการ (2554: 4) ให้ความหมายของ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ กระบวนการในการจัดมวลงประสพการณ์ต่างๆให้แก่ผู้เรียนโดยครู และนักเรียนร่วมกันจัดกิจกรรมทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและลักษณะต่างๆตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

วไลพร คุณุทัย (2551: 19) ให้ความหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน คือ สภาพการณ์ของการจัดประสบการณ์และการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จัดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเพื่อให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ น่าสนใจ และผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ประดินันท์ อูปรมัย (2549: 80-86) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นกระบวนการใช้หลักสูตรที่สำคัญอย่างยิ่งเพราะเป็นกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างผู้สอนและผู้เรียนที่จะนำไปสู่พฤติกรรมการเรียนรู้ หรือคุณลักษณะต่าง ๆ ที่มุ่งให้เกิดในตัวผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นภาคทฤษฎีหรือปฏิบัติ ในรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ กัน กิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีนั้น จำเป็นต้องมีการเตรียมการสอนอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่จะได้เตรียมเนื้อหา สาระกิจกรรมการเรียน วิธีการสอน และแจ้งให้ผู้เรียน หรือติดต่อกับผู้ที่เกี่ยวข้องให้เตรียมตัว เตรียมเครื่องมือหรือหาวัสดุอุปกรณ์มาเรียนได้เหมาะสม

เสริมศรี ไชยสร (2553: 45-56) กล่าวถึงกิจกรรมการเรียนการสอนควรมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered) คือ กิจกรรมและประสบการณ์ที่จัดให้กับผู้เรียนควรเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตเหมาะสมกับความสามารถ และความสนใจของผู้เรียนโดยให้ผู้มีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอน จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นควรมีเป้าหมายให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาโดยองค์รวม ให้เป็นผู้ที่มีความสมดุล ทั้งความรู้ ความดีงามและรับผิดชอบ ต่อสังคม โดยอธิบายการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางหรือเป็นสำคัญไว้ดังนี้ การเรียนรู้เนื้อหาสาระข้อเท็จจริง การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ การเรียนรู้จากกรณีปัญหาการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม การเรียนแบบโครงการ การเรียนรู้แบบร่วมมือ การสร้างจิตสำนึก เชิงจริยธรรม การเรียนรู้จากการทำงาน บทบาทผู้สอน บทบาทผู้เรียน บทบาทของสถาบัน บทบาทของชุมชน

ลีปนันท์ เกตุทัต (2553: 2) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนจำเป็นต้องช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความคิดเป็น คิดชอบ และเรียนรู้วิธีปรับตัวเอง การปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้ไว้ ควรเริ่มตั้งแต่การวางรากฐานพัฒนาชีวิตทั้งในครอบครัวและชุมชนเพื่อวางรากฐานชีวิตของเด็กให้เข้มแข็งต่อไปจึงพัฒนาความรู้และทักษะพื้นฐาน

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือ วิธีการผสมผสานการให้ความรู้กับการปฏิบัติจริงโดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และกระบวนการกลุ่ม กระบวนการที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แก่ผู้เรียน ด้วยรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ซึ่งประกอบด้วย การวางแผน การดำเนินการ การประเมินผล และนำผลที่ได้มาปรับปรุงและพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพ

ลักษณะวิธีการสอนที่ดี

คิลโก (ชิตากัญญ์ เล่าชู. 2554: 23; อ้างอิงจาก Kilgo. 1970: 251-253) ได้กำหนดองค์ประกอบ การสอนของอาจารย์ที่ดีและมีประสิทธิภาพไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. ใช้กระบวนการกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้สอนต้องพยายามรู้จักผู้เรียนเป็นรายบุคคล และจะต้องพยายามให้นักเรียนในห้องเดียวกันรู้จักกันด้วย

2. ใช้การวางแผนการสอนร่วมกับผู้อื่น

3.เข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยจัดการเรียนการสอนที่สามารถยืดหยุ่นได้
ใช้อุปกรณ์และการสอนหลายวิธี

4.ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านเวลา ขนาดของชั้นเรียน ความสามารถที่แตกต่าง
กัน ภูมิหลังห้อง

5.มีความสุขกับการสอนและการเรียนรู้

6.สอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมกับเนื้อหาวิชา

7.สนใจวิชาที่สอนและชอบวิชาที่สอน

8.ต้องคำนึงเสมอว่า ความกลัว ความเขินอาย และความเป็นศัตรู เป็นอุปสรรคต่อการ
เรียนรู้ตรงกันข้ามความรู้สึกปลอดภัย การยอมรับ และความสุภาพทำให้เกิดการเรียนรู้ได้

9.เข้าใจวัตถุประสงค์ของการสอน และพยายามทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการแสดง
หาความรู้

10.ผู้สอนพยายามส่งเสริมวิชาชีพครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูงนั่นคือ แสวงหาความรู้
อยู่เสมอไม่รู้จัก

ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2553: 54) ได้กำหนดวิธีการสอนหลักของอาจารย์ระดับอุดมศึกษา
โดยทั่วไปมี 4 แบบ ดังนี้

1.การสอนแบบบรรยาย หมายถึง การสอนที่ผู้สอนพูด บอกเล่า หรืออธิบายเนื้อหา
เรื่องราวต่างๆ ให้ผู้เรียนฟัง โดยทั่วไปจะเป็นการสื่อความหมายทางเดียว คือ จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน
ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนน้อย นอกจากนั่งฟัง จดและเตรียมตัวสอบ การสอน
แบบบรรยายจะใช้ได้ผลกับจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนรู้เนื้อหาวิชาคิดเบื้องต้น หรือคำนิยามหลัก
หรือข้อมูลที่ต้องการอธิบายเพิ่มเติมหรือการอธิบายสรุปความคิดรวบยอด เป็นต้น

2. การสอนแบบอภิปราย หมายถึง การสอนแบบเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาส
อภิปราย ตกเถียงในเรื่องที่กำลังเรียนเป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ และประสบการณ์ซึ่งกันและกัน
การสอนแบบอภิปรายอาจเรียกอีกแบบหนึ่งว่า การสอนแบบกลุ่มย่อย (Small Group Teaching)
เพราะทำได้ดีเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่มีจำนวนน้อย ถ้ามีผู้เรียนจำนวนมากเกินไป บทบาทของผู้เรียนต่อ
การอภิปรายจะน้อย หรือมีโอกาสดูแลแสดงความคิดเห็นได้ไม่เต็มที่ จุดมุ่งหมายหลักของการสอน
แบบอภิปราย คือ การฝึกฝนให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจารณ์ ประยุกต์ และผสมผสาน
ความรู้หรือสิ่งที่เรียนต่างๆ เข้าด้วยกันและเป็นการฝึกฝนพัฒนาความสามารถในการแสดงออกเช่น
การฟัง การพูด การโต้แย้ง การให้เหตุผล และการอ้างหลักฐานทางวิชาการ

3. การสอนแบบฝึกปฏิบัติ หมายถึง การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ความรู้ที่ได้เรียนมา
ประยุกต์ ปฏิบัติกับของจริงในรูปแบบของห้องทดลอง เพื่อฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติได้ตาม
จุดมุ่งหมายที่กำหนด การสอนแบบฝึกปฏิบัติจะให้ความสำคัญทั้งผู้สอนและผู้เรียน คือ ผู้สอนจะได้
เห็นผลการสอนของตนเองในทันทีทันใด จากการทดลองของผู้เรียน และผู้เรียนก็จะสามารถเรียนได้
อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้ไปใช้ได้ทันที จุดมุ่งหมายของการสอนแบบฝึกปฏิบัติ คือให้

ผู้เรียนรู้จักและคุ้นเคยกับเครื่องมือและอุปกรณ์ที่สำคัญ รู้จักการวางแผนเตรียมการทดลอง ผักผ่อนและพัฒนาความสามารถในการสังเกต รู้จักประยุกต์หลักการทั้งในห้องทดลองกับสถานการณ์อื่นนอกห้องทดลอง

4. การสอนให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หมายถึง การสอนที่มีจุดเน้นอยู่ที่ผู้เรียนให้ผู้เรียนกำหนดการศึกษาด้วยตนเอง ให้อิสระในการเรียนรู้ซึ่งความมีอิสระในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับ การตกลงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน หรือบางครั้งอาจมีเกณฑ์ของสถาบันเข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2547: 11-12) ให้ความเห็นว่า ลักษณะกระบวนการเรียนการสอนที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1. มีการเตรียมองค์ประกอบของการเรียนการสอนมาเป็นอย่างดี ได้แก่ จัดตั้งจุดประสงค์การจัดเนื้อหาสาระ การจัดกิจกรรม รวมทั้งการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอน
2. เป็นการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนา ทั้งความรู้ ความคิด เจตคติ และทักษะทำให้ผู้เรียนเกิดการรู้แจ้ง คิดชอบ และปฏิบัติดี เกิดการเติบโตทุกด้านอย่างขึ้นบานและแจ่มใส
3. มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของเนื้อหา โดยใช้กิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ได้เหมาะสมกับเนื้อหา
4. ควรให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมด้วยตนเอง หรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี และเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน
5. เป็นการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับเจตนารมณ์หลักสูตร
6. เป็นการเรียนการสอนที่คำนึงถึงผลประโยชน์ที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ในชีวิตประจำวันต่อไป เช่นการสอนโดยให้ผู้เรียนได้คิด วิเคราะห์ วิวิจารณ์ ได้รู้จักแสวงหาความรู้ ได้ฝึกคิดแก้ปัญหา
7. เป็นการเรียนการสอนที่เร้าความรู้สึกของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสนใจจนจบกระบวนการเรียนในวิชานั้นๆ
8. มีบรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้ ทั้งบรรยากาศ ด้านวัตถุและด้านจิตใจ ด้านวัตถุ เช่น สภาพห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน และสิ่งแวดล้อม ด้านจิตใจ เช่น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน การให้ความรัก ความเมตตา
9. เป็นการเรียนการสอนที่มีกระบวนการ หมายถึง มีลำดับขั้นของการเรียนที่ไม่สับสน มีความสอดคล้องและต่อเนื่องของเนื้อหากันอย่างเหมาะสม

นอกจาก การ์ดเนอร์ (ณิชาภัทร จาวิสูตร. 2555: 19; อ้างอิงจาก Gardner.1985: 7-8) ได้กล่าวถึง ผู้สอนและวิธีสอนของผู้สอนว่ามีบทบาทสำคัญขณะอยู่ในห้องเรียนที่จะก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวผู้เรียน หากผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง และสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้สึกอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีสอนที่ดึงดูดใจจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีในการเรียนได้ สอดคล้องกับ

พนัน หันนาคินท์ (2550: 179) แสดงความคิดเห็นว่า พฤติกรรมการสอนหรือวิธีการสอนของผู้สอนมีความสำคัญมากกว่าเนื้อหาหรือความรู้ที่สอน เนื่องจากหากผู้สอนใช้วิธีสอนที่ดีมีพฤติกรรมที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นได้

ด้านวิธีสอนและการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษานั้น วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2554: 72) ได้กล่าวถึง พัฒนาการสอนในระดับอุดมศึกษาให้มีคุณภาพว่า ผู้สอนจะต้องพิจารณาระบบการสอน โดยวิเคราะห์สถานการณ์ สาระการสอน สภาพนิสิต ดังนั้น การเลือกวิธีการสอนจึงขึ้นอยู่กับวางแผนการสอนของผู้สอนว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไรในการเลือกสอนนั้นในแต่ละบทเรียนหรือชั่วโมงสอนชั่วโมงหนึ่ง อาจให้วิธีการสอนหลายๆแบบก็ได้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อหาสาระที่จะสอน

สำหรับแนวทางปฏิรูปการเรียนการสอน ในด้านกระบวนการเรียนการสอน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2555: 11) มีรายละเอียด ดังนี้

1. การเรียนการสอนควรลดการบรรยาย เน้นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียน
2. มีวิธีการสอนที่หลากหลาย เหมาะสมกับธรรมชาติเนื้อหาวิชา และระดับความรู้ของผู้เรียนโดยเฉพาะในระดับปริญญาตรีที่เน้นการเรียนแบบมุ่งให้เกิดความคิดวิเคราะห์ วิจัย ตระหนักและทักษะการแก้ปัญหา ตลอดจนทักษะในการกลั่นกรองหรือย่อยข้อความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้
3. จัดกระบวนการพัฒนาทักษะในการสอนของอาจารย์ให้สามารถดำเนินการสอนตามหลักการเรียนรู้แบบผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยการจัดโปรแกรมการพัฒนาเป็นระยะในระหว่าง
4. ส่งเสริมให้มีการใช้สื่อประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนมากขึ้น ได้แก่ การใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CAI) การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) ได้แก่ การใช้อินเทอร์เน็ต
5. จัดให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลาย ตามความสนใจและความถนัด ทั้งในระบบนอกระบบ และตามอัธยาศัยซึ่งเน้นการเรียนรู้ตลอดชีวิต

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นวิธีการที่อาจารย์ผู้สอนนำมาใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ทักษะไปสู่ผู้เรียน ประสพการณ์จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียนโดยผู้สอนเป็นผู้เลือกวิธีการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนวิธีการที่ผู้สอนนำมาใช้ดำเนินการสอน เช่น การถ่ายทอดความรู้ ทักษะโดยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การบรรยาย การฝึกปฏิบัติ การให้ผู้เรียนวิเคราะห์งาน การให้ผู้เรียนออกมาเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน การใช้เทคนิควิธีสอนแบบต่างๆ การจัดกิจกรรมการสอนในรูปแบบต่างๆ การใช้สื่อการเรียนการสอน การใช้เทคโนโลยีต่างๆ และให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ พัฒนาตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การจัดการเรียนการสอนเป็นการพัฒนาการจัดกิจกรรมประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ เสริมทักษะ และกิจกรรมสนับสนุนการเรียนการสอน กิจกรรมเหล่านี้สามารถสนองตอบความสนใจของผู้เรียน พัฒนาบุคลิกภาพและอุปนิสัยของผู้เรียนให้เหมาะสม ผู้สอนจะต้องพิจารณาระบบการสอน โดยวิเคราะห์สถานการณ์ สาระการสอน สภาพ

นิสิต ดังนั้น การเลือกวิธีการสอนจึงขึ้นอยู่กับวางแผนการสอนของผู้สอนว่ามีวัตถุประสงค์อย่างไร

2.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน

อัญชลี พรหมพรายและคณะ (2548: 7) กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอน เป็นปัจจัยสนับสนุนที่สำคัญในการประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกิดทักษะและความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในที่สุด การสอนที่ดีจึงต้องมีการใช้สื่อประกอบการเรียนการสอนสื่อการเรียนการสอนจึงหมายถึงวัสดุสิ่งของเครื่องมือเครื่องใช้ภาพสถาบันสถานที่และกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครูใช้ประกอบการสอนเพื่อช่วยให้การเรียนของนักศึกษาประสบผลดีที่สุด

พันธ์ทิพย์ทิพย์และคณะ (2549:1) กล่าวว่าการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้และทักษะในสาขาวิชาการมุ่งสร้างสรรค์ความก้าวหน้า และความ เป็นเลิศทางวิชาการซึ่งจำเป็นต้องใช้เทคนิควิธีการจัดหาวัสดุทางการศึกษา และเทคโนโลยีใหม่มา เป็นสิ่งประกอบการสอนการจัดการเรียนการสอนไม่จ ำเป็นจะต้องเรียนรู้เฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น หากต้องอาศัยการเรียนรู้ด้วยตนเองดังนั้นแหล่งเรียนรู้ทางการศึกษานับเป็นปัจจัยที่ส าคัญต่อการ จัดระบบการเรียนรู้ของผู้เรียน กล่าวคือเป็นเครื่องมือช่วยสอนของครูในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ในการเรียนรู้มากขึ้นมีความสนใจและเข้าใจ

สื่ออุปกรณ์การสอนหมายถึง สถานที่ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ วัสดุอุปกรณ์และสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้สอนและผู้เรียนนำมาใช้ในระบบการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมาย ของการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ไชยยศ เรืองสุวรรณ.2529: 80) สิ่งต่างๆเหล่านี้ อาจจะหมายถึง เทปบันทึกเสียง สไลด์ วิทยุ โทรทัศน์ วีดีโอ แผนภูมิ ภาพนิ่ง ฯลฯ ซึ่งบรรจุเนื้อหา เกี่ยวกับการเรียนการสอน (กิดานันท์ มะลิตอง.2536: 75) หรือวัสดุที่จัดทำขึ้นซึ่งมีข้อมูลเนื้อหา สารที่เป็นประโยชน์ต่อประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับนำไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนของ ผู้สอนและผู้เรียนให้เป็นไปตามหลักสูตรกำหนด สื่อการเรียนการสอน เป็นองค์ประกอบสำคัญ ประการหนึ่งที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหา เกิดทักษะ กระบวนการและความรู้สึกนึกคิดต่าง อันนำไปสู่จุดหมายของหลักสูตร (จินตนา ไบกาชุย. 2536: 11) ซึ่ง เดวิส (Davies.1981: 30) อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการเรียนการสอนจาก Indiana Unuversity ได้ ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนในห้องเรียนคือ

1. ขนาดและรูปร่างของห้องเรียน ต้องเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน และมีขนาดพอเหมาะ
2. อากาศภายในห้องเรียน จะต้องไม่ร้อนและไม่หนาวมากเกินไป เพราะถ้าอากาศร้อน ผู้เรียนอาจจะง่วง หรืออากาศเย็นมาก อาจจะทำให้เจ็บป่วยได้
3. เสียงภายในห้องเรียน ทำให้รบกวนการเรียน เสียงอาจเกิดจากเครื่องปรับอากาศ พัดลม หรือจากแหล่งอื่นๆ

อำภา บุญช่วย (2537: 7) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า สื่อการเรียนการสอนที่ใช้กันมาก คือ ภาษาพูด และภาษาเขียน ต่อมาได้มีการพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ในปัจจุบันพบว่ามีสื่อการเรียนการสอนมากมายหลายชนิด เพราะถือว่าสื่อการเรียนการสอน คือ มือที่สามของครู ดังนั้นบทบาทของสื่อการเรียนการสอนในบทเรียนจึงเป็นตัวกลางในการให้ข้อมูลความรู้หรือสิ่งบอกกล่าวแก่ผู้เรียน แต่การใช้สื่อการเรียนการสอนให้ได้ผล สื่อนั้นต้องตรงกับจุดประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรมของบทเรียน

สมบุรณ์ สงวนญาติ (2534: 43 - 44) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอน หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้สอนและผู้เรียนนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้กระบวนการเรียนรู้ดำเนินไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ ได้แก่ วัตถุ สิ่งของที่มีอยู่ในธรรมชาติ หรือมนุษย์สร้างขึ้นมา เช่น วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ วิธีสอน และกิจกรรม ซึ่งได้นำมาใช้ในการถ่ายทอดความรู้จากครูไปสู่ผู้เรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการเรียนการสอน

จรรยา เหนียนเฉย (2535: 7) ได้เสนอแนะหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ความเหมาะสม สื่อที่จะใช้นั้นเหมาะสมกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการสอนหรือไม่
2. ความถูกต้อง สื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนสรุปเนื้อหาที่ถูกต้องได้หรือไม่
3. ความเข้าใจ สื่อที่ใช้นั้นช่วยให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนหรือไม่
4. ประสบการณ์ที่ได้รับ สื่อที่จะใช้นั้นช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์แก่ผู้เรียนหรือไม่
5. เหมาะสมกับวัย ระดับชั้น จำนวนผู้เรียน ความสามารถ ความสนใจ รวมทั้งลักษณะและรูปแบบการเรียนของผู้เรียนหรือไม่
6. เหมาะสมกับทัศนคติและทักษะของผู้สอนหรือไม่
7. ใช้การได้ดี ในแง่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้ดีหรือไม่
8. คำนึงราคา และการลงทุนในการผลิตและการนำมาใช้
9. สื่อนั้นช่วยให้ผู้เรียนร่วมกิจกรรมตามที่ผู้สอนต้องการหรือไม่
10. ระยะเวลาในการเสนอสื่อการเรียนนั้นเหมาะสมหรือไม่
11. สื่อนั้นช่วยเสนอแนะกิจกรรมอื่นๆที่ผู้เรียนอาจปฏิบัติเพิ่มเติมหรือไม่
12. มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการใช้สื่อแค่ไหน อาทิ สถานที่ แสงสว่าง สิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เป็นต้น

พงศ์ หรดาล (2532: 195) ได้กล่าวถึงความสำคัญของสื่อการเรียนการสอนว่า บทบาทต่อการเรียนการสอนของครู โดยสื่อการสอนสามารถช่วยครูในด้านต่างๆได้แก่

1. จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนได้มากขึ้น
2. ช่วยให้ผู้จัดเนื้อหาวิชาได้อย่างมีความหมาย
3. ช่วยครูในการแนะนำและควบคุมผู้เรียนให้มีพฤติกรรมในทางที่พึงปรารถนา
4. ช่วยครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบต่างๆ

5. ช่วยให้ผู้สอนได้ตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้
6. ช่วยให้ผู้สอนได้ง่ายเข้า
7. ช่วยให้ผู้สอนได้รวดเร็วและถูกต้องมากยิ่งขึ้น

อิริคสัน (Erickson. 1971: 22-24) ได้ให้แนวทางในการบริหารสื่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. การบริการสื่อการเรียนการสอนที่ดี ต้องอยู่ในความรับผิดชอบของผู้นำที่มีความรู้ ความชำนาญ และสามารถปฏิบัติงานร่วมกับบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านหลักสูตรได้เป็นอย่างดี ตลอดจนได้รับความสนับสนุนทางด้านงบประมาณ กำลังคน และเครื่องมือ เครื่องใช้อย่างพอเพียง ในขั้นต้นผู้บริหารจะต้องเตรียมงบประมาณและบุคลากรให้เพียงพอ

2. สื่อต่างๆ ควรนำไปใช้ได้อย่างสะดวก ตรงกับความต้องการของผู้สอนผู้บริหารควร เปิดโอกาสให้ผู้สอนได้มีส่วนในการคัดเลือก จัดซื้อ ผู้บริหารต้องกำหนดวิธีนำสื่อการสอนไปใช้อย่างเหมาะสม ในขณะเดียวกัน ผู้บริหารจะต้องคอยดูแลให้คำแนะนำแก่ผู้สอนเมื่อเกิดมีปัญหากการใช้ สื่อการเรียนการสอนด้วย

3. สื่อต่างๆ ผู้สอนจะต้องสามารถนำไปใช้ได้ โดยมีความยากลำบากน้อยที่สุด นั่นคือสื่อ ต้องมีคุณภาพดี มีคนช่วยเหลือซึ่งผู้บริหารทำได้โดยจัดตั้งศูนย์สื่อเป็นส่วนกลางมีเจ้าหน้าที่ผู้มีความรู้ทางด้านนี้โดยเฉพาะอยู่ประจำ ควรมีการตรวจสอบภาพเพื่อซ่อมแซมอยู่เสมอ ถ้าจำเป็นควร เปลี่ยนหรือจัดหาซื้อมาแทน

4. การจัดหาสื่อไว้หลายชนิด เพื่อสนองความต้องการของผู้สอนทั้งที่เป็น วัสดุสิ้นเปลือง เช่น กระดาษ สี สื่อวิทยาศาสตร์ หนังสือ ฯลฯ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ สถานศึกษาควรจัดหาไว้ให้พร้อมเพื่อสนองความต้องการของผู้สอน ผู้บริหารควรจัดประชุมปรึกษารื้อกับครูสอนเกี่ยวกับการจัดซื้อสื่อ การสอน กำหนดโครงการทดลองสื่อใหม่ๆ ตลอดจนวางแผนประสานงานกับหน่วยงานอื่น เพื่อนำทรัพยากรในท้องถิ่นมาใช้ให้เป็นประโยชน์

5. โครงการจัดทำสื่อการสอนของสถานศึกษา ควรจะได้ส่งเสริมและพัฒนาผู้สอน ประจําการไปด้วย โดยเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้เพิ่มพูนความรู้ และทักษะในการใช้เครื่องมือต่างๆ ให้ดียิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้สอนได้มีส่วนร่วมในการวางแผน ซึ่งเป็นการส่งเสริมบรรยากาศการปฏิบัติงานของผู้สอนให้ดียิ่งขึ้นตามวิธีการปฏิบัติงาน ในระบอบประชาธิปไตย ผู้บริหารควรสำรวจความสามารถของผู้สอน ในขณะเดียวกันผู้บริหารจะต้องประสานกับผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับหลักสูตร เพื่อหาทางจัดประชุมสัมมนาผู้สอนประจำการ การสาธิตการใช้สื่อการเรียนการสอนและปรับปรุงห้องสมุด ก็สามารถช่วยพัฒนาความรู้และทักษะของผู้สอนประจำการได้เช่นกัน

วิลเบอร์ และเพนเดอร์ (Wilber; & Pender.1983: 314) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในการปฏิบัติงานได้มากกว่าการสอนของครูเพียงอย่างเดียว
2. ช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่ผู้เรียนจากชั้นเรียน ห้องปฏิบัติการและการประกอบอาชีพในสถานประกอบการ และเป็นข้อมูลที่ให้ผู้เรียนตัดสินใจเลือกแผนการเรียนได้ในอนาคต

3.ช่วยในการฝึกทักษะทางด้านอาชีพ

4.ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

นาราวดี ศิริโรจน์ (2543: 20) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมเกี่ยวกับสื่อการสอน หลักสูตรใหม่ย่อมต้องการสิ่งใหม่ ความสำเร็จให้พร้อมเกี่ยวกับสื่อ เช่น แผ่นใส เทป ตลอดจนอุปกรณ์การใช้สื่อ จึงเป็นสิ่งจำเป็น แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงสภาพของสถานศึกษา เช่น ห้องที่จะใช้สื่อความสามารถของผู้สอน เจ้าหน้าที่ ช่างเทคนิคที่จะช่วยบริการการใช้สื่อด้วย

สื่อการเรียนการสอน หมายถึง สิ่งต่าง ๆ เช่นวัสดุ อุปกรณ์ ที่ผู้สอนนำมาใช้ประกอบการสอน ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น และเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น เพราะสื่อช่วยให้ดึงดูดความสนใจ ทำให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้นดังนั้นสื่อการเรียนการสอนจึงเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการเรียนการสอนมีลักษณะพิเศษซึ่งสามารถทำให้เกิดประโยชน์และประสบการณ์ในการเรียนรู้ที่มีความหมายกล่าวคือสื่อการเรียนการสอนจะเป็นจุดรวมความสนใจ สามารถเพิ่มความเป็นรูปธรรมทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจและสามารถจดจำเหตุการณ์นั้นๆ ได้ก่อน (วีระเวทย์ แพทย์ประเสริฐ. 2544: 47)

จากการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาพบว่า นักศึกษาเห็นว่าสิ่งที่ปัญหาสูงสุดในด้านแหล่งค้นคว้าและบริการโสตทัศนูปกรณ์คือ จำนวนโสตทัศนูปกรณ์ต่อจำนวนผู้ใช้บริการ (วิธนา มิ่งขวัญ. 2530: 64 - 70)

สื่อการสอนเป็นส่วนประกอบหรือส่วนช่วยในการสอน ช่วยกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีกว่า สื่อการสอนไม่ใช่ครูหรือแหล่งความรู้ เมื่อใดที่ผู้เรียนรับรู้และเกิดความรู้ ความคิดความเข้าใจขึ้น สื่อนั้นจึงจะมีความหมายหรือมีบทบาทต่อผู้เรียน ซึ่งในเรื่องนี้ วิรุณ ตั้งเจริญ (2526: 125) ได้กล่าวถึงสื่อการสอนวิชาศิลปศึกษาที่ดีนั้น ควรประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้

1. ตรงกับเนื้อหาการสอน
2. มีรูปแบบและเนื้อหาเร้าความสนใจ
3. ให้ความรู้ความเข้าใจ และความคิด
4. เหมาะกับบุคลิกภาพและการรับรู้
5. คำนึงกับเวลาและการลงทุน
6. ประหยัดหรือใช้วัสดุในท้องถิ่น

สรุปได้ว่า สื่อการเรียนการสอน สิ่งต่าง ๆ อุปกรณ์ ที่ผู้สอนนำมาใช้ประกอบการสอน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น และเข้าใจบทเรียนได้ง่ายมากขึ้น เพราะสื่อช่วยให้ดึงดูดความสนใจ ช่วยเพิ่มพูนความรู้แก่ผู้เรียนในชั้นเรียน ทำให้ผู้เรียนสนใจและตั้งใจเรียนมากยิ่งขึ้น

การใช้สื่อการสอน

การใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนวิชาศิลปศึกษา เป็นเรื่องสำคัญยิ่งในการศึกษาเพื่อให้เกิดผลดี ครูต้องมีการเตรียมล่วงหน้า มีการวางแผน และต้องมีความรู้ในเรื่องวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ พอสมควร ครูบางส่วนมีปัญหาในการใช้อุปกรณ์และสื่อการสอนเหล่านั้น เทียมเมฆ เอื้ออังกูร (2528: 19-26) ได้รวบรวมปัญหาที่ครูไม่ใช้อุปกรณ์การสอนพอสรุปได้ดังนี้

1. ด้านการผลิต ครูบางคนมีภาระในการสอนและงานด้านอื่นมาก จึงทำให้ไม่มีเวลาผลิตอุปกรณ์การสอน ครูบางส่วนไม่มีความสามารถในการผลิต บางคนมีความสามารถเอาใจใส่อุปกรณ์การสอนแต่มีปัญหาเรื่องงบประมาณในบางกรณีครูไม่สร้างอุปกรณ์การสอนเพราะมีเรื่องทำให้หมดกำลังใจ ผู้ที่จะแก้ปัญหานี้ได้ดีที่สุดคือผู้บริหารซึ่งควิจะหาวิธีการแก้ปัญหามาจะทำโดยการจัดให้มีการประชุมสัมมนา จัดให้มีการอบรมฝึกหัดเพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะแก่ครู มีการเชิญวิทยากรหรือผู้เชี่ยวชาญมาแนะนำ สาธิต เกี่ยวกับการผลิตการใช้การดูแลรักษาอุปกรณ์การสอนให้มีประสิทธิภาพ จัดหาอุปกรณ์และเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการทำงาน เป็นต้น

2. ด้านสถานที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้อุปกรณ์การสอน ครูไม่มีความรู้ในการนำอุปกรณ์การสอนมาใช้ ครูไม่ทราบแหล่งวิทยาการที่จะนำมาประกอบการเรียนการสอน ครูบางคนเห็นว่าการใช้อุปกรณ์การสอนเป็นเรื่องยุ่งยาก เสียเวลาและสิ้นเปลือง ครูส่วนมากใช้อุปกรณ์การสอนเฉพาะบางชั่วโมง เพราะเห็นว่าไม่มีความจำเป็นและไม่มีความเพียงพอสำหรับเตรียมอุปกรณ์ อุปกรณ์บางโรงเรียนก็มีน้อยไม่เพียงพอต่อความต้องการ

3. ด้านการบริการ ทางโรงเรียนขาดงบประมาณที่จะจัดซื้อวัสดุที่จะนำมาผลิตเป็นอุปกรณ์การสอน ขาดงบประมาณที่จะซื้อ ผู้บริหารมองไม่เห็นความสำคัญของอุปกรณ์การสอนที่มีต่อการเรียนการสอน เครื่องมือบางอย่างทางโรงเรียนมีสำหรับบริการแต่ไม่ประชาสัมพันธ์ให้ครูทราบ และบางอย่างก็ไม่ให้ใช้เพราะเกรงจะชำรุดเสียหาย

สรุปได้ว่า สื่ออุปกรณ์การสอน หนังสือ และอุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน การจัดสถานที่ อุปกรณ์การสอนให้เพียงพอ ทันสมัย เอื้อต่อการเรียนการสอน อาคาร สถานที่ ได้แก่ การจัดห้องเรียน แสงสว่างในห้องเรียน และสื่อการสอน ล้วนมีความจำเป็นกับการเรียนการสอน อีกทั้งยังมีส่วนช่วยสนับสนุนให้การเรียนการสอนประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอีกด้วย

2.4 ด้านการวัดและประเมินผล

การวัดผลและประเมินผล เป็นกระบวนการที่สำคัญกระบวนการหนึ่งของการจัดการศึกษา เพราะทำให้ทราบถึงการจัดการเรียนการสอนว่ามีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดทั้งยังแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาว่า บรรลุจุดประสงค์ของบทเรียนในรายวิชานั้นๆ ความหมายของการวัดผลและประเมินผลนั้น มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

บัญชา แสหนทวิ (2542: 2) กล่าวว่า การวัดเป็นกระบวนการกำหนดตัวเลขให้แก่สิ่งต่างๆ ตามกฎเกณฑ์การวัดจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน ส่วนแรกได้แก่จุดมุ่งหมายของการวัดที่มีความชัดเจนส่วนที่สอง ได้แก่เครื่องมือที่ใช้วัดที่ต้องมีหน่วยที่ใช้ในการวัดมาตราเปรียบเทียบกับระหว่างหน่วยที่ได้จากการวัดและส่วนที่สามได้แก่การแปลผลและนำผลไปใช้ส่วนการประเมิน เป็นกระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยปกติการประเมินต้องอาศัยข้อมูลจากการวัดที่เป็นปรนัยแต่บางครั้งการประเมินต้องอาศัยการสังเคราะห์ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อตัดสินคุณค่าของสิ่งนั้น

การประเมินมีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน ส่วนแรกได้แก่ข้อมูลจากการวัดส่วนที่สอง ได้แก่การตีความหมาย และส่วนที่สามได้แก่การกำหนดคุณค่าตามเกณฑ์มาตรฐาน และการวัดและการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพควรมีลักษณะดังนี้

1. ต้องระบุสิ่งที่มุ่งประเมินให้ชัดเจน ผู้ประเมินต้องทราบว่าการเรียนรู้ที่ต้องการประเมินประกอบด้วยคุณลักษณะที่สำคัญอะไรบ้างเพื่อที่จะเลือกใช้เครื่องมือและวิธีการที่เหมาะสม
2. เลือกเทคนิคการวัดให้เหมาะสม ผู้ประเมินต้องเลือกเครื่องมือรูปแบบคำถามที่ใช้ให้สอดคล้องกับคุณลักษณะหรือสมรรถภาพของผู้เรียนโดยเครื่องมือเหล่านั้นต้องให้ผลที่ถูกต้องมีความเป็นปรนัยและสะดวกต่อการนำไปใช้
3. ควรใช้วิธีการวัดหลายอย่างประกอบกันเนื่องจากเครื่องมือแต่ละชนิด มีข้อดีข้อเสียที่แตกต่างกันผู้ประเมินจึงควรเลือกใช้วิธีการวัดหลายอย่างให้ครอบคลุมผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการด้านต่างๆของผู้เรียนและต้องท ากการวัดหลายๆครั้ง
4. ควบคุมความคลาดเคลื่อนจากการวัดให้เกิดขึ้นน้อยที่สุด การวัดคุณลักษณะใดก็ตามจะมีความคลาดเคลื่อนเกิดขึ้นได้เสมอผู้ประเมินควรศึกษาถึงแหล่งของความคลาดเคลื่อน และพยายามขจัดให้เหลือน้อยที่สุด
5. ใช้สารสนเทศจากการประเมินสำหรับการตัดสินใจ การประเมินเป็นกระบวนการของการปรับปรุงและพัฒนาสู่สิ่งที่ดีขึ้นการประเมินมิได้สิ้นสุดเมื่อทราบผลการประเมิน แต่การประเมินมีความสำคัญอยู่ที่การนำผลไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการตัดสินใจที่ดีในการจัดการศึกษาและพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนการสอน

ส.วาสนา ประवालพฤษ (2544: 15-16) ให้ความหมายของการวัดและประเมินผลทางการศึกษาไว้ดังนี้การวัดผลการศึกษา หมายถึงกระบวนการที่จะกำหนดปริมาณของสิ่งที่ต้องการวัดออกมาเป็นจำนวนหรือตัวเลข ซึ่งแทนค วาธิบายคุณลักษณะที่กำลังวัดโดยจะอธิบายลักษณะของบุคคลให้อยู่ในรูปของระดับของคุณลักษณะนั้นแบบต่อเนื่อง เช่นแทนที่จะบอกว่าคนนี้สูงคนนี้ฉลาด คนนี้น้ำหนักน้อยเราก็กำหนดเครื่องมือ และมาตราวัดให้แทนคุณลักษณะนั้น ในลักษณะตัวเลขที่มีหน่วยวัดเท่ากันในลักษณะต่อเนื่องโดยวัดว่าคนนี้สูง 167 เซนติเมตรคนนี้มีระดับไอคิว135 หรือคนนี้น้ำหนัก 35 กิโลกรัมเป็นต้นการประเมินผลทางการศึกษาเป็นกระบวนการที่มีระบบแบบแผนเพื่อที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายเพียงใดการประเมินผลจะ

บอกทั้งปริมาณ และคุณภาพของผู้เรียนร่วมด้วย การตัดสินใจทางคุณค่าของพฤติกรรมต่างๆใน 2 ความหมายคือ

1. การประเมินผลคือการลงสรุปตีราคาพฤติกรรมของผู้เรียนในแง่ปริมาณโดยใช้การตัดสินใจ
2. การประเมินผลคือการตีราคาพฤติกรรมของผู้เรียนในแง่คุณภาพโดยการเก็บรวบรวมข้อมูลหลักฐานด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่การวัดด้วยเครื่องมือวัดเชิงปริมาณ และใช้การตัดสินใจเชิงคุณภาพโดยการประเมินทั้ง 2 ความหมายมักจะใช้คำว่า Evaluation คือการพิจารณาตรวจสอบคุณค่าของสิ่งที่ประเมิน

การวัดผล หมายถึง ทดสอบเพื่อวัดหาผลสัมฤทธิ์ของการเรียนรู้ บุคลิกภาพเป็นต้นโดยใช้วิธีการแบบหนึ่ง เช่น การเรียนรู้ในสาขาวิชาต่างๆ จำเป็นจะต้องวัดผลอย่างสม่ำเสมอ(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. พ.ศ. 2542: 1059) และการประเมินผล หมายถึง พิจารณาและวัดคุณค่าของกิจการใดๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ เช่น ประเมินผลสัมมนา ประเมิน การปฏิบัติงานในรอบปีของบริษัท : (การศึกษา) วัดคุณค่าหรือผลความก้าวหน้าการศึกษา เช่น การสอบไล่เป็นวิธีประเมินผลการศึกษาวิธีหนึ่ง(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542: 664)

ภัทธา นิคมานนท์ (2553: 11) กล่าวว่า การวัดผล หมายถึง การใช้เทคนิควิธีการซึ่งเรียกว่า เครื่องมือวัดอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อศึกษา ค้นหา หรือ ตรวจสอบคุณลักษณะของบุคคล ผลงาน หรือ สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความหมายแทนพฤติกรรม หรือคุณลักษณะของสิ่งของ สิ่งหรือบุคคลที่ต้องการศึกษา และ วิชัย ตันศิริ (2550: 252) ให้ความหมายว่า การประเมินผลเป็น เครื่องมือวัดผลการเรียนและผลของการเปลี่ยนแปลงเชิงพฤติกรรมของผู้เรียนในระยะยาวและยังเป็นเครื่องมือเพื่อพัฒนาหลักสูตรให้เกิดผลสำเร็จอย่างต่อเนื่อง การจัดกระบวนการประเมินควรจัดควบคู่ไปกับการสร้างรูปแบบของหลักสูตร

สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2551: 26) กล่าวว่า การประเมินผล หมายถึง กระบวนการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการจัดทำรายงานสรุปเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น

กาญจนา จันทะดวง (2552: 118) ได้ให้ความหมายของวัดและประเมินผล ดังนี้ การประเมินผล (Measurement) หมายถึง วิธีการตรวจสอบความสามารถของผู้เรียน หลังจากที่ได้รับสอนได้นำเสนอเนื้อหาหรือให้ความรู้แก่ผู้เรียนไปแล้ว เป็นการตรวจสอบเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้เรียนว่ามีความสามารถในด้านต่างๆ ตามจุดประสงค์ที่ผู้สอนคาดหวังไว้หรือไม่

วิธีการวัดผล ได้แก่ การสังเกต การซักถาม การทดสอบ การตรวจผลงานจากการทำแบบฝึกหัด การทำรายงานและการเข้าร่วมกิจกรรมของผู้เรียน เป็นต้น

การประเมินผล (Evaluation) เป็นกระบวนการที่นำผลการวัดผลมาพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับคุณค่า คุณภาพ การสอบได้ สอบตก ฯลฯ ซึ่งการประเมินผลได้มาจากการวัดผลหลายๆด้านด้วยกัน

โดยนำผลที่ได้จากการวัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ของผู้สอน แล้วทำให้ผู้สอนสามารถพิจารณาตัดสินชี้ขาดระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้ว่าสูง ปานกลาง หรือ ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

กาญจนา เกียรติประสูติ (2554: 116) ได้ให้ความหมายของ การวัดและประเมินผลว่า การวัดผล (Measurement) คือ การกำหนดหน่วยให้แก่ปริมาณที่มีอยู่โดยใช้เครื่องมือการประเมินผล (Evaluation) คือ การนำผลที่วัดได้มาหาคคุณค่า

พนัส หันนาคินทร์ (2555: 199-200) ได้ให้ความหมายของการวัดและการประเมินผลว่า การวัดผลเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้รับจากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรม คือ จะแสดงผลการวัดออกมาเป็นตัวเลข ส่วนการประเมินผลเป็นการกำหนดค่า หรือ ราคาจากคะแนนที่ได้จากการวัดผล

นอกจากนี้ อุทุมพร จามรมาน (2552: 38) กล่าวว่า การวัดผลทางการศึกษา หมายถึง การตรวจสอบพัฒนาการทางสมอง ร่างกาย จิตใจ และสังคมของผู้เรียน การวัดที่ดีต้องวัดได้ครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการวัด และต้องมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งนั้นได้แน่นอน และให้แนวคิดในการประเมินผล คือ การตัดสินภายใต้เกณฑ์ที่ระบุไว้ โดยใช้ข้อมูลจากการวัดที่เชื่อถือได้

อาจสรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล คือ การวัด หรือ กระบวนการตามตามผลการตัดสินใจ หรือ การวินิจฉัยสิ่งต่างๆว่า ตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่โดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผลที่ได้ออกมาเป็นตัวเลข สัญลักษณ์หรือข้อมูลแทนความหมายของสิ่งที่ตรวจสอบนั้นและต้องเชื่อถือได้ การวัดและประเมินผลจึงเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กันโดยที่การวัดเกิดขึ้นก่อน แล้วจึงนำเอาผลจากการวัดไปเทียบกับเกณฑ์หลังจากนั้นจึงทำการตัดสินที่เรียกว่าประเมินผล ดังนั้นการวัดจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลและมีความสัมพันธ์อันเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงไปสู่กันตลอดเวลา

กาญจนา เกียรติประวุฒิ (2524: 116) ได้ให้ความหมายของการวัดผลและประเมินผลว่า การวัดผล (Measurement) คือ การกำหนดหน่วยให้แก่ปริมาณที่มีอยู่โดยใช้เครื่องมือวัด การประเมินผล (Evaluation) คือ การนำผลที่วัดได้มาหาคคุณค่า ซึ่งสอดคล้องกับพนัส หันนาคินทร์ (2524: 199 - 200) ที่กล่าวว่า การวัดผลเป็นการเปรียบเทียบผลที่ได้จากการเรียนกับมาตรฐานอันหนึ่งที่ยึดถืออยู่ ซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรม คือ จะแสดงผลการวัดออกมาเป็นตัวเลข ส่วนการประเมินผลเป็นการกำหนดค่า หรือราคาจากคะแนนที่ได้จากการวัดผลนั้น พิตร ทองชั้น (2534: 4-6) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการวัดผลอย่างกว้างๆ ว่า มีความสำคัญอยู่ 3 ประการคือ

1. เพื่อทราบว่าผู้เรียนได้บรรลุเป้าหมายทางการศึกษา การวัดทำให้ทราบว่าผู้เรียนมีความรู้มากน้อยเพียงไร เพื่อจะได้นำผลการวัดนั้นไปใช้ประโยชน์ทางด้านอื่นๆ เช่น เพื่อการแนะแนว เพื่อเปรียบเทียบหรือเพื่อบันทึกความเจริญงอกงามของผู้เรียน
2. เพื่อการแก้ไขปรับปรุงการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายข้อนี้สำคัญมากเพราะถือว่าการวัดผลเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน จะต้องมีการทำควบคู่กันอยู่เสมอ

3. เพื่อการประเมินผล การวัดผลจะต้องมีการประเมินทุกครั้ง เพื่อจะได้ทราบว่า ผู้เรียน มีผลการเรียนเป็นที่พอใจของผู้ตอบหรือตรงเป้าหมายที่ตั้งไว้หรือไม่

สมบุรณ์ ชิตพงษ์ (2536: 486) ได้ให้ความหมายของการประเมินผลว่า เป็นการนำสิ่งที่ได้จากการวัดมาตัดสินตีราคา ซึ่งการจะตัดสินหรือตีราคาสິงใดจะเป็นจะต้องอาศัยเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ผลการประเมินจะอยู่ในรูปของความเหมาะสม ไม่เหมาะสม ดี-เลว ใช้ได้- ใช้ไม่ได้ สอดคล้องกับที่ ไพศาล หวังพานิช (2536: 14) กล่าวถึง การประเมินผลไว้ว่า หมายถึง กระบวนการในการตัดสินใจ ตีราคา ลงสรุป เพื่อพิจารณาความเหมาะสม หรือหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรมโดยอาศัย ข้อมูล หรือรายละเอียดที่ได้จากการวัดเป็นหลักแล้วมีวินิจฉัยอย่างมีหลักเกณฑ์และคุณธรรม เพื่อ พิจารณาดัดสินว่า สิ่งนั้นดีหรือเลว เก่งหรืออ่อน ถ้าเป็นผลสอบก็จะตัดสินได้ว่า ได้ - ตก ผ่าน - ไม่ผ่าน ณัฐ จุลสุวรรณ (2537: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาผู้ใหญ่สายอาชีพ ใน เรือนจำกลางคลองเปรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนตามหลักสูตรวิชาชีพพระยะสั้น ผลการวิจัยสรุปได้ ว่า ครูผู้สอนขาดความยุติธรรมในการให้คะแนน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล คือ การวัดหรือกระบวนการการติดตามผลการตัดสิน หรือการวินิจฉัยสิ่งต่าง ๆ ว่าตรงตามวัตถุประสงค์หรือไม่โดยอาศัยเกณฑ์การพิจารณาอย่างใดอย่าง หนึ่ง ซึ่งผลที่ได้ออกมาเป็นตัวเลข สัญลักษณ์หรือข้อมูลแทนความหมาย ของสิ่งที่ตรวจสอบนั้นและ ต้องเชื่อถือได้ การวัดและประเมินผลจึงเป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์กันโดยที่การวัดเกิดขึ้น ก่อนแล้วจึงนำเอาผลจากการวัดไปเทียบกับเกณฑ์หลังจากนั้น จึงทำการตัดสินที่เรียกว่าประเมินผล ดังนั้นการวัดจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลและความสัมพันธ์อันเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงไป ควบคู่กันตลอดเวลา

ความหมายของการวัดผล (Measurement)

ไพศาล หวังพานิช (2523: 19) กล่าวถึงความหมายของการวัดผลว่า หมายถึงกระบวนการ ในการกำหนดเนื้อหา จำนวนหรือปริมาณ อันดับหรือคุณลักษณะหรือพฤติกรรมความสามารถของ บุคคล โดยใช้เครื่องมือเป็นหลักในการวัด กระบวนการดังกล่าวจะทำให้ได้ ตัวเลข ข้อมูลหรือ รายละเอียดต่างๆที่ใช้แทนจำนวนและลักษณะที่วัดนั้น

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2522: 18) ให้ความสามารถของการวัดผล ว่าเป็นการรวบรวม ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน ข้อมูลนั้นจะเกี่ยวกับสิ่งที่เราจะวัด ข้อมูลนั้นกำหนดเป็นตัวเลขและจำเป็นต้อง มีเครื่องมือที่ใช้วัด

พิตร ทองชั้น (2524: 3) กล่าวถึงความหมายของการวัดผลไว้ว่า เป็นการใช้เครื่องมือใน การค้นหาหรือตรวจสอบเพื่อต้องการทราบปริมาณ จำนวนหรือคุณภาพ ในสิ่งของหรือตัวบุคคล ในทางการศึกษา เราวัดผลเพื่อต้องการทราบว่า มีความรู้ความสามารถอย่างไร

สรุปได้ว่า การวัดผล เป็นกระบวนการศึกษาที่เป็นการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับตัวนักเรียน ข้อมูลนั้นจะเกี่ยวกับสิ่งที่เราจะวัด ข้อมูลนั้นกำหนดเป็นตัวเลขและจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่ใช้วัด ในการ

ดำเนินการวัดควรพิจารณาหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพ และประสิทธิผลต่อไป

ความหมายของการประเมินผล (Evaluation)

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ (2522: 11) กล่าวว่า เป็นกระบวนการที่มีระบบตรวจสอบดูว่า นักเรียนบรรลุจุดประสงค์หรือไม่

ไพศาล หวังพานิช (2523: 20) กล่าวว่า เป็นกระบวนการตัดสิน ดีค่า สรุป เพื่อพิจารณา ความเหมาะสม เนื้อหาคุณค่าของคุณลักษณะและพฤติกรรมโดยอาศัยข้อมูลหรือรายละเอียดที่ได้ จากการวัดเป็นหลัก

พิตร ทองชั้น (2524: 4) กล่าวว่า เป็นการนำผลจากการวัดผลมารวมผสมผสานกัน แล้วลง สรุปว่าตกหรือไม่ตก เก่งหรือไม่เก่ง

สรุปได้ว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการในการตัดสิน หรือสรุปผู้เรียนจากข้อมูลที่ได้ใน การวัดผลเพื่อทราบว่า ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

เช่นเดียวกับ พินิจ ภวังคะรัตน์ (2509: 137) กล่าวถึงการประเมินทางศิลปศึกษาว่า

1.ครูต้องการรู้ว่าในห้องเรียนนี้เด็กคนไหนสามารถมากกว่ากันแค่ไหนเพียงไร พุดง่าย ๆ ก็ว่าใครดีกว่าใครเพื่อจะรู้ว่าควรจะช่วยเหลือสนับสนุน ส่งเสริมผู้ที่ด้อยกว่าให้ทัดเทียมหรือก้าวหน้า เท่าคนอื่น

2.ครูต้องการรู้ว่าเด็กแต่ละคนเจริญงอกงามขึ้นมากน้อยเพียงไร เป็นการพิจารณาว่า เด็กแต่ละคนนั้น ใครพัฒนาการมากน้อยต่างกันตามกระบวนของความเจริญเติบโตหรือกระบวนการ เรียนรู้ เพื่อเป็นทางสำหรับพิจารณาในการสอนและการเรียน

อารี สุทธิพันธุ์ (2514: 184) กล่าวถึงความมุ่งหมายทางการประเมินผลในวิชาศิลปศึกษา ดังนี้

1. เป็นการทำนายเกี่ยวกับความเจริญงอกงามของผู้เรียน
2. เพื่อให้ทราบเกี่ยวกับข้อบกพร่องของหลักสูตร ครูผู้สอนและนักเรียน
3. เพื่อช่วยครูผู้สอนในการแบ่งหมวดหมู่นักเรียน ตรงกับระดับความสามารถยิ่งขึ้น
4. เพื่อนำผลมาปรับปรุงแก้ไขวิธีสอน และการจัดกิจกรรมและสภาพภายในห้องเรียน
5. เพื่อทราบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน

จากแนวความคิดและความมุ่งหมายเกี่ยวกับการประเมินผลศิลปศึกษา ก่อนที่ครูจะทำการวัดผล ควรพิจารณาหลักเบื้องต้นในการวัดผลคือ

1. การวัดผลควรมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของวิชาศิลปศึกษา และกิจกรรม ต่างๆที่วางไว้
2. การวัดผลควรวัดความเจริญงอกงาม และพัฒนาการของผู้เรียนทุกด้าน

3. การวัดผลควรมีส่วนช่วยปรับปรุงหลักสูตร ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนจากการจัดประสบการณ์ของครู

4. การวัดผลควรต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบ และสนองความก้าวหน้าเหมาะสม ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน

5. การวัดผลควรมีเครื่องมือที่ละเอียด รัดกุม แยกความเจริญของผู้เรียนได้

การวัดผลด้านการปฏิบัติงาน

ในการวัดผลด้านผลงาน ที่จะต้องวัดทั้งด้านกระบวนการทำงานผลงานและลักษณะนิสัยวิธีการหลักที่ใช้คือการสังเกตจากการตรวจผลงาน นิรมล ตีรณสาร สวัสดิบุตร (2525: 169 - 172) กล่าวถึงในการวัดผลและประเมินผลว่าครูสามารถใช้เครื่องมือต่างๆ ดังนี้

1. แบบสำรวจ

2. แบบบันทึกความเห็นตามหัวข้อที่กำหนดเช่นผลงาน พฤติกรรม ความสามารถของนักเรียน

3. แบบบันทึกผลงานของนักเรียน ที่แสดงความเห็นของครูเกี่ยวกับผลงานของนักเรียนโดยเฉพาะ

4. แบบบันทึกเรื่องพิเศษของนักเรียนเฉพาะราย เป็นการบันทึกเหตุการณ์ที่สังเกตได้กส่วนเครื่องมือวัดผลประเมินผลในแนวคิดของ บงกชพันธุ์ ทองงาม (2539: 194)มีดังนี้

1. แบบตรวจสอบรายการ

2. แบบจัดอันดับ

3. แบบประมาณค่า

4. แบบเปรียบเทียบพฤติกรรม

5. แบบรายงานตนเอง

สรุปได้ว่า กระบวนการวัดและประเมินผลการเรียนในแต่ละรายวิชา การใช้รูปแบบและหลักเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการเรียน มาตรฐานการวัดและประเมินผล มีการทดสอบลักษณะข้อสอบ การประเมินความรู้ความสามารถทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน การวัดและประเมินผลความรู้ของผู้เรียน และการแจ้งผลการเรียนการวัดและการประเมินผลเป็นภารกิจของอาจารย์ผู้สอน จะต้องดำเนินการอย่างมีระบบเพื่อประเมินผลการเรียนการสอน ทั้งนี้รวมถึงการประเมินผลการเรียนการสอนทั้งก่อนการสอน ระหว่างการเรียนการสอน และหลังจบการเรียนการสอน รวมถึงการประเมินผลการสอนของผู้สอนด้วย การวัดและประเมินผลจึงต้องอาศัยกระบวนการที่ต้องดำเนินการร่วมกับอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนาตัวผู้เรียน

3. การศึกษาไทยยุคประเทศไทย 4.0

การศึกษาไทยในโลกยุคใหม่ต้องก้าวสู่การคิดวิเคราะห์ค้นคว้าสิ่งใหม่แต่ไทยยังต้องจำเพื่อไปสอบถ้าเรายังไม่ปรับตัวตอนนี้เราอาจจะไม่ใช่สิ้นชาติแต่จะหมดโอกาสในการสร้างชาติดังนั้น การศึกษาจะเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับคุณภาพแรงงานให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงสู่ยุค Thailand Economy 4.0 แต่ระบบการศึกษาที่จะตอบโจทย์นี้ต้องเปลี่ยนวิธีการสอนลดการเรียนรู้เชิงเทคนิค และการท่องจำแต่ให้น้ำหนักกับการสร้างทักษะการเรียนรู้และปรับตัวของผู้เรียนให้สามารถพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต และจัดการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความต้องการของตลาดแรงงานในพื้นที่ และกลุ่มจังหวัดใกล้เคียงรวมทั้งมีวิธีการประเมินผลการเรียนแตกต่างจากปัจจุบันที่เน้นการสอบเพียงอย่างเดียว (อนันต์ล้วนแก้ว: 2559)

การศึกษา 4.0 (Education 4.0) คือการเรียนการสอนที่สอนให้นักศึกษาสามารถนำองค์ความรู้ที่มีอยู่ทุกหนทุกแห่งบนโลกนี้มาบูรณาการเชิงสร้างสรรค์เพื่อพัฒนานวัตกรรมต่าง ๆ มาตอบสนองความต้องการของสังคมซึ่ง การเรียนการสอนในปัจจุบันยังคงห่างไกลในหลาย ๆ มิติเช่นไม่เคยสอนให้ผู้เรียนได้คิดเองทำเองส่วนใหญ่ยังคงสอนให้ทำโจทย์แบบเดิม ๆ อีกเรื่องคือผู้เรียนเริ่มไม่รู้จักสังคมส่วนใหญ่ใช้เวลาในโลกออนไลน์ไปกับเกมส์การช้อปปิ้งการแชทเฟสบุ๊คไลน์และอินสตราแกรมส่วนใหญ่มันเป็นสังคมมายาซึ่งเทคโนโลยีไม่ได้ผิดแต่เหรียญมีสองด้านเทคโนโลยีก็เช่นกันจะนำไปใช้ในด้านใดให้เกิดประโยชน์เป็นความยากและท้าทายของผู้ที่ต้องทำหน้าที่สอนในยุคนี้ เพราะการเรียนการสอนในยุค 4.0 ต้องปล่อยให้ผู้เรียนได้ใช้เทคโนโลยีในการเรียนรู้ด้วยตนเองปล่อยให้กล้าคิดและกล้าที่จะผิดแต่ทั้งหมดก็ยังต้องอยู่ในกรอบที่สังคมต้องการหรือยอมรับได้ไม่ใช่ว่าเก่งจริงคิดอะไรใหม่ๆ ได้เสมอและมีความคิดสร้างสรรค์แต่ไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมซึ่งปัจจัยหลักของการใช้เทคโนโลยีที่สร้างความคุ้มค่าได้แก่

1. การใช้อินเทอร์เน็ต (Internet) เครื่องมือสำคัญสำหรับการค้นหาความรู้เป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญดังนั้น ทางการศึกษาต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนเข้าถึง Internet ได้ง่ายมากกว่ามอง Internet เป็นผู้ร้ายแล้วกลัวว่าผู้เรียนจะใช้ Internet ไปในทางที่ไม่ดีไม่สนับสนุนโครงสร้างพื้นฐานเหล่านี้

2. ความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) เป็นพรสวรรค์หลักสูตรการเรียนการสอนควรจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าที่จะคิดนอกกรอบหรือต่อยอดจากตำราเรียน

3. การปฏิสัมพันธ์กับสังคม (Society Interaction) เพื่อที่จะสามารถตอบสนองความต้องการของสังคมและทำงานร่วมกันในสังคมได้ควรมีกิจกรรมที่สนับสนุนการทำงานแบบเป็นกลุ่มหรือทีมปัจจัยดังกล่าวถ้าทำได้ดีการศึกษา 4.0 จะสามารถสร้างและพัฒนาคนให้สามารถค้นหาความรู้ต่าง ๆ มาปะติดปะต่อและประยุกต์เข้ากับงานที่สามารถต่อยอดและพัฒนา (ธีระเกียรติเจริญ เศรษฐศิลป์: 2559)

การเรียนรู้และการสอน เป็นคำที่มักใช้คู่กันเรียกรวมกันว่า “การเรียนรู้การสอน” ทั้งนี้เพราะคำทั้งสองมีความสัมพันธ์กัน ทั้งการสอนและการเรียนต่างเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกัน การสอนเป็นการตั้งใจกระทำให้เกิดการเรียนรู้ และการสอนที่ดีย่อมให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ผู้สอนที่สอนอย่างมีหลักการ มีความรู้และมีทักษะ จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนอย่างมีความหมาย มีคุณค่า เป็นการประหยัดเวลาและป้องกันการสูญเปล่า ดังนั้น ผู้สอนจึงมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการสอน ทั้งในด้านความหมาย ลักษณะ องค์ประกอบ หลักการสอน หลักการเรียนรู้ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างหลักการสอนกับหลักการเรียนรู้ เพื่อจะได้นำไปปฏิบัติ ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ (สุธรรม อารีกุล, 2553: 12)

4. ตัวแปรที่ส่งผลต่อทักษะที่มีต่อการเรียนรู้การสอน

ผู้เรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตจึงเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพซึ่งตรงกับจุดหมายของสถาบันอุดมศึกษา เพราะนิสิตที่เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความแตกต่างกัน ทั้งด้านคุณลักษณะ และภูมิหลังทางชีวะสังคม รวมทั้งด้านจิตพิสัย ซึ่งตัวแปรที่จะส่งผลต่อทักษะที่มีต่อการเรียนการสอนของสาขาวิชาศิลปและการแสดงนาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เพศ

โสภา ชูพิกุลชัย (2552: 22) ได้สรุปปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคลไว้ว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะ ความครบถ้วนต่าง ๆ คุณภาพของสมอง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล

จรรยา ศักดิ์ เบญจมาตย์ (2551: บทคัดย่อ) เรื่องความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาปีการศึกษา 2550 พบว่าการเปรียบเทียบความคิดเห็นของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่มีต่อการเรียนการสอนวิชากิจกรรมพลศึกษาปีการศึกษา 2550 ตามตัวแปรเพศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ ชูผิง เป๋ย (2557: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทักษะ ของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน วิทยาลัยการแพทย์ทางเลือก มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาชายและหญิงมีทักษะต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน วิทยาลัยการแพทย์ทางเลือก มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพศหญิงเพศชายอาจมีความคิดเห็นเหมือนกันได้บางเรื่อง และในบางเรื่องเพศชายบางคนอาจคิดเหมือนเพศหญิงบางคน เมื่อเทียบฐานะโดยรวมแล้ว ทั้งสองเพศมีฐานะวัฒนธรรมและสังคมต่างกัน เช่น ความสามารถในการรับรู้อารมณ์ของบุคคลอื่น ความสามารถในการจดจำสัญลักษณ์ เป็นผลให้ความคิดเห็นของแต่ละเพศต่างกันไปด้วย

สรุปได้ว่า นิสิตชายและนิสิตหญิง มีความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนของสาขาวิชาศิลปการแสดง-นาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านต่างกัน

ชั้นปี

นิสิตที่ศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน ย่อมแตกต่างกันตามวุฒิภาวะซึ่งอาจจะส่งผลต่อการเรียนการสอนต่างกัน จากผลงานวิจัยของบุปผาชาติ อุปถัมภ์นรากร(2546:ออนไลน์) ศึกษาเรื่องการจัดกรเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์และการละครในหลักสูตรปริญญาตรี ของสถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาพบว่า นักศึกษาในระดับชั้นปีต่างกัน มีทัศนะต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกันซึ่งพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการจัดหลักสูตร นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทัศนะที่แตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีทัศนะแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีทัศนะแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ด้านการจัดผู้สอน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทัศนะแตกต่างกับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ส่วนนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 มีทัศนะแตกต่างจากนักศึกษาชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีทัศนะแตกต่างจาก นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ด้านวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีทัศนะแตกต่างจากนักศึกษาปีที่ 4 ด้านการวัดและประเมินผล นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มีทัศนะแตกต่างศึกษาชั้นปีที่ 4

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2553: 50) ได้กล่าวว่า อายุ มีผลต่อเจตคติของบุคคล ส่วนใหญ่และมักปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปได้ยาก ซึ่งทำให้มีผลต่อเจตคติของเขาเอง นอกจากอายุแล้วยังมีตัวแปรอื่นๆอีกมากมาย เช่น ปฏิกริยาของบุคคลต่อสิ่งเร้า ข่าวดสาร เป็นต้น บุคคลที่อายุแตกต่างกัน จะมีปฏิกริยาไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความคิดเห็นย่อมแตกต่างกันไปด้วย

ชูผิง เป้ย (2557: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนะ ของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน วิทยาลัยการแพทย์ทางเลือก มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในชั้นปีต่างกันมีทัศนะต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาจีน วิทยาลัยการแพทย์ทางเลือกมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปได้ว่า นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนของสาขาวิชาศิลปการแสดง-นาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านต่างกัน

วิชาเอก/กลุ่มสาขาวิชา

ภาควิชา/กลุ่มสาขาวิชาที่กำลังศึกษาของผู้เรียนมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนด้านการศึกษานานาชาติของ ภัทรภรณ์คำปาเชื้อ (2556: บทคัดย่อ) เรื่องความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่ศึกษาในภาควิชาต่าง ๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นหลายด้านแตกต่างกัน งานวิจัยของนฤมลกิจไพศาลรัตน์ (2546: บทคัดย่อ) เรื่องความพึงพอใจของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาทักษะการค้นคว้าทางภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ และภาควิชาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา พึงพอใจในการเรียนการสอนวิชาทักษะการค้นคว้าทางสังคมศาสตร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนิสิตภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ มั่นพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชานี้ระดับมาก ในขณะที่นิสิตอีกสามภาควิชาพึงพอใจในการเรียนการสอนวิชานี้ระดับปานกลาง รวมถึงงานวิจัยของชีวภัทรธรรมเกสร (2552: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต พบว่านักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในกลุ่มสาขาวิชาต่าง ๆ มีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โดยรวมและหลายด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และงานวิจัยของ บุปผา เพิ่มสิน (2546: บทคัดย่อ) เรื่อง ความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนของนิสิตปริญญาตรีภาคสมทบในโครงการความร่วมมือโรงเรียนพาณิชยการเพชรบุรี บริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผลการวิจัยพบว่านิสิตที่ศึกษาอยู่ในวิชาเอกต่าง ๆ มีความคิดเห็นต่อการเรียนการสอนโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประภาภรณ์ หาญคุณะเศรษฐ์ (2547: บทคัดย่อ) เรื่องการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่ศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษในวิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพโดยรวมและเป็นหลายด้านทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

สรุปได้ว่า นิสิตที่ศึกษาในภาควิชาต่าง ๆ มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนานาชาติไทยและนานาชาติสากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Learning Achievement) เป็นผลที่เกิดจากปัจจัยต่าง ๆ ในการจัดการศึกษา นักศึกษาได้ให้ความสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นดัชนีประการหนึ่งที่สามารถบอกถึงคุณภาพการศึกษา ดังที่ อนาคตาชี

(1970: 107 อ้างถึงใน ปริยทิพย์ บุญคง, 2546: 7) กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบด้านสติปัญญา และองค์ประกอบด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา ได้แก่ องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ สังคม แรงจูงใจ และองค์ประกอบที่ไม่ใช่สติปัญญาด้านอื่นใดอย่างอื่น โนลด์ และไมลีย์ (อ้างถึงใน ปริยทิพย์ บุญคง, 2546: 7) ให้ความหมายของคำว่า ผลสัมฤทธิ์ หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามอย่างมาก ซึ่งเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยทั้งความสามารถทั้งทางร่างกายและทางสติปัญญา ดังนั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการเรียนโดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวบุคคล ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้จากการบวกรวมการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น การสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจได้ในรูปของเกรดจากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยการบวกรวมการที่ซับซ้อน และระยะเวลานานพอสมควร หรืออาจได้จากการวัดแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับ ไพศาล หวังพานิช (2536: 89) ที่ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการฝึกอบรมหรือการสอบ จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนแล้วมีความรู้เท่าใด สามารถวัดได้โดยการใช้แบบทดสอบต่าง ๆ เช่น ใช้ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ข้อสอบวัดภาคปฏิบัติ สามารถวัดได้ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. การวัดด้านปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติโดยทักษะของผู้เรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนแสดงความสามารถดังกล่าว ในรูปของการกระทำจริงให้ออกเป็นผลงาน การวัดต้องใช้ข้อสอบภาคปฏิบัติ
2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหา ซึ่งเป็นประสบการณ์เรียน รวมถึงพฤติกรรมความสามารถในด้านต่าง ๆ สามารถวัดได้โดยใช้แบบวัดผลสัมฤทธิ์ จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลการวัด การเปลี่ยนแปลงและประสบการณ์การเรียนรู้ ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้วว่าเกิดการเรียนรู้เท่าใดมีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ และการวัดผลตามสภาพจริง เพื่อบอกถึงคุณภาพการศึกษาความหมายของการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้สมนึก ภัททิยธนี (2546 : 78-82) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง แบบทดสอบวัดสมรรถภาพทางสมองต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างกับแบบทดสอบมาตรฐาน แต่เนื่องจากครูต้องทำหน้าที่วัดผลนักเรียน คือ เขียนข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ตนได้สอน ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับแบบทดสอบที่ครูสร้างและมีหลายแบบแต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียงลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่มีเฉพาะคำถาม แล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายตามความรู้ และข้อคิดเห็นแต่ละคน

2. ข้อสอบแบบกาถูก-ผิด ลักษณะทั่วไป ถือได้ว่าข้อสอบแบบกาถูก-ผิด คือ ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือก แต่ตัวเลือกดังกล่าวเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น

3. ข้อสอบแบบเติมคำ ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ให้ผู้ตอบเติมคำ หรือประโยค หรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง

4. ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้นๆ เขียนเป็นประโยคคำถามสมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำเป็นประโยคที่ยังไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียนตอบ คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัดได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช่เป็นการบรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ ลักษณะทั่วไป เป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่งโดยมีคำหรือข้อความแยกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่า แต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะคู่ กับคำ หรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ ลักษณะทั่วไป ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้จะประกอบด้วย 2 ตอน ตอนนำหรือคำถามกับตอนเลือก ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วยตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นตัวลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่นๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่ดีนิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน ดูเผินๆ จะเห็นว่าทุกตัวเลือกถูกหมด แต่ความจริงมีน้ำหนักรู้ถูกมากน้อยต่างกัน พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543: 96) ได้กล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทำนองเดียวกันว่า หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว ซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับให้นักเรียนปฏิบัติจริง

จากความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดความรู้ความสามารถทางการเรียนด้านเนื้อหา ด้านวิชาการและทักษะต่าง ๆ ของวิชาต่าง ๆ หลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากนักการศึกษาหลายๆ ท่าน ที่กล่าวถึงหลักเกณฑ์ไว้สอดคล้องกัน และได้ลำดับเป็นขั้นตอนดังนี้

1. เนื้อหาหรือทักษะที่ครอบคลุมในแบบทดสอบนั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดผลสัมฤทธิ์ได้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้แบบทดสอบวัดนั้นถ้านำไปเปรียบเทียบกับกันจะต้องให้ทุกคนมีโอกาสเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นได้ครอบคลุมและเท่าเทียมกัน

3. วัดให้ตรงกับจุดประสงค์ การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะวัดตามวัตถุประสงค์ทุกอย่างของการสอน และจะต้องมั่นใจว่าได้วัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้จริง

4. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการวัดความเจริญงอกงามของนักเรียน การเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าไปสู่วัตถุประสงค์ที่วางไว้ ดังนั้น ครูควรจะทราบมาก่อนเรียน นักเรียนมีความรู้ความสามารถอย่างไร เมื่อเรียนเสร็จแล้วมีความรู้แตกต่างจากเดิมหรือไม่ โดยการทดสอบก่อนเรียนและทดสอบหลังเรียน

5. การวัดผลเป็นการวัดผลทางอ้อม เป็นการยากที่จะใช้ข้อสอบแบบเขียนตอบวัดพฤติกรรมตรง ๆ ของบุคคลได้ สิ่งที่วัดได้ คือ การตอบสนองต่อข้อสอบ ดังนั้น การเปลี่ยนวัตถุประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่จะสอบ จะต้องทำอย่างรอบคอบและถูกต้อง

6. การวัดการเรียนรู้ เป็นการยากที่จะวัดทุกสิ่งทุกอย่างที่สอนได้ภายในเวลาจำกัด สิ่งที่วัดได้เป็นเพียงตัวแทนของพฤติกรรมทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นต้องมั่นใจว่าสิ่งที่วัดนั้นเป็นตัวแทนแท้จริงได้

7. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องช่วยพัฒนาการสอนของครู และเป็นเครื่องช่วยในการเรียนของเด็ก

8. ในการศึกษาที่สมบูรณ์นั้น สิ่งสำคัญไม่ได้อยู่ที่การทดสอบแต่เพียงอย่างเดียวการทบทวนการสอนของครูก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง

9. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ควรจะเน้นในการวัดความสามารถในการใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ หรือการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ

10. ควรใช้คำถามให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและวัตถุประสงค์ที่วัด

11. ให้ข้อสอบมีความเหมาะสมกับนักเรียนในด้านต่าง ๆ เช่น ความยากง่ายพอเหมาะสมมีเวลาพอสำหรับนักเรียนในการทำข้อสอบ

จากที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบทดสอบให้มีคุณภาพ วิธีการสร้างแบบทดสอบที่เป็นคำถาม เพื่อวัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วต้องตั้งคำถามที่สามารถวัดพฤติกรรมการเรียนการสอนได้อย่างครอบคลุมและตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ชนิดของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2538 : 146) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า เป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนหลังจากที่ได้เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับให้นักเรียนปฏิบัติจริง ซึ่งแบ่งแบบทดสอบประเภทนี้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น เป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียน เป็นการทดสอบว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บทพร้อมในส่วนใดจะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดเพื่อดูความพร้อมที่จะเรียนในเนื้อหาใหม่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

2. แบบทดสอบมาตรฐาน หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชา หรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองหาคุณภาพหลายครั้ง จนมีคุณภาพดีจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้หลักและเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอดถึงวิธีการ และยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนด้วยทั้งแบบทดสอบของครูและแบบทดสอบมาตรฐาน จะมีวิธีการในการสร้างข้อคำถามที่เหมือนกัน เป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมในด้านต่างๆ ทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

2.1 วัดด้านการนำไปใช้

2.2 วัดด้านการวิเคราะห์

2.3 วัดด้านการสังเคราะห์

2.4 วัดด้านการประเมินค่า

จากการศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผลต่อเจตคติทางด้านวิชาชีพมากเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องมาจากระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ส่งผลให้เจตคติของนักศึกษาต่างกันด้วย เช่น ปนัดดา พวงพี (2544: 80) ศึกษาเรื่องทัศนคติต่อการเรียนด้านนาฏศิลป์ ดนตรีของนักเรียน นักศึกษาระดับชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ ดนตรี เพราะว่าการเรียนวิชานาฏศิลป์ หรือดนตรีนั้น เป็นการเรียนที่จะส่งเสริมให้เป็นคนที่กำลังแสดงออก และได้รับคัดเลือกในงานต่างๆ ถือเป็นประสบการณ์ที่ดีของนักเรียนนักศึกษา เช่นเดียวกับ วสันา พัดเปีย (2539: 88) พบว่านิสิตที่มีผลการเรียนสูงจะส่งผลให้มีทัศนคติต่อวิชาชีพครูดีด้วยที่เป็นอย่างนี้เพราะความสำเร็จด้านการศึกษาเป็นแรงจูงใจที่จะมีความพยายามที่อยากจะประสบความสำเร็จซึ่งสอดคล้องกับที่สกินเนอร์ (Skinner.1958: 969-977) ที่กล่าวไว้ว่า ความสำเร็จในการกระทำอย่างหนึ่งจะเป็นสิ่งเร้าให้ตัวเรานั้นกระทำหรือแสดงพฤติกรรมอีกอย่างหนึ่งในทำนองเช่นเดียวกัน

5. การจัดการเรียนการสอนของสาขานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ในช่วงปี การศึกษา 2543 ภาควิชาศิลปะการแสดงได้แบ่งการบริหารงาน ตามนโยบายการปรับปรุงโครงสร้างการบริหารของคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยได้แบ่งการดำเนินงานออกเป็น 2 สาขาวิชา คือสาขาวิชาศิลปะการแสดง และ สาขานาฏศิลป์ ภายใต้หลักสูตรศิลปะการแสดงที่มีการบริหารงานร่วมกัน

ความก้าวหน้าในปัจจุบันท่ามกลางสื่อและกระแสสังคมที่มองศาสตร์ทางศิลปะการแสดงอย่างต้องอยู่บนความต้องการทางธุรกิจที่สัมพันธ์กับความนิยมเพียงชั่วคราวของคนหมู่มากนั้น หลักสูตรศิลปะการแสดงเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางศิลปะการแสดงเช่นนั้น แต่เห็นว่า การที่บุคคลหนึ่งจะสามารถมีความมั่นคงภายในกระแสสังคมที่ปรับเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วได้นั้น

นอกเหนือจากการมีความเชี่ยวชาญในศาสตร์ทางศิลปะการแสดงของตนอย่างรอบรู้รอบ ทั้งในส่วนของการความรู้ ทางทฤษฎี ปฏิบัติ รวมไปถึงจนถึงเรียนรู้ ที่จะอนุรักษ์ศิลปการแสดงการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับความคิด และการสร้างจิตสำนึกสาธารณะที่มีต่อสังคมไปด้วยพร้อมกันหลักสูตรศิลปการแสดงจึงถูกผลิตขึ้นภายใต้หลักปรัชญาความเชื่อดังกล่าว ภายใต้ความร่วมมือกันของคณาจารย์และผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตทางด้านศิลปการแสดงได้อย่างมีคุณภาพตามที่ต้องการ

วัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะ ดังนี้

1. มีความรู้ความสามารถสร้างสรรค์ศิลปการแสดงในแขนงต่างๆ
2. มีทักษะการค้นคว้า วิเคราะห์และสังเคราะห์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ความชำนาญในการสร้างสรรค์งานศิลปการแสดง
3. มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตสำนึกสาธารณะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปการแสดงอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชนและสังคมไทยอย่างยั่งยืน

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาศิลปการแสดง(หลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2558)ชื่อหลักสูตร

ภาษาไทย: หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

ภาษาอังกฤษ: Bachelor of Fine and Applied Arts Program in Performing Arts

ชื่อปริญญาและสาขาวิชา

ชื่อเต็ม (ภาษาไทย): ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (ศิลปการแสดง)

ชื่อย่อ (ภาษาไทย): ศป.บ. (ศิลปการแสดง)

ชื่อเต็ม (ภาษาอังกฤษ): Bachelor of Fine and Applied Arts Program in Performing Arts

ชื่อย่อ (ภาษาอังกฤษ): B. F. A. (Performing Arts)

วิชาเอกของหลักสูตร/แขนงวิชา

วิชาเอกการแสดงและกำกับการแสดง (Acting and Directing)

วิชาเอกการออกแบบเพื่อการแสดง (Theatre Design)

วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย (Thai Dance)

วิชาเอกนาฏศิลป์สากล (Western Dance)

จำนวนหน่วยกิตที่เรียนตลอดหลักสูตร

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาศิลปะการแสดง เป็นหลักสูตร 4 ปี กำหนดให้เรียนไม่น้อยกว่า 131 หน่วยกิต โดยแบ่งเป็นหมวดวิชาที่สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้

1. หมวดวิชาศึกษาทั่วไป	30 หน่วยกิต
2. หมวดวิชาเฉพาะ	95 หน่วยกิต
2.1 วิชาพื้นฐานคณะ	9 หน่วยกิต
2.2 วิชาเอก	86 หน่วยกิต
2.2.1 วิชาเอกบังคับ	71 หน่วยกิต
วิชาพื้นฐานสาขาวิชา	18 หน่วยกิต
วิชาชีพเฉพาะด้าน	53 หน่วยกิต
2.2.2 วิชาเอกเลือก	15 หน่วยกิต
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	6 หน่วยกิต
รวมไม่น้อยกว่า	131 หน่วยกิต

สถานที่จัดการเรียนการสอน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒห้องบรรยาย จำนวน 10 ห้อง
ห้องเรียนปฏิบัติการ จำนวน 7 ห้องห้องปฏิบัติการ หอนาฏลักษณ์ (ปฏิบัติการการแสดง) จำนวน 1
ห้องห้องสมุดคณะศิลปกรรมศาสตร์ จำนวน 1 ห้อง

จุดเด่นของหลักสูตร

มีลักษณะของการบูรณาการระหว่างศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงและนาฏศิลป์ กล่าวคือ นิสิตจำเป็นต้องเรียน เพื่อสามารถสร้างสรรค์ผลงานการแสดงได้ ทั้งในส่วนของเบื้องหน้าและเบื้องหลัง นอกจากนี้ยังเน้นกระบวนการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานจริงผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นโดยสาขาวิชา

อาชีพที่ประกอบได้หลังสำเร็จการศึกษา

นักแสดง

ผู้กำกับการแสดง

ครูสอนการแสดง

นักวิชาชีพด้านศิลปะการแสดง

ผู้คัดเลือกนักแสดง

ผู้เขียนบทละครเวที ละครโทรทัศน์บทละครภาพยนตร์
 ผู้กำกับเวที
 นักออกแบบเพื่อการแสดง
 (นักออกแบบเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย นักออกแบบแสง นักออกแบบฉาก)
 ผู้จัดการโรงละคร หรือ ผู้จัดการโครงการการแสดงต่างๆ
 นาฏศิลป์
 นักวิชาชีพด้านนาฏศิลป์
 ผู้ออกแบบการแสดงนาฏศิลป์
 ครูสอนนาฏศิลป์
 ผู้ประกอบการสถาบันสอนด้านศิลปะการแสดงและนาฏศิลป์
 ฝ่ายประสานงานโครงการทางวัฒนธรรม

เอกสารที่ต้องส่งประกอบการสมัคร

- สำเนาใบ ร.บ. ซึ่งแสดงคะแนนเฉลี่ยสะสม ไม่ต่ำกว่า 2.00
- สำเนาแฟ้มประวัติและผลงาน (Portfolio) ซึ่งควรระบุข้อมูล หรือสำเนาเอกสาร หรือรูปถ่ายแสดงกิจกรรมหรือผลงานที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ต้องการสมัครสอบ เกียรติประวัติและรางวัลความสามารถพิเศษ กิจกรรมเพื่อส่วนรวม หรือเพื่อสาธารณประโยชน์ (คณะศิลปกรรมศาสตร์ขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่คืนแฟ้มประวัติและผลงานแก่ผู้สมัครไม่ว่าในกรณีใดๆ ดังนั้นผู้สมัครต้องส่งเฉพาะข้อมูลที่เป็น สำเนา หรือ ภาพถ่าย เท่านั้น โดยให้เก็บข้อมูลจริงไว้เป็นเกียรติประวัติของตนเอง)

วิชาที่ใช้ในการสอบคัดเลือก

- สอบทฤษฎีวิชาเอก
- สอบปฏิบัติวิชาเอก
- สอบวิชาภาษาอังกฤษ
- สอบวิชาความถนัดทางการเรียน หรือ SAT (Scholastic Aptitude Test)
- สอบสัมภาษณ์วิชาการ

ปรัชญาธรรมะหลักการ ปณิธาน วิสัยทัศน์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้กำหนด ปรัชญาธรรมะหลักการ ปณิธาน วิสัยทัศน์ และวัตถุประสงค์ดังนี้ (คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.)

ปรัชญา

ศิลปกรรมสรรค์สร้างปัญญา ปัญญาสร้างสรรค์คุณภาพชีวิต

ธรรมะ

ปัญญาธรรม การวชิระม สามัคคีธรรม

หลักการ

ระบบ คล่องตัว ก้าวหน้าและทันสมัย

ปณิธาน

ศิลปกรรมมุ่งสู่ความเป็นเลิศด้วยการเป็นศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมในเอเชีย และเป็นต้นแบบการสร้างสรรคนวัตกรรมในรูปแบบบูรณาการภูมิปัญญาท้องถิ่นกับเทคโนโลยีและแนวคิดทางตะวันตกเพื่อความเป็นอยู่ของประชากรและสร้างภูมิคุ้มกันในการแข่งขันทางเศรษฐกิจให้แก่ประเทศชาติ

วิสัยทัศน์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มุ่งพัฒนาการเรียนการสอน การค้นคว้าวิจัย การสร้างสรรค์งานศิลปกรรม การบริการวิชาการ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม โดยการพัฒนาการเรียนการสอนให้บรรลุเป้าหมาย ความเป็นเลิศ (Excellence) ความเสมอภาค (Equity) ความมีประสิทธิภาพ (Efficiency) และความเป็นสากล (Internationalization) (มคอ. 2 หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาศิลปะการแสดงหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2559)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยลักษณะของแบบสอบถาม การเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดทำและการวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นประชากรเป็นนิสิตระดับปริญญาตรีได้แก่นิสิตที่เข้าเรียนวิชาเอกนาฏศิลป์และวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 158 คน

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	47	47
2	40	40
3	45	45
4	26	26
รวม	158	158

ที่มา: งานทะเบียนนิสิตและสถิติ ส่วนส่งเสริมและบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. ผู้บริหารและอาจารย์ จำนวน 9 คน วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 9 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ด้าน คือ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล โดยมี ลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
2. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดองค์ประกอบในการจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
3. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบสอบถาม
 - 3.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว เพศ ชั้นปี ภาควิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 3.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลยุค 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยแบบสอบถามตามมาตราส่วนลักษณะเป็นประมาณค่า 5 ระดับตามวิธีการสร้างของลิเคิร์ต (Likert' s Rating Scale) (Likert. 1932: 1-55) โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน คือด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อปรับปรุงแก้ไขในเรื่องความครอบคลุมของเนื้อหา การใช้ภาษาและข้อความที่ถูกต้องชัดเจนในแต่ละข้อคำถาม
5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนำเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ ดร.ปรารธนา คงสำราญ อาจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข และ อาจารย์ ดร.รวมพร ทองรัมย์โอเนส ประเมินค่าและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความชัดเจนของภาษาให้ถูกต้อง โดยจะพิจารณาความสอดคล้องและความครอบคลุมของแบบสอบถามกับนิยามศัพท์เฉพาะและคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปรวมทั้งรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ด้านนาฏศิลป์ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและประเมินผล
6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญพร้อมฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะทำการแก้ไขและปรับปรุงเพื่อให้มีความสมบูรณ์และนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาปริญญาโท
7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) ศิษย์เก่าสาขาวิชาศิลปการแสดง - นาฏศิลป์คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว 30 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยแต่ละข้อโดยใช้การทดสอบที (t-test) (Ferguson. 1981: 180) ได้ข้อคำถามทั้งหมด 40 ข้อ

8. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยวิธีหาค่าความสอดคล้องภายในแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.970

ลักษณะของแบบสอบถาม

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบคำถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี ภาควิชา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ด้าน คือด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล

การให้คะแนนในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยกำหนดค่าน้ำหนักของคะแนน ดังนี้

คะแนน 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยมากที่สุด

คะแนน 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยมาก

คะแนน 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยปานกลาง

คะแนน 2 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยน้อย

คะแนน 1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยน้อยที่สุด

การแปลความหมายค่าคะแนนเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 แบบศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมด้วยตัวเอง ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเพื่อขอความอนุเคราะห์จากคณบดีศิลปกรรมศาสตร์และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้
2. ผู้วิจัยนำหนังสือแนะนำตัวพร้อมแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างนิสิตในวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยชี้แจงรายละเอียดต่างๆ และเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง จำนวน 158 คน ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2560 ที่ใช้ในกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยในครั้งนี้
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นจึงนำข้อมูลไปวิเคราะห์ค่าสถิติต่างๆ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage)
2. วิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผลโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
3. วิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลไทยแลนด์ 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒใช้การทดสอบจำแนกตามสาขาวิชาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test statistics) (Ferguson.1981: 180) ส่วนตัวแปร เพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้วิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)(Ferguson. 1981: 308)
4. วิเคราะห์แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกคณะผู้บริหาร อาจารย์วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติพื้นฐานได้แก่

1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) (Ferguson.1981: 41)

1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) (Ferguson.1981: 68)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือได้แก่

2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

2.2 การวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ (Discrimination power) โดยใช้การทดสอบที (t-test dependent) (Ferguson.1981: 108)

2.3 การวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach.1970: 161)

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานได้แก่สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ การทดสอบสถิติค่าที (t-test statistics) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

3.1 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่มวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test)(Ferguson. 1981: 178)

3.2 การทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)(Ferguson. 1981: 308)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ดังนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	แทน	ค่าความถี่
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
f	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน f-distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Squares)
p	แทน	ความน่าจะเป็นที่สถิติที่ใช้ทดสอบจะตกอยู่ในช่วงปฏิเสธสมมุติฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage)

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดการโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้การทดสอบจำแนกตามสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test statistics) (Ferguson. 1981: 180) ส่วนตัวแปร เพศ ชั้นปี ใช้วิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffe's Method)(Ferguson. 1981: 308)

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยข้อที่ 3 เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา และสรุป ข้อคิดเห็น ที่สอดคล้องกัน หรือแตกต่างกัน ว่าเป็นหมวดหมู่ และนำเสนอตามลำดับความสำคัญเร่งด่วน ที่เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามให้กับนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำนวน 158 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา ทั้งหมด 158 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100 ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน) n = 158	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	5	3.20
หญิง	122	77.20
เพศทางเลือก	31	19.60
รวม	158	100.00
2. ชั้นปีที่ศึกษา		
ชั้นปีที่ 1	47	29.70
ชั้นปีที่ 2	40	25.30
ชั้นปีที่ 3	45	28.50
ชั้นปีที่ 4	26	16.50
รวม	158	100.00

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน (คน) n = 158	ร้อยละ
ชาเอก		
นาฏศิลป์ไทย	84	53.20
นาฏศิลป์สากล	74	46.80
รวม	158	100.00
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป	119	75.30
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 – 2.99	39	24.70
คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.49	-	-
รวม	158	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 122 คน คิดเป็นร้อยละ 77.20 โดยศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 1 จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 29.70 ส่วนใหญ่ วิชาเอกนาฏศิลป์ไทย มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 53.20 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 75.30

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยในข้อที่ 1 เพื่อความคิดเห็นการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและการประเมินผลโดยการหาค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานแนวการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้าน

แนวการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและ นาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	จำนวน (คน) n = 158		ระดับความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	3.92	0.30	มาก
2. ด้านการเรียนการสอน	4.12	0.46	มาก
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.67	0.30	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.12	0.42	มาก
รวม	3.96	0.29	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 อยู่ในระดับมากทุกด้าน

ตาราง 4 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านหลักสูตร เป็นรายชื่อ

ด้านหลักสูตร	จำนวนคน n = 158		ระดับความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
1. คู่มือสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต	3.79	0.75	มาก
2. หลักสูตรมีความสากลในเชิงวิชาการและมีความทันสมัย	3.84	0.57	มาก
3. เนื้อหาวิชาในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องและความสัมพันธ์กัน	3.91	0.69	มาก
4. เนื้อหาวิชามีความเหมาะสมกับระดับชั้นปีและความสามารถของนิสิต	3.94	0.67	มาก
5. เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีความเหมาะสมกับระดับชั้นปีและความสามารถของนิสิต	3.84	0.86	มาก

ตาราง 4 (ต่อ)

ด้านหลักสูตร	จำนวนคน n = 158		ระดับความ คิดเห็น
6.การจัดรายวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับระดับชั้นปีและความสามารถของนิสิต	3.75	0.53	มาก
7. การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนนำไปประกอบอาชีพได้	4.15	0.73	มาก
8.การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพที่ดี	4.10	0.62	มาก
9.เนื้อหาของหลักสูตรเป็นความรู้ที่ทันสมัยทันต่อเหตุการณ์โลกปัจจุบันทางเทคโนโลยี	3.94	0.59	มาก
10.ความทันสมัยและความหลากหลายของรายวิชาในหลักสูตร	3.95	0.70	มาก
รวม	3.92	0.30	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อเช่นกัน

ตาราง 5 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน
นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านการ
เรียนการสอนเป็นรายข้อ

ด้านการเรียนการสอน	จำนวนคน n = 158		ระดับความ คิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
11. การใช้วิธีการสอนและเทคนิคการสอนในการเรียนการสอนทฤษฎี	4.10	0.70	มาก
12. การใช้วิธีการสอนและเทคนิคในการสอนในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ	4.00	0.55	มาก
13. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา	4.14	0.72	มาก
14. การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	3.95	0.74	มาก
15. การสอนหลากหลายวิธี ตามแต่ลักษณะของเนื้อหาวิชา	3.89	0.70	มาก
16. การสอนหลากหลายวิธี ตามแต่ลักษณะของชั้นปี	4.14	0.91	มาก
17. การจัดการศึกษาออกสถานที่เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ตรง	4.04	0.80	มาก
18. การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงาน	4.24	0.70	มาก
19. การใช้วิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เสริมสร้างการทำงานเป็นทีม	4.35	0.64	มาก
20. ส่งเสริมให้นิสิตได้ประยุกต์แนวคิด ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการเรียนรู้	4.39	0.80	มาก
รวม	4.12	0.46	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านการเรียนการสอน โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อเช่นกัน

ตาราง 6 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน
นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านทักษะ
ทางปัญญาเป็นรายข้อ

ด้านสื่อการเรียนการสอน	จำนวนคน n = 158		ระดับความ คิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
21. การใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการเรียนการสอน	3.80	0.75	มาก
22. สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ในภาคปฏิบัติมีความ หลากหลาย	3.75	0.62	มาก
23. ความทันสมัยของสื่อการสอน เช่น วิดีโอเทป บันทึกเสียงวิดิทัศน์	3.55	0.49	มาก
24. สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ภาคทฤษฎี	3.63	0.56	มาก
25. จำนวนอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนกับจำนวนผู้เรียน	3.74	0.61	มาก
26. ความทันสมัยของตำรา หนังสือ หรือแหล่งข้อมูลต่างๆ ทางด้านนาฏศิลป์	3.79	0.59	มาก
27. การจัดสภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น โต๊ะ เก้าอี้	3.53	0.66	มาก
28. สภาพแวดล้อมต่างๆ ในห้องเรียนปฏิบัติ เช่น พรม กระจุก หน้าต่าง ฯลฯ	3.39	0.58	ปานกลาง
29. การจัดห้องสำหรับการเรียนการสอน	3.69	0.64	มาก
30. ห้องปฏิบัติการมีความพร้อมสำหรับการเรียนรู้	3.84	0.65	มาก
รวม	3.67	0.30	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียน
การสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ด้าน
สื่อการเรียนการสอนโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อ 28 อยู่ในระดับปาน
กลาง ส่วนข้ออื่นๆ อยู่ในระดับมาก

ตาราง 7 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน
นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านวัดและ
ประเมินผลเป็นรายข้อ

ด้านสื่อการเรียนการสอน	จำนวนคน n = 158		ระดับความ คิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
31. การวัดประเมินผลในการสอบภาคปฏิบัติ	3.98	0.70	มาก
32. การวัดและประเมินผลในการสอบภาคทฤษฎี	3.83	0.72	มาก
33. มีการแจ้งเกณฑ์และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียน ให้ทราบล่วงหน้าอย่างชัดเจน	3.88	0.61	มาก
34. มีการวัดประเมินผลการเรียนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ การเรียนการสอน	3.58	0.65	มาก
35. การใช้เครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่มีความ เหมาะสมตลอดภาคเรียนการศึกษา	4.14	0.57	มาก
36. การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม	4.44	0.744	มาก
37. มีการแจ้งผลการเรียนให้ผู้เรียนได้ทราบตามระยะเวลา ที่กำหนด	4.39	0.66	มาก
38. ความเหมาะสมของการใช้วิธีการวัดและการประเมินผล ที่หลากหลายในแต่ละลักษณะของเนื้อหารายวิชา	4.29	0.84	มาก
39. การใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลที่หลากหลายในแต่ละ ลักษณะของเนื้อหารายวิชา	4.29	0.78	มาก
40. การประเมินมีกำหนดเกณฑ์ วิธีการประเมินเครื่องมือ และการให้คะแนนที่เหมาะสม	4.34	0.73	มาก
รวม	4.12	0.42	มาก

จากตาราง 7 แสดงว่า นิติระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒด้านการวัดและ
ประเมินผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าอยู่ในระดับมากทุกข้อเช่นกัน

ตาราง 8 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอน
 นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวม
 และในแต่ละด้านจำแนกตามวิชาเอก

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0			วิชาเอก					
			นาฏศิลป์ไทย		ระดับ ความ คิดเห็น	นาฏศิลป์สากล		ระดับ ความ คิดเห็น
			n = 84			n = 74		
			$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
1.	ด้านหลักสูตร	3.92	0.30	มาก	3.92	0.31	มาก	
2.	ด้านการเรียนการสอน	4.13	0.44	มาก	4.12	0.94	มาก	
3.	ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.70	0.30	มาก	3.65	0.30	มาก	
4.	ด้านการวัดและประเมินผล	4.10	0.42	มาก	4.13	0.42	มาก	
รวม		3.96	0.28	มาก	3.95	0.30	มาก	

จากตาราง 8 แสดงว่า นิสิตวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและเอกนาฏศิลป์สากล มีระดับความ
 คิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย
 4.0 โดยรวมและเป็นรายด้าน อยู่ในระดับมาก

ตาราง 9 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามเพศ

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	เพศ								
	เพศชาย			เพศหญิง			เพศทางเลือก		
	n = 5		ระดับ ความ คิดเห็น	n = 122		ระดับ ความ คิดเห็น	n = 31		ระดับ ความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	3.82	0.13	มาก	3.93	0.31	มาก	3.91	0.29	มาก
2. ด้านการเรียนการสอน	4.26	0.39	มาก	4.12	0.47	มาก	4.11	0.44	มาก
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.76	0.33	มาก	3.66	0.31	มาก	3.72	0.28	มาก
4. ด้านการวัดการประเมินผล	4.12	0.42	มาก	4.12	0.42	มาก	4.10	0.43	มาก
รวม	3.99	0.24	มาก	3.96	0.29	มาก	3.96	0.28	มาก

จากตาราง 9 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรี เพศหญิง เพศชายและเพศทางเลือก มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน

ตาราง 10 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	ชั้นปีที่ศึกษา											
	ชั้นปีที่ 1			ชั้นปีที่ 2			ชั้นปีที่ 3			ชั้นปีที่ 4		
	n = 47		ระดับ	n = 40		ระดับ	n = 45		ระดับ	n = 26		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ความเห็น
1. ด้านหลักสูตร	3.91	0.29	มาก	3.95	0.33	มาก	3.90	0.29	มาก	3.93	0.30	มาก
2. ด้านการเรียนการสอน	4.10	0.45	มาก	4.16	0.50	มาก	4.11	0.44	มาก	4.15	0.46	มาก
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน	3.66	0.29	มาก	3.68	0.32	มาก	3.65	0.30	มาก	3.72	0.30	มาก
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.10	0.34	มาก	4.16	0.42	มาก	4.12	0.42	มาก	4.09	0.41	มาก
รวม	3.94	0.28	มาก	3.99	0.31	มาก	3.95	0.28	มาก	3.97	0.29	มาก

จากตาราง 10 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน

ตาราง 11 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน								
	คะแนนเฉลี่ย		ระดับ ความ คิดเห็น	คะแนนเฉลี่ย		ระดับ ความ คิดเห็น	คะแนนเฉลี่ยสะสม		ระดับ ความ คิดเห็น
	สะสมตั้งแต่3.00 ขึ้นไป			สะสมตั้งแต่2.50- 2.99			ตั้งแต่2.49		
	n = 119			n = 39			n = 0		
	$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.		$\bar{X}$	S.D.	
1. ด้านหลักสูตร	3.92	0.31	มาก	3.93	0.27	มาก	-	-	-
2. ด้านการสอน	4.09	0.47	มาก	4.22	0.41	มาก	-	-	-
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.65	0.30	มาก	3.75	0.28	มาก	-	-	-
4. ด้านการวัดและประเมินผล	4.12	0.43	มาก	4.11	0.38	มาก	-	-	-
รวม	3.94	0.30	มาก	4.00	0.24	มาก	-	-	-

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 นิสิตที่มีระดับผลคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปและนิสิตที่มีผลคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.50 – 2.99 มีความคิดเห็นโดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน

ตอนที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนก เพศ ชั้นปี วิชาเอกใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis Of Variance) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) ดังในตาราง 12

ตาราง 12 แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามเพศ

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0		แหล่ง ความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	2	0.63	0.32	0.33	0.715	
	ภายในกลุ่ม	155	14.52	0.94			
	รวม	157	14.58				
2. ด้านการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.95	0.47	0.21	0.806	
	ภายในกลุ่ม	155	33.86	0.21			
	รวม	157	33.95				
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.148	0.74	0.79	0.456	
	ภายในกลุ่ม	155	14.48	0.93			
	รวม	157	14.63				
4. ด้านการวัดการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	2	.019	0.01	0.05	0.949	
	ภายในกลุ่ม	155	28.37	0.18			
	รวม	157	28.39				
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	0.004	0.002	0.02	0.978	
	ภายในกลุ่ม	155	13.471	0.087			
	รวม	157	13.474				

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมไม่แตกต่างกัน

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกชั้นปี

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	แหล่ง ความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
1. ด้านหลักสูตร	ระหว่างกลุ่ม	3	0.64	0.02	0.22	0.787
	ภายในกลุ่ม	154	14.52	0.09		
	รวม	157	14.58			
2. ด้านการเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.95	0.03	0.14	0.934
	ภายในกลุ่ม	154	33.86	0.22		
	รวม	157	33.95			
3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.96	0.03	0.34	0.797
	ภายในกลุ่ม	154	14.56	0.09		
	รวม	157	14.63			
4. ด้านการวัดการประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	3	0.100	0.03	0.82	0.909
	ภายในกลุ่ม	154	28.292	0.18		
	รวม	157	28.392			
รวมทุกชั้นปี	ระหว่างกลุ่ม	3	3.22	0.01	0.209	0.890
	ภายในกลุ่ม	154	115.41	0.08		
	รวม	157	118.63			

จากตาราง 13 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีทุกชั้นปีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและในแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามวิชาเอก

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0		วิชาเอก				t	p
		นาฏศิลป์ไทย		นาฏศิลป์สากล			
		n = 84		n = 74			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.	ด้านหลักสูตร	3.92	0.30	3.92	0.31	-0.170	0.986
2.	ด้านการเรียนการสอน	4.13	0.44	4.12	0.49	0.192	0.848
3.	ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.70	0.30	3.65	0.30	0.972	0.333
4.	ด้านการวัดและการประเมินผล	4.10	0.42	4.13	0.42	-0.397	0.692
รวม		3.96	0.28	3.95	0.30	0.180	0.857

จากตาราง 14 แสดงว่า นิสิตระดับปริญญาตรีนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

จากการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) จากการเก็บข้อมูล จึงพบว่ามีคะแนนเฉลี่ยสะสม 3.00 และคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50-2.99 ดังนั้นจึงใช้การทดสอบที (t-test statistics) (Ferguson.1981: 180) ผลดังตารางที่ 15

ตาราง 15 การเปรียบเทียบความคิดเห็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แนวทางการจัดการเรียนการสอน นาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0		n = 158				t	p
		คะแนนเฉลี่ย		คะแนนเฉลี่ยสะสม			
		สะสม3.00		2.50-2.99			
		n = 119		n = 39			
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1.	ด้านหลักสูตร	3.92	0.31	3.93	0.27	-0.28	0.780
2.	ด้านการเรียนการสอน	4.09	0.47	4.22	0.41	-1.43	0.152

3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน	3.65	0.30	3.75	0.28	-1.80	0.073
4. ด้านการวัดและการประเมินผล	4.12	0.43	4.11	0.38	0.11	0.909
รวม	3.94	0.30	3.94	0.24	-1.06	0.287

จากตาราง 15 แสดงว่า นิสิตรดับปริญญาตรีที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไปและคะแนนเฉลี่ยสะสม 2.50 – 2.99 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านการจัดการเรียน การสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ผลจากการสัมภาษณ์ ได้แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ด้าน ได้แก่ ด้าน หลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดและการประเมินผลสรุปได้ ดังนี้

1) ด้านหลักสูตร

- ต้องมีการปรับปรุงหลักสูตรเนื้อหาที่เน้นการส่งเสริมและพัฒนาความรู้ให้ทันสมัยทันต่อ การเปลี่ยนแปลงมีการพัฒนาและบูรณาการหลักสูตรอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำหลักสูตร

- ต้องเพิ่มการเรียนการสอนให้ทันกับ ยุคประเทศไทย 4.0 แต่บางรายวิชาต้องงดการเรียน การสอนแบบเดิมแต่ผู้เรียนต้องรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง

- ต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ ใช้เหตุผลแก้ปัญหาอย่างเป็น ระบบ กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น รายวิชาปฏิบัติควรเน้นทักษะการฝึก ปฏิบัติเพื่อประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงาน ควรเปิดกว้างให้นิสิตสามารถเลือกเรียนในหมวดวิชาชีพและ เลือกหมวดวิชาเลือกเสรีมากขึ้น และมีการประเมินหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอเป็นระยะๆ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและเพื่อให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงาน

2) ด้านการจัดการเรียนการสอน

- ต้องเน้นการเรียนรู้เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่จำเป็น ที่เป็นรากฐานสำคัญต่อการทำงานเพิ่ม การจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาช่วยให้ นิสิตได้เรียนรู้เพิ่มเติมเพื่อเป็นแนวทางในการในการจัดการเรียนการสอนแต่เชื่อว่าการเรียนการสอนยุคใหม่ สามารถทำให้นิสิตมีแนวทางการเรียนรู้เพิ่ม นอกจากนี้ในชั้นเรียน

- ด้านผู้สอน คณะศิลปกรรมศาสตร์ ต้องวางแผนพัฒนาบุคลากรไปในทิศทางที่สอดคล้อง กับหลักสูตรที่เปิดสอนและโครงการเปิดสอนหลักสูตรใหม่ๆ ในอนาคตและแสวงหาความรู้สามารถ ถ่ายทอดความรู้เพื่อให้มีการเผยแพร่ความรู้ไปยังผู้เรียนได้เข้าใจ และส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนได้ ทำการวิจัยควบคู่กับการสอนเพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ๆ สามารถพัฒนาตนเองในด้านการนำ เทคโนโลยีดิจิทัลมาประยุกต์ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน

- ต้องจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้ผู้สอนเรียนรู้วิธีการถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนบังเกิดความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนอย่างทอ้งแท้ ปรับปรุงเทคนิคการสอน โดยการใช้สื่อการสอนที่ทันสมัยเพื่อกระตุ้นความสนใจแก่การเรียนรู้ การใช้งานนวัตกรรมใหม่ทางดิจิทัลเพื่อช่วยการเรียนรู้ การเรียนการสอนนักเรียน โดยเน้นทักษะกระบวนการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์

3) ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน

- อุปกรณ์มีไม่เพียงพอ ห้องเรียนยังไม่มี ความทันสมัยเพื่อเตรียมความพร้อมสู่การเป็นห้องเรียน 4.0 ต้องนำเทคโนโลยีมาใช้ในห้องเรียนให้เพียงพอต่อนักศึกษาที่มียังมีไม่มากพอควร

- สื่อที่เป็นเทคโนโลยี ยังไม่มีความหลากหลายต้องเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการสืบค้นและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เนื่องจากข้อมูลในปัจจุบันมีจำนวนมาก ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการค้นหาและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลและทันต่อยุคประเทศไทย 4.0

4) ด้านการวัดและประเมินผล

- ต้องมีการนำเทคโนโลยีมาช่วยในการวัดและประเมินผล เพื่อจะได้มีการวัดและประเมินผลอย่างหลากหลายและสะท้อนถึงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา

- ต้องนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบการให้ข้อมูลย้อนกลับให้นักศึกษาเพื่อปรับปรุงพัฒนาต่อไป นอกจากนี้ควรแจ้งผลการเรียนตามกำหนดการ เพราะจะส่งผลต่อการวางแผนของนิสิตในภาคการศึกษาต่อไปหลังการประเมินผล ควรนำไปประกอบการพิจารณาจัดวิธีการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอน ควรกำหนดมาตรฐานการให้คะแนนเพื่อให้ผู้สอนทุกท่านถือปฏิบัติ จะเน้นความสมดุลในการประเมินผลเชิงคุณภาพ

- ต้องใช้แบบทดสอบที่มีมาตรฐาน สำหรับการทดสอบย่อยและการทดสอบรวมสำหรับประเมินผลในชั้นเรียน เน้นการนำประโยชน์ของผลสะท้อนจากการปฏิบัติของผู้เรียนมาปรับปรุงแก้ไขงาน ใช้เทคโนโลยีเพื่อยกระดับการทดสอบวัดและประเมินผลให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับแนวทางการจัดการการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาตามความมุ่งหมายการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

ความมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล
2. เพื่อเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี วิชาเอกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. เพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2560 จำนวนประชากรทั้งสิ้น 158 คน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาแนวทางคือ ผู้บริหารและอาจารย์ จำนวน 9 คน วิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและวิชาเอกนาฏศิลป์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยลักษณะของเครื่องมือเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเรื่องแนวทางการจัดการการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนแนวคิดทฤษฎีวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องให้สอดคล้องกับกรอบความคิดและวัตถุประสงค์ของการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปีที่ศึกษาวิชาเอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีข้อมูล 4 ด้านคือด้านหลักสูตรด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียน ด้านการวัดและการประเมินผลมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ผู้ตอบแสดงความคิดเห็น 5 ระดับ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.970

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบสัมภาษณ์แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของข้อมูลและลงรหัสข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมประมวลผลข้อมูลสำเร็จรูป ดังนี้

1. นำแบบสอบถามของข้อมูลทั่วไปมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละตามตัวแปรอิสระ
2. ตรวจสอบให้คะแนนข้อคำถามด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ด้านการวัดและประเมินผลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานค่า (S.D.) และทดสอบสมมติฐานทางสถิติ
3. เปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี วิชาเอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใช้การทดสอบจำแนกตามสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบที (t-test statistics) (Ferguson. 1981: 180) ส่วนตัวแปร เพศ ชั้นปี ใช้วิเคราะห์การแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ้ (Scheffe's Method) (Ferguson. 1981: 308)

สรุปผลการวิจัย

1. นิสิตมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านิสิตเห็นด้วยกับการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ใน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน และด้านการวัดผลและประเมินผลอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตาม เพศ ชั้นปี วิชาเอก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลสรุปได้ดังนี้

2.1 นิสิตเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.3 นิสิตเอกนาฏศิลป์ไทยและเอกนาฏศิลป์สากลมีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.4 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความคิดเห็นต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอน เหมาะสมและสอดคล้องกับการเรียนการสอนของไทยแลนด์ 4.0

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนิสิตต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตเห็นว่าการจัดการแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ การบริหารหลักสูตรจะสามารถมีความมั่นคงภายในกระแสสังคมที่ปรับเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วได้นั้น นอกเหนือจากการมีความเชี่ยวชาญในศาสตร์ทางศิลปะการแสดงของตนอย่างรอบรู้รอบ ทั้งในส่วนของความรู้ ทางทฤษฎี ปฏิบัติ รวมไปถึงจนถึงเรียนรู้ ที่จะอนุรักษ์ศิลปะการแสดงการพัฒนาที่เกี่ยวข้องกับความคิด และการสร้างจิตสำนึกสาธารณะที่มีต่อสังคมไปด้วยพร้อมกันหลักสูตรศิลปะการแสดงจึงถูกผลิตขึ้นภายใต้หลักปรัชญาความเชื่อดังกล่าว ภายใต้ความร่วมมือกันของคณาจารย์และผู้เกี่ยวข้องเพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตทางด้านศิลปะการแสดงได้อย่างมีคุณภาพตามที่ต้องการ นอกจากนี้เอกนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒมีคณาจารย์ที่มีความรู้ ความสามารถ มีคุณวุฒิและประสบการณ์ตรงตามสาขาวิชาที่สอน ซึ่งจะช่วยในการส่งเสริมให้การจัดการเรียนการสอนบรรลุตามวัตถุประสงค์ของเอกนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล

สอดคล้องกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้สนับสนุน ส่งเสริมให้นิสิตได้พัฒนาความรู้ผ่านกิจกรรมที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น ซึ่งบทบาทหน้าที่ของสถาบันอุดมศึกษา มีภารกิจในการการผลิตบัณฑิต งานกิจกรรมนักศึกษา นับเป็นบทบาทหลักประการหนึ่งที่มหาวิทยาลัยต้องสนับสนุนให้เกิดขึ้น เพื่อให้นักศึกษาได้รับการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง ก้าวสู่เป็นบัณฑิตที่มีศักยภาพสมบูรณ์พร้อมในสังคม ทั้งทางด้านร่างกาย สังคม และสติปัญญา โดยการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงต้องดำเนินการทั้งการเรียนการสอน เพื่อเสริมสร้างพัฒนาความรู้ทางวิชาการ วิชาชีพ สนับสนุนการจัดกิจกรรมของนักศึกษาเพื่อให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา. 2551: 2) สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชวัลรัตน์ พลเจริญ (2546: 88) ได้ศึกษาทัศนคติของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตมีทัศนคติต่อการจัดการเรียนการสอน สาขาวิชาศิลปศึกษา คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้าน ดังนี้

1.1 ด้านหลักสูตร จากการศึกษาพบว่า อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ หลักสูตรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน และสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต ซึ่งมีเป้าหมายว่าเมื่อนิสิตเข้ารับการการศึกษาในหลักสูตรนี้แล้ว จะทำให้นิสิตเป็นผู้มีความรู้ความสามารถสร้างสรรค์ศิลปะการแสดงในแขนงต่างๆ มีทักษะการค้นคว้า วิเคราะห์และสังเคราะห์ สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ความชำนาญในการสร้างสรรค์งานศิลปะการแสดง มีคุณธรรมจริยธรรม และจิตสำนึกสาธารณะในการสร้างสรรค์ผลงานศิลปะการแสดงอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชนและสังคมไทยอย่างยั่งยืนดังที่ ทองอินทร์ วังโสธร และคนอื่นๆ (2522: 72 - 74) กล่าวว่าหลักสูตรที่ดีย่อมสามารถสร้างและผลิตบัณฑิตให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และเป็นหลักสูตรที่สนองความต้องการของนักศึกษาในสถาบันด้วย สอดคล้องกับ บราวน์ (Brown. 1995) กล่าวว่าหลักสูตรที่ดีต้องวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน เพื่อให้การจัดทำหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด มีการกำหนดเป้าหมายและจุดประสงค์ที่สัมพันธ์กัน เพื่อสามารถกำหนดวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสมทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับ ชำรง บัวศรี (2532: 211 - 213) กล่าวว่า เนื้อหาวิชาในหลักสูตรต้องมีประโยชน์ต่อผู้เรียนทั้งในปัจจุบันและในอนาคต เหมาะสมกับวุฒิภาวะและประสบการณ์ของผู้เรียน มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับการศึกษานั้นๆ และครอบคลุมความรู้หลายๆ ด้านสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณิ เพชระ (2552: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาทัศนคติของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่า นิสิตทัศนคติของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุงด้านหลักสูตรอยู่ในระดับมากและ วัชราวลี วัชรวิงส์ ณ อยู่ธยา (2551: 98) ได้ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางวิชาการของมหาวิทยาลัย

เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาเห็นด้วยกับสภาพแวดล้อมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี ด้านหลักสูตรในระดับมาก

1.2 ด้านการจัดการเรียนการสอน จากการศึกษาพบว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ส่วนมากจะสอนโดยการสาธิตและให้นักเรียนแบบปฏิบัติด้วยตนเองโดยมีอาจารย์ดูแลควบคุมและแก้ไขข้อบกพร่องทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาได้อย่างลึกซึ้งและเข้าใจเนื้อหาภาคปฏิบัติเป็นอย่างดี เพราะนิสิตได้รับการสอนภาคปฏิบัติมาแล้ว ประกอบด้วยอาจารย์ผู้สอนสามารถให้คำแนะนำกับนิสิตได้ดี และมีความมุ่งมั่นในการที่จะผลิตบุคลากรทางด้านสาขาวิชานาฏศิลป์ที่มีประสิทธิภาพออกสู่สังคม รวมไปถึงความสอดคล้องของการจัดการเรียนการสอนในแต่ละชั้นปี พร้อมทั้งยังได้มีการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลายรูปแบบและยังเสริมสร้างจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอดแทรกในการจัดการเรียนการสอนอีกด้วย ดังที่ วิมลศรี อุปรมัย (2553: 305) ได้กล่าวถึงแนววิธีการสอนนาฏศิลป์ว่า การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการฝึกทักษะด้านนาฏศิลป์การเรียนรู้จากง่ายไปสู่ยาก เน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์และสร้างสรรค์ การเชื่อมโยงความรู้ การพัฒนาความรู้ทักษะนาฏศิลป์และสร้างเสริมประสบการณ์ด้านนาฏศิลป์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พงนิชา จันทรศิริ (2552: 111) ที่ศึกษาทัศนะต่อการเรียนดนตรีไทยและนาฏศิลป์ไทยของนักศึกษาสาขาวิชาดุริยางค์ไทยและนาฏศิลป์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี พบว่า กลุ่มนักศึกษาวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยมีความเห็นว่ามีเหมาะสมในระดับมาก สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บรรจง พลไชย (2560: 63) ที่ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาการสื่อสารและการนำเสนอ พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศิลปะการสื่อสารและการนำเสนอในด้านอาจารย์ผู้สอน อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและเนื้อหา สื่อการเรียนการสอน สถานที่เรียน และการประเมินผลมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

1.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอนจากการศึกษาพบว่า นิสิตเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับสื่ออุปกรณ์การสอน ซึ่งเป็นปัจจัยที่สนับสนุนและอำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้ ไม่ว่าจะเป็นในห้องเรียน อุปกรณ์และสื่อที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน สำนักหอสมุด และสารสนเทศ ที่พร้อมให้บริการเพื่อสนับสนุนการศึกษาค้นคว้าและวิจัย โดยเฉพาะในช่วงการสอบ สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จะขยายเวลาทำการในช่วงสอบ เพื่อให้นิสิตได้อ่านหนังสือหรือค้นคว้าเพิ่มมากขึ้น ดังที่ กิตานันท์ มะลิทอง (2536: 75) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้เนื้อหา เกิดทักษะกระบวนการและความรู้สึกรู้สีกิดต่าง ๆ และศิริกาญจน์ จันทรเรือง (2543: 19) กล่าวว่า สื่อการเรียนการสอนเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่จะส่งเสริมให้การเรียนการสอนมีคุณภาพยิ่งขึ้น จะช่วยให้การรับรู้ของนักศึกษาได้ดี สอดคล้องกับรายงานวิจัยของ (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2543: 8) เรื่องระบบการวัดและประเมินผลผู้เรียนระดับอุดมศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา พบว่า สถาบันอุดมศึกษาพึงจัดปัจจัยเกื้อหนุน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้นักศึกษาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ มีอาคารสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ เช่น แบบกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ และแบบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีห้องสมุด ตำรา หนังสือ วารสารทั้งภาษาไทย และต่างประเทศ มีเครื่องคอมพิวเตอร์ สื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการสืบค้นและเสาะแสวงหาความรู้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ มีอาณาบริเวณและบรรยากาศที่เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ และการใฝ่รู้นักศึกษา

1.4 ด้านการวัดผลและประเมินผลจากการศึกษาพบว่า นิสิตเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกำหนดเกณฑ์การวัดและประเมินผลชัดเจน และผู้สอนได้ชี้แจงให้นิสิตทราบในชั่วโมงแรกของการเรียนการสอน ในส่วนของวิธีการวัดและประเมินผล มีทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยในภาคทฤษฎีจะมีวิธีการวัดและประเมินผลที่หลากหลาย ได้แก่ การสอบย่อยเพื่อเก็บคะแนนหลังจบการเรียนการสอนในแต่ละเรื่อง ซึ่งผู้สอนจะมีการแจ้งกำหนดการสอบเก็บคะแนนให้นิสิตทราบล่วงหน้าเพื่อให้ นิสิตมีระยะเวลาในการเตรียมตัว การมอบหมายในลักษณะงานเดี่ยวและงานกลุ่ม รวมถึงการสอบกลางภาคและการสอบปลายภาคตามกำหนดการของมหาวิทยาลัย สำหรับในภาคปฏิบัติมีการเก็บคะแนนโดยวัดความสนใจ ความสามารถ ความร่วมมือและทักษะในการทำปฏิบัติการ ดังที่ สมนึก ภัททิยธนี (2541: 16) กล่าวว่า หลักการวัดผลที่ดีควรวัดให้ตรงตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ซึ่งการวัดผลจะเป็นสิ่งตรวจสอบผลจากการเรียนการสอนว่า ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามที่ระบุไว้ในจุดมุ่งหมายของการสอนมากน้อยเพียงใด ควรเลือกใช้เครื่องมือที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียน รวมทั้งการใช้ผลของการวัดให้คุ้มค่า เพราะจุดประสงค์ของการวัดผลคือ เพื่อค้นพบและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน สอดคล้องกับ งานวิจัยของ สุพรรณิ เพชระ (2552: 85) ที่ศึกษาทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่า นิสิตมีทัศนะต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง ด้านวัดและประเมินผล มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาต่อแนวทางการจัดการเรียนการสอน นานาชาติไทยและนานาชาติสากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยรวมและเป็นรายด้าน สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 นิสิตชาย นิสิตหญิงและนิสิตเพศทางเลือกมีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนานาชาติไทยและนานาชาติสากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะจากการจัดการเรียนการสอนสาขานานาชาติไทยและนานาชาติสากล จัดการเรียนการสอนให้กับนิสิตชาย นิสิตหญิงและนิสิตเพศทางเลือกเรียนร่วมกัน ไม่ได้มีการแบ่งชั้นเรียน อีกทั้งรูปแบบการจัดการเรียนการสอนของผู้สอน ส่งเสริมให้นิสิตชายและนิสิตหญิงทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบ รวมถึงการวัด

ประเมินผลผู้สอนยังใช้หลักเกณฑ์การพิจารณาในหลักเกณฑ์เดียวกันทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิง ตลอดจนการจัดการจัดสภาพแวดล้อมต่างๆ บรรยากาศการจัดการเรียนรู้ อาคาร สถานที่ ตลอดจนสื่อการเรียนการสอนก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน จึงทำให้เกิดความรู้สึกแบบเดียวกัน ดังที่ อเนกกุล กริแสง (2553: 120) กล่าวว่า เพศชายและเพศหญิง สามารถเรียนรู้และรับรู้สิ่งต่างๆ ได้ทัดเทียมกัน สอดคล้องกับ สุรางค์ไคว้ตระกูล (2553: 106) กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างเพศเป็นสิ่งที่สังคมสร้างความคาดหวัง แต่ความแตกต่างจริงๆ มีน้อยมาก ผู้สอนควรคิดว่าผู้เรียนทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความสามารถเท่าเทียมกัน และไม่ควรตั้งความคาดหวังว่าผู้เรียนเพศชายหรือเพศหญิงต้องดีเด่นกว่ากัน โดยทางด้านหลักสูตร ควรมีการปรับปรุงให้มีความทันสมัยตามสภาพการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน สอดคล้องกับความสนใจของนิสิตและความต้องการของตลาดแรงงาน นิสิตหญิงและนิสิตชายได้รับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรเดียวกันอย่างเสมอภาค สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยาภรณ์ ลักษณะมีพิเชษฐ์ (2547: 88) ที่ได้ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาชีพครูของคณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม พบว่า นักศึกษาชายและหญิง มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพครูโดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตชั้นปีต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตชั้นปีต่างกัน ต่างก็มีความตั้งใจศึกษาเล่าเรียน และมหาวิทยาลัยได้มีการจัดการด้านการเรียนการสอน หลักสูตร การศึกษา การจัดสภาพแวดล้อม รวมถึงสื่อการเรียนการสอน ในมาตรฐานเดียวกัน ประกอบกับนิสิตยังเป็นผู้ที่มีอายุและวัยใกล้เคียงกันจึงมักมีความชอบ ความไม่ชอบ ความเห็นไม่แตกต่างกัน ดังที่ สุพัตรา สุภาพ (2541: 41) กล่าวว่า นิสิตที่มีอายุในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย คือช่วง 17 - 22 ปี เป็นวัยที่ใกล้เคียงกัน จึงมีความคิดเห็น ความรู้สึก ความรับผิดชอบ ความสนใจ ตลอดจนมีวุฒิภาวะทางอารมณ์คล้ายคลึงกัน และ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2530: 14) กล่าวว่า สถาบันการศึกษามีหน้าที่หลักที่จะขัดเกลาสติปัญญา และทัศนคติต่อผู้เรียนอย่างมาก และสนับสนุนให้นักศึกษาได้ใช้ชีวิตในสถาบันให้เกิดประโยชน์อย่างเต็มที่ ทั้งทางด้านการศึกษาเล่าเรียน การพัฒนาความคิด บุคลิกภาพ และการเตรียมความพร้อมที่จะเป็นบัณฑิตที่มีคุณค่าในอนาคตสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปัทมวรรณอ่วมศรี (2541: 64) ที่ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีคุณลักษณะด้านการเรียนไม่แตกต่างกัน และงานวิจัยของ จันทิพร ยะบุญวัน (2554: 55) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพศึกษาทั่วไป หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

2.3 นิสิตวิชาเอกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่

แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตที่กำลังศึกษาในวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยกับวิชาเอกนาฏศิลป์สากลได้เรียนในหลักสูตรเดียวกัน ซึ่งมีจำนวนรายวิชาหมวดวิชาพื้นฐาน หมวดวิชาเอกบังคับเฉพาะด้านเท่ากัน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่สาขาวิชาเอกเดียวกัน แต่หลักสูตรหรือเนื้อหาสาระในแต่ละรายวิชา รวมไปถึงกระบวนการเรียนการสอน การจัดกิจกรรมต่างๆ มีจุดมุ่งหมาย และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้กับนิสิตทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ในบางรายวิชานิสิตเอกนาฏศิลป์ไทยและเอกนาฏศิลป์สากลได้เรียนด้วยกัน และอาจารย์ผู้สอนก็เป็นกลุ่มเดียวกัน การจัดกิจกรรมภายในห้องเรียนหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร การสอบ การวัดผล การให้คะแนน การอำนวยความสะดวก การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการศึกษารียนรู้เหมือนกัน ทำให้ นิสิตวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและเอกนาฏศิลป์สากล มีแนวความคิด การปฏิบัติตนไปในทางเดียวกัน ดังที่ วิชัย ดิสสระ (2535: 103) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนควรจัดให้เหมาะสมและสอดคล้องกับศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ นอกจากนี้ระบบการเรียนการสอนที่เน้นความแตกต่างของแต่ละบุคคล จำเป็นต้องอาศัยกลวิธีการเรียนการสอนหลายๆ รูปแบบอย่างเป็นระบบ ซึ่งจะช่วยให้การสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิทวัส กรมรีโรจน์ (2556: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรี สาขานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตวิชาเอกนาฏศิลป์ไทยและนิสิตวิชาเอกนาฏศิลป์สากล มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนโดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

2.4 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยรวมและเป็นรายด้านไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ ต่างได้รับประสบการณ์ในการจัดการเรียนการสอน ของสาขานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในลักษณะเดียวกัน และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้ให้ความสำคัญต่อนิสิตทุกคนเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกระดับความรู้และผลสัมฤทธิ์ของนิสิต ได้แก่ การศึกษาในหลักสูตรเดียวกัน มีเนื้อหาวิชาที่เรียนเหมือนกัน ผู้สอนต่างมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการสอนเช่นเดียวกัน มีกิจกรรมการเรียนการสอนและการปฏิบัติงานร่วมกัน ใช้ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ สื่อและอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ร่วมกัน มีสภาพแวดล้อมในการเรียนที่ใกล้เคียงกัน นอกจากนี้ยังผ่านเกณฑ์การวัดและประเมินผลเดียวกัน ดังที่ อัจฉรา วัฒนานรงค์ (2539: 7) กล่าวว่า ผลผลิตของสถาบันอุดมศึกษาคือบัณฑิต ผลงานวิจัย และการบริการวิชาการ ซึ่งผลผลิตดังกล่าวจะมีคุณภาพได้มาตรฐานเพียงใด ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของความเป็นเลิศทางการจัดการศึกษาและการดำเนินงานด้านบริหารงานวิชาการจัดการศึกษาให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต้องมีการควบคุมคุณภาพในการจัดดำเนินการ เพื่อให้ได้มาตรฐานตามที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับ สุพรรณิ เพชร (2552:85) ได้ศึกษาทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง พบว่า นิสิตที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทิศทางการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน และ สอดคล้องกับ ธีรดา ยุทธะนันท์ (2556: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี ตามความคิดเห็นของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ทั้งโดยรวมและในแต่ละด้านทุกด้านไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับ ณัฐพล พุ่มชุมพล (2546: บทคัดย่อ) ได้ศึกษา ทิศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ พบว่า นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับปานกลาง และระดับต่ำ มีทิศนะ ต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ โดยรวมและในแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน

3. แนวทางการจัดการการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลไทยแลนด์4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผลจากการสัมภาษณ์ อาจารย์ จำนวน 9 ท่าน เรื่อง แนวทางการจัดการการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สามารถอภิปรายผล ดังนี้

3.1 ด้านหลักสูตร ต้องเน้นหนักให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามปรัชญาการศึกษาของชาติ สอดคล้องตามแผนพัฒนาประเทศ เน้นให้ผู้เรียนปฏิบัติได้หลากหลาย เมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาออกไป และต้องปรับปรุงหลักสูตรเนื้อหาให้ทันสมัยทันต่อการเปลี่ยนแปลงมีการพัฒนาและบูรณาการหลักสูตรอย่างต่อเนื่องและเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพและเพิ่มการเรียนการสอนให้ทันกับ ยุคประเทศไทย 4.0 จัดรายวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนต้องรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงตลอดจน ให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ ใช้เหตุผลแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ กระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองมากขึ้น รายวิชาปฏิบัติควรเน้นทักษะการฝึกปฏิบัติเพื่อประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงาน ควรเปิดกว้างให้นิสิตสามารถเลือกเรียนในหมวดวิชาชีพและเลือกหมวดวิชาเลือกเสรีมากขึ้น และมีการประเมินหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอเป็นระยะๆ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีและให้เพื่อให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับ ความต้องการของตลาดแรงงาน ดังที่ นาราวดี ศิริโรจน์ (2543: 16) กล่าวว่าได้สรุปความหมายของหลักสูตรว่า แนวทางในการปฏิบัติที่จะจัดให้แก่ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถ สอดคล้องกับ วรรณพร จัทรทอง (2546: 114) ที่ได้ศึกษาการจัดการเรียนการสอนวิชาชีพศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3.2 ด้านการเรียนการสอน ต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนาฏศิลป์จึงจะเกิดผลงานใหม่ๆขึ้น จนเกิดคำใหม่ในวงการนาฏศิลป์ไทยขึ้นคือ นาฏศิลป์ไทยสร้างสรรค์ เสมือนเป็นการพัฒนางานทางด้านนาฏศิลป์ไทยให้เกิดทักษะใหม่ๆขึ้น ต้องจัดการเรียนรู้อย่างมีเป้าหมาย และไม่ใช้จัด

การศึกษาเพื่อผลิตคนให้มีลักษณะรูปแบบเดียวกันหมด โดยผู้สอนจะต้องเปลี่ยนจากการเป็นผู้บรรยายมาเป็นผู้ดูแล ผู้แนะนำ ผู้อำนวยการความสะดวก และเรียนรู้ไปพร้อมกับผู้เรียน มีการปรับหลักสูตรให้ทันกับเหตุการณ์ มีรูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย ต้องพิจารณาว่ารูปแบบใดสนับสนุนกระบวนการเรียนรู้ 4.0 หรือการเรียนรู้ผ่านระบบดิจิทัล กระบวนการคิด การแก้ปัญหาเพิ่มการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย โดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เพิ่มเติม ให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนยุคใหม่ สามารถทำให้ผู้เรียนมีแนวทางการเรียนรู้ได้เพิ่ม ทั้งจากนอกห้องเรียนส่วนในด้านผู้สอนควรวางแผนพัฒนาบุคลากรไปในทิศทางที่สอดคล้องกับหลักสูตรที่เปิดสอน ควรเปิดสอนหลักสูตรใหม่ๆ พร้อมทำการวิจัยควบคู่กับการสอนใหม่ๆ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างต่อเนื่องและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน และควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการให้ผู้สอนเรียนรู้วิธีการถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนอย่างทอ่งแท้ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544: 109-110) กล่าวว่าวิธีการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากที่สุด คือ การสอนโดยคำนึงถึงผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นวิธีการสอนใหม่ที่คำนึงถึงภูมิหลังและความต้องการของผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลักในการดำเนินการสอนในชั้นเรียน อาจารย์ผู้สอนอยู่ในฐานะเป็นเพียงผู้ชี้แนะ ควบคุม เป็นที่ปรึกษา และบ่อยครั้งเป็นผู้รับประสบการณ์จากชั้นเรียนร่วมกับนักศึกษา สอดคล้องกับ ชูศรี สะพรั่ง (2549: 114) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้เรียนเห็นด้วยในระดับมาก

3.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ต้องเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สามารถสืบค้นข้อมูลความรู้ต่างๆ ได้จากโทรศัพท์เคลื่อนที่ ผู้สอนต้องส่งและตรวจงาน ได้โดยผ่านระบบอินเทอร์เน็ตออนไลน์ ต้องมีคอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้นข้อมูลไว้ที่ห้องเรียนสำหรับนักเรียนที่ไม่มีโทรศัพท์ และนำเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามาสนับสนุนระบบการเรียนรู้ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมของการเรียนรู้มีการลงทุนให้แก่ห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ในห้องเรียน 4.0 ซึ่งจะต้องเป็นห้องเรียนที่มีความท้าทาย สามารถพัฒนาศักยภาพของแต่ละบุคคล และมีการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีดิจิทัลเกิดขึ้น ต้องนำข้อมูลความรู้ที่เกิดขึ้นจากสื่อสังคมออนไลน์มาใช้ประโยชน์ โดยต้องสอดคล้องกับระบบเดิม ใช้ต้นทุนต่ำ และเชื่อมโยงกับการพัฒนาความเจริญของมนุษย์ ดังที่ สุพัตรา คุณากาญจน์ (2542: 51) ได้กล่าวว่าสื่อการเรียนการสอน ไม่จำเป็นต้องเป็นสื่อที่แพงหรือทันสมัยเสมอไป แต่ควรมุ่งเน้นความเหมาะสมและประสิทธิภาพการใช้มากกว่า สอดคล้องกับ สอดคล้องกับวิจัยของ (ทพวงมหาวิทยาลัย. 2543: 8) เรื่องระบบการวัดและประเมินผลผู้เรียนระดับอุดมศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา พบว่า สถาบันอุดมศึกษาพึงจัดปัจจัยเกื้อหนุน เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างมีคุณภาพและประสิทธิภาพ มีอาคารสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ เช่น แบบกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ และแบบศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีห้องสมุด ตำรา หนังสือวารสารทั้งภาษาไทย และต่างประเทศ มีเครื่องคอมพิวเตอร์ สื่อการเรียนการสอนและวัสดุอุปกรณ์ที่

เอื้ออำนวยต่อการสืบค้นและเสาะแสวงหาความรู้ทั้งจากภายในและภายนอกประเทศ มีอาณาบริเวณและบรรยากาศที่เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ และการใฝ่รู้ของนิสิตนักศึกษา

3.4 ด้านการวัดและการประเมินผล ต้องมีใช้เทคโนโลยีเพื่อยกระดับการทดสอบวัดและประเมินผลให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดรวมถึงเกณฑ์การวัดผลและประเมินผล ควรปรับปรุงเทคนิคการประเมินผลให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ใช้การประเมินผลที่ทันสมัย รวดเร็ว ให้ข้อมูลย้อนกลับให้นิสิตทราบผลเพื่อปรับปรุงพัฒนาต่อไป ควรกำหนดมาตรฐานการให้คะแนน เพื่อให้ผู้สอนทุกท่านถือปฏิบัติ จะเน้นความสมดุลในการประเมินผลเชิงคุณภาพ และใช้แบบทดสอบที่มีมาตรฐาน สำหรับการทดสอบย่อยและการทดสอบรวมสำหรับประเมินผลในชั้นเรียน เน้นการนำประโยชน์ของผลสะท้อนจากการปฏิบัติของผู้เรียนมาปรับปรุงแก้ไขงาน ดังที่ อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาร (2541: 13) กล่าวว่า การวัดผลประเมินผลที่ดี คือการวัดประเมินผลหลาย ๆ ครั้ง และหลาย ๆ วิธี เช่น วัดก่อนเรียน ระหว่างเรียน สอดคล้องกับ ชูศรี สะพรั่ง (2549: 122) ที่ได้ศึกษาความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ในด้านการวัดและประเมินผล นิสิตเห็นด้วยในระดับมากเช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒผู้วิจัยขอเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

1. ด้านหลักสูตรควรเพิ่มเติมความหลากหลายของเนื้อหาในหลักสูตรเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและสอดคล้องกับจุดประสงค์เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือการจัดรายวิชาของหลักสูตรมีความเหมาะสมกับระดับชั้นปีและความสามารถของนิสิต ดังนั้น การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ ครูผู้สอนควรเพิ่มหลักสูตรความคิดสร้างสรรค์เพราะความคิดสร้างสรรค์คือการสร้างสิ่งใหม่ๆ ที่มีคุณค่า โดยสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้นสามารถวัดสิ่งแปลกใหม่ทำให้เกิดความคิดที่หลากหลายและแปลกใหม่ไปจากเดิมจนนำไปสู่การคิดค้น เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม สามารถคิดได้หลายมิติ หลายทิศทาง สามารถคิดได้กว้างไกล ไร้กรอบและไร้ขอบเขต อาจทำให้นักศึกษาพัฒนาตนเอง มีความกระตือรือร้นที่อยากจะเรียนและมีความสุขนานเชื่อมั่นในตนเองส่งผลให้แนวทางการจัดการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นต่อไป

2. ด้านการเรียนการสอนเมื่อพิจารณารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นควรจัดการเรียนการสอนด้านนวัตกรรมใหม่ให้มีความหลากหลายเพื่อให้ผู้สอนมีความหลากหลายตามลักษณะของเนื้อหา เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์และสามารถใช้เทคนิคใหม่ๆ มาบูรณาการกับรายวิชา ครูผู้สอนควรมีกิจกรรมที่น่าสนใจ นิสิตควรได้รับการอนุญาต การพัฒนาและประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะเพิ่มเติม นิสิตควรได้รับโอกาสที่จะเป็นนักวางแผนและมีอำนาจ

ตัดสินใจกรรมการเรียนการสอนที่หลากหลาย จะเป็นประโยชน์ให้ผลิตเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลายมากขึ้นควรจัดการเรียนการสอนให้มีความหลากหลายเพื่อให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3. ด้านสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนเมื่อพิจารณารายข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ สภาพแวดล้อมต่างๆ ในห้องเรียนปกติ เช่น พรม กระจุก หน้าต่าง ควรจัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้มีความสะอาดและมีความปลอดภัย เพราะบรรยากาศในชั้นเรียนมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมความสนใจใคร่รู้ใคร่เรียนให้แก่นักศึกษา การจัดบรรยากาศในชั้นเรียนหรือสภาพแวดล้อมในห้องเรียนจะช่วยส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยสร้างความสนใจใฝ่รู้ ตลอดจนช่วยสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยให้กับนักศึกษาควรใช้สื่อและอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับเทคโนโลยีในยุคปัจจุบัน

4. ด้านการวัดและประเมินผลเมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ การวัดและการประเมินผลการเรียนกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอน ควรวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและให้สอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนการสอน ครูผู้สอนควรวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์อาจเกิดจากการวัดและประเมินผลที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและเพื่อให้แนวจัดการเรียนการสอนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น อาจประเมินจากสภาพการเรียนการสอนสภาพจริงและต้องพิจารณาความแตกต่างของนักศึกษาเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นควรวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับสมรรถนะรายวิชาและให้สอดคล้องกับแนวการจัดการเรียนการสอน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาองค์ประกอบและตัวชี้วัดของวิชาในสาขาเพิ่มเติมว่าส่วนใดควรได้รับการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขรวมทั้งศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ร่วมกับวิจัยเชิงคุณภาพ

2. ควรศึกษาด้านสมรรถนะต่างๆ ซึ่งสมรรถนะเหล่านั้นจะเป็นตัวผลักดันให้บุคคลสามารถสร้างผลงานและปฏิบัติงานได้ดังเป้าหมายที่ตั้งไว้ เพื่อนำมาพัฒนาแนวคิดใหม่ๆ ของผู้เรียนกับผู้สอนในแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้นต่อไป



บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ.(2540).รายงานผลการสัมมนายุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษา.กรุงเทพฯ:
สำนักงานปฏิรูปการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ.(2544). “สื่อการเรียนรู้” ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช
2544.กรุงเทพฯ:กระทรวงศึกษาธิการ.

กิ่งแก้ว เอี่ยมแจ่ม.(2542). สภาพการจัดการเรียนการสอนของคณะบริหารธุรกิจ
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ ตามทัศนะของนักศึกษา.
ปริยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

กิดานันท์ มะลิทอง. (2536). เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บริษัท เอ็ดดิสัน
เพรส
โปรดักส์ จำกัด.

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.(2547).หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์
บัณฑิต สาขาวิชานาฏศิลป์. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2550). รายงานการประเมินตนเอง สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2551). รายงานการประเมินตนเอง สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (2551). ประวัติความเป็นมาของคณะศิลปกรรมศาสตร์.สืบค้นเมื่อ 11
พฤษภาคม 2553, จาก <http://fofa.swu.ac.th/index.php?p=aboutus>

_____. (2551). คุณสมบัติของผู้เข้ารับการศึกษ. สืบค้นเมื่อ 11 พฤษภาคม 2553,
จาก http://fofa.swu.ac.th/index.php?p=st_qualification

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา. (2543). มาตรฐานการประกันคุณภาพการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพ
การศึกษา

ใจทิพย์ เชื้อรัตนพงษ์. (2539). การพัฒนาหลักสูตร: หลักการและแนวปฏิบัติ.

กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จินตนา สายทองคำ.(2539) การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อ
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยนาฏศิลป์.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต.

- กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จันทิพร ยะบุญวัน. (2554). *ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไป*
หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหิดล. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา).
- กรุงเทพฯ :
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ถิรดา ยุกตะนันท์. (2556). *การจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ*
มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ :
- บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชมพันธ์ ภูษธร ณ อุษยา. (2540). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ข่าวทหารอากาศ.
- ชมนาด โสภณ. (2531) *พัฒนาการการศึกษานาฏศิลป์ไทยในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ชูเวช ชาญสง่าเวช. (2543). *รายงานการวิจัยเรื่อง การปฏิรูปอุดมศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกา*.
กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์
- ชูศรี สะพรั่ง. (2549). *ความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน*
ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- เข้า สิทธิชัย. (2549). *“การพัฒนาคณาจารย์ในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวฯ”*.
วารสารคุรุศาสตร์. 12(2) :95 – 106
- ณัฐพล พุ่มชุมพล. (2526). *ทัศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน ของคณะวิศวกรรมศาสตร์*
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต.
(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- ดาริณี ชำนาญหมอ. (2545). *ระบำ รำ เต้น. คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไอดีเอสแควร์
- ตรีวิทย์ พิจิตรพลาภาศ. (2552). *หลักสูตรและการสอนศิลปศึกษา 1*. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทิสนา แคมมณี. (2535). *“การประเมินผลหลักสูตร”, ในบทความทางการประเมินโครงการ*
หน้า 1. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมอาชีวศึกษา.
- _____. (2545). *ศาสตร์การสอน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทบวงมหาวิทยาลัย , สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2539). *แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา*
ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544). กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย
- _____. (2543). *การปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*
ของทบวงมหาวิทยาลัย. อนุสารอุดมศึกษา. 26(259): 8 – 11
- _____. (2544). *คู่มืออบรมผู้ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัย*.

กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย

ทบวงมหาวิทยาลัย, สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. (2544). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545 – 2549). กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย

_____. (2549). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550 – 2554)

กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย

ทองอินทร์ อังคณานุกุล. (2544) ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับคุณลักษณะของ
อาจารย์สถาบันอุดมศึกษาในเขตภาคกลาง สังกัดกรมศิลปากร. ปรินิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย

ทนายทศพรจำเริญ พุทธประดับ. (2545). หนังสือที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ ครูจำเริญ

พุทธประดับ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ กรีน พริน.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2541). การประกันคุณภาพทางการศึกษาระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนัก
มาตรฐานอุดมศึกษา ทบวงมหาวิทยาลัย.

ทองอินทร์ วงโสธร; และคนอื่นๆ. (2522). รายงานการวิจัยเรื่อง ระบบอุดมศึกษาไทย. กรุงเทพฯ:
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

ธัญพร โรจนสังวร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ญัฐกานต์ สุมาลัย เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อ 16 กรกฎาคม 2560

ธำรง บัวศรี. (2531). ทฤษฎีหลักสูตร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์พัฒนาการศึกษา.

_____. (2532). ทฤษฎีหลักสูตรการออกแบบและพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :

คุรุสภาลาดพร้าว.

ธรากร จันทะสาโร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, ญัฐกานต์ สุมาลัย เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เมื่อ 10 มกราคม 2560

ธงชัย สุขดี. (2555, ธันวาคม). ความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ ตามหลักสูตรของสถาบันพลศึกษาปีการศึกษา 2553. วารสารคณะพลศึกษา.
15(พิเศษ): 47.

ธวัช เต็มฉนวน. (2548). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการ
ศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกรมศิลปากร. วิทยานิพนธ์การศึกษา
ดุสิตบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร

ธวัชรรัตน์ พลเจริญ. (2546). ทักษะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนสาขาศิลปศึกษา
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.

- ณิชาภัทร จาวิสูตร. (2555). การจัดการเรียนการสอนหลักสูตรศิลปศาสตร สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นครินทร์. (2556). การสรรหาครูระบบใหม่. สืบค้นเมื่อ 14 กุมภาพันธ์ 2560 , จาก <http://www.thaigoodview.com/node/4995>
- นฤมล ชันสัมฤทธิ์. (2542). การนำเสนอแนวทางการพัฒนาอาจารย์วิทยาลัยนาฏศิลป์.วิทยานิพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,ถ่ายเอกสาร.
- นิวัฒน์ วรสาร. (2550). ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อคุณภาพการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงศ์. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติครู วิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- นวลลออ ทินานนท์. (2543). เอกสารประกอบการสอนวิชาหลักสูตรและการสอนศิลปศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุปผชาติ อุปถัมภ์นรากร. (2546). การจัดการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์และการละครในหลักสูตร ปริญญาตรี ของสถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ตามทัศนะของอาจารย์และนักศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยาภรณ์ ลักษณะมีพิเชษฐ์. (2547). ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาชีพครูของ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครปฐม. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมการศึกษา.
- ประกอบ บุปรัดน์. (2530). การพัฒนาคณาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา : ปัญหาและทางออก. กรุงเทพฯ : ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ประดิษฐ์ คุณรัตน์. (2539). การวางแผนอาคารสถานที่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ (บางเขน) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ปริศนา สมพงษ์. (2532). การศึกษาคุณสมบัติที่พึงประสงค์ด้านการสอนของอาจารย์สอน วิชาศิลปศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในทัศนะของนิสิต. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- พัลลภ พิริยะสุรวงศ์. (2543). การบูรณาการความรู้สารสนเทศในระบบจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในทัศนะของนิสิต. ปรินุญานิพนธ์การศึกษา มหาวิทยาลัย. (การอุดมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- _____. (2550). รูปแบบการเรียนการสอน. สืบค้นเมื่อ 10 มิถุนายน 2560, จาก <http://www.kroobannok.com/145>
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2544). การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ : แนวคิด วิธี และเทคนิคการสอน. กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (วพ.)
- พจณิชา จันทรศิริ. (2552). ทักษะต่อการเรียนดนตรีไทยและนาฏศิลป์ไทยของนักศึกษาสาขาวิชาดุริยางค์ไทยและนาฏศิลป์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี. ปรินุญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รุยรี ภูสาระ. (2545). การพัฒนาหลักสูตร : ตามแนวปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วังษ์ใหญ่. (2526). การพัฒนาหลักสูตรและการสอบมิตใหม่. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- _____. (2543). ปฏิรูปการเรียนรู้ : ผู้เรียนสำคัญที่สุด สูตรสำเร็จหรือกระบวนการพิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : เอสอาร์ ปริ้นซ์ติ้ง ลิมิตเตดส์ พาสเนอร์ชิพ.
- วิชัย แหวนเพชร. (2530). พัฒนาหลักสูตรและการสอนมิตใหม่. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองธรรม
- วิมลศรี อุปรมัย. (2553). นาฏกรรมและการละคร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มิถุนายน 2553, จาก <http://gotoknow.org/blog/gok/317153>
- วรพรรณ กิรานนท์. (2540). การวิเคราะห์หลักสูตรนาฏศิลป์ ระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- วรรณพร จัตทอง. (2546). การจัดการเรียนการสอนวิชาศึกษาทั่วไปของหลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนิสิต. ปรินุญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- วรเดช จันทรศร. 2531. สถานภาพของอาจารย์มหาวิทยาลัยไทย : การวิเคราะห์และเปรียบเทียบคุณค่าบางประการ. ในการบริหารมหาวิทยาลัยในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543). ลักษณะทางธรรมชาติของผู้เรียนอุดมศึกษา, การพัฒนาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2544). การพัฒนาการเรียนการสอนทางการอุดมศึกษา.

- กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วสันต์ ทองไทย. (2549). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนเพื่อเสริมสร้างจิตพิสัยในการเรียนรู้สำหรับนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา. ปรินูญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). อุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชัย ดิสสระ. (2535). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิทวัส กรมน์โรจน์. (2556). ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชานาฏศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิมลศรี อุปรมัย. (2553). นาฏกรรมและการละคร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรวาลี วัชรวิงศ์ ณ อยุธยา. (2551). ทศนะของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศิริกาญจน์ จันทร์เรือง. (2543). การเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- เสริมศรี ไชยสร และคณะ. (2543). รายงานการวิจัยเรื่อง หลักเกณฑ์และรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรที่พึงประสงค์ในระดับปริญญาตรี. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.
- สำนักส่งเสริมและพัฒนาศักยภาพนักศึกษา. (2551). กิจกรรมนักศึกษากับการพัฒนาคุณภาพบัณฑิต. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา.
- สุพิรพัชร พิมพ์มาศ. (2559). ความคิดเห็นของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุพรรณิ เพชรระ. (2552). ทศนะของนิสิตที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2541). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กภาพสินธุ์. ประสานการพิมพ์. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2553). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพัตรา สุภาพ. (2541). *สังคมและวัฒนธรรมไทย ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

อัจฉรา วัฒนางรงค์. (2539). *รายงานการวิจัยเรื่อง การควบคุมคุณภาพภายในของมหาวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.

อเนกกุล กรี่แสง. (2553). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: พิชมงคล.

Brown, D.J. (1995). *The Element of Language Curriculum*. Boston: Heinle & Heinle.



ภาคผนวก





ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการทำวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต ในหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ เรื่อง “แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ” โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริหารและอาจารย์ ในด้านหลักสูตร ด้านการเรียนการสอน ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล รวมไปถึงการจัดกิจกรรมต่างๆ ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

2. ขอความกรุณานิสิตตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และโปรดตอบข้อคำถามทุกข้อ คำตอบและข้อเสนอแนะจะเป็นความลับและไม่มีการเผยแพร่ใดๆ ต่อนิสิตในประการทั้งปวง และแบบสอบถามนี้จะถูกทำลายทิ้งทันทีภายหลังการใช้งานเสร็จสิ้นสมบูรณ์

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย

กศ.ม. (การบริหารและการจัดการการศึกษา)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แบบสอบถาม

เรื่อง แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล
ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หน้าคำตอบตามความเป็นจริง

1. เพศ

☐ ชาย ☐ หญิง ☐ เพศทางเลือก

2. ชั้นปีที่ศึกษา

☐ ชั้นปีที่ 1
☐ ชั้นปีที่ 2
☐ ชั้นปีที่ 3
☐ ชั้นปีที่ 4

3. ขณะนี้เป็นนิสิตวิชาเอก

☐ นาฏศิลป์ไทย
☐ นาฏศิลป์สากล

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

☐ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป
☐ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตตั้งแต่ 2.50-2.99
☐ ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตตั้งแต่ 2.49

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุค
ประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุดเพียงช่อง
เดียว โดยพิจารณาตามค่าน้ำหนักคะแนน ดังนี้

- 5 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอยู่ในระดับอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ผู้ตอบมีเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

1 หมายถึง ผู้ตอบเห็นด้วยอยู่ในระดับน้อยที่สุด



ข้อ	แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1
	<u>ด้านหลักสูตร</u>					

1.	คู่มือหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการของนิสิต					
2.	หลักสูตรมีความสากลในเชิงวิชาการและมีความทันสมัย					
3.	เนื้อหาวิชาในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กัน					
4.	เนื้อหาในรายวิชามีความเหมาะสมกับหน่วยกิต					
5.	เนื้อหาวิชาในหลักสูตรมีความเหมาะสมกับระดับชั้นปีและความสามารถของนิสิต					
6.	การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์					
7.	การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนนำไปประกอบอาชีพได้					
8.	การจัดรายวิชาของหลักสูตรเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีบุคลิกภาพที่ดี					
9.	เนื้อหาของหลักสูตรเป็นความรู้ที่ทันสมัย ทันต่อสถานการณ์โลกปัจจุบัน ทางเทคโนโลยี					
10.	ความทันสมัยและความหลากหลายของรายวิชาในหลักสูตร					

ข้อ	แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1

	<u>ด้านการเรียนการสอน</u>					
11.	การใช้วิธีการสอนและเทคนิคการสอนในการเรียนการสอนภาคทฤษฎี					
12.	การใช้วิธีการสอนและเทคนิคการสอนในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ					
13.	การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับเนื้อหาวิชาในแต่ละรายวิชา					
14.	การสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					
15.	การสอนหลากหลายวิธี ตามแต่ละลักษณะของเนื้อหาวิชา					
16.	การสอนหลากหลายวิธี ตามแต่ละลักษณะของชั้นปี					
17.	การจัดการศึกษานอกสถานที่เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ประสบการณ์ตรง					
18.	การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการสร้างสรรค์ผลงาน					
19.	การใช้วิธีการสอนโดยให้ผู้เรียนได้ฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เสริมสร้างการทำงานเป็นทีม					
20.	ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ประยุกต์แนวคิด ศาสตร์ทางทฤษฎีและ/หรือ ศาสตร์ที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการเรียนรู้					

ข้อ	แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด

	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	5	4	3	2	1
	<u>ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน</u>					
21.	การใช้สื่อเทคโนโลยีประกอบการเรียนการสอน					
22.	สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ในภาคปฏิบัติมีความหลากหลาย					
23.	ความทันสมัยของสื่อการสอน เช่น วิทยุเทปบันทึกเสียง วีดิทัศน์					
24.	สื่อการเรียนการสอนที่นำมาใช้ในภาคทฤษฎี					
25.	จำนวนอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอนกับจำนวนผู้เรียน					
26.	ความทันสมัยของ ตำรา หนังสือ หรือแหล่งข้อมูลต่างๆ ทางด้านนาฏศิลป์					
27.	สภาพแวดล้อมต่างๆ ในห้องเรียน เช่น โต๊ะ เก้าอี้ ฯลฯ					
28.	สภาพแวดล้อมต่างๆ ในห้องเรียนปฏิบัติ เช่น พรม กระจุก หน้าต่าง ฯลฯ					
29.	การจัดห้องเรียนสำหรับการเรียนการสอน					
30.	ห้องปฏิบัติการมีความพร้อมสำหรับการเรียนรู้					

ข้อ	แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทย และนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	ระดับความคาดหวัง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
		5	4	3	2	1

	ด้านการวัดและประเมินผล					
31.	การวัดผลและประเมินผลในการสอบภาคปฏิบัติ					
32.	การวัดผลและประเมินผลในการสอบภาคทฤษฎี					
33.	มีการแจ้งเกณฑ์และวิธีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้ทราบล่วงหน้าอย่างชัดเจน					
34.	มีการวัดและประเมินผลการเรียนรู้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอน					
35.	การใช้เครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่มีความเหมาะสมตลอดภาคเรียนการศึกษา					
36.	การวัดและประเมินผลมีความยุติธรรม					
37.	มีการแจ้งผลการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้ทราบตามระยะเวลาที่กำหนด					
38.	ความเหมาะสมของการใช้วิธีการวัดผลและประเมินผล การเรียนของนิสิตในแต่ละรายวิชา					
39.	การใช้วิธีการวัดผลและประเมินผลที่หลากหลายในแต่ละลักษณะของเนื้อหาวิชา					
40.	การประเมินมีการกำหนดเกณฑ์ วิธีการ ประเมิน เครื่องมือ และการให้คะแนนที่เหมาะสม					

ตอนที่ 3 แบบสัมภาษณ์แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย

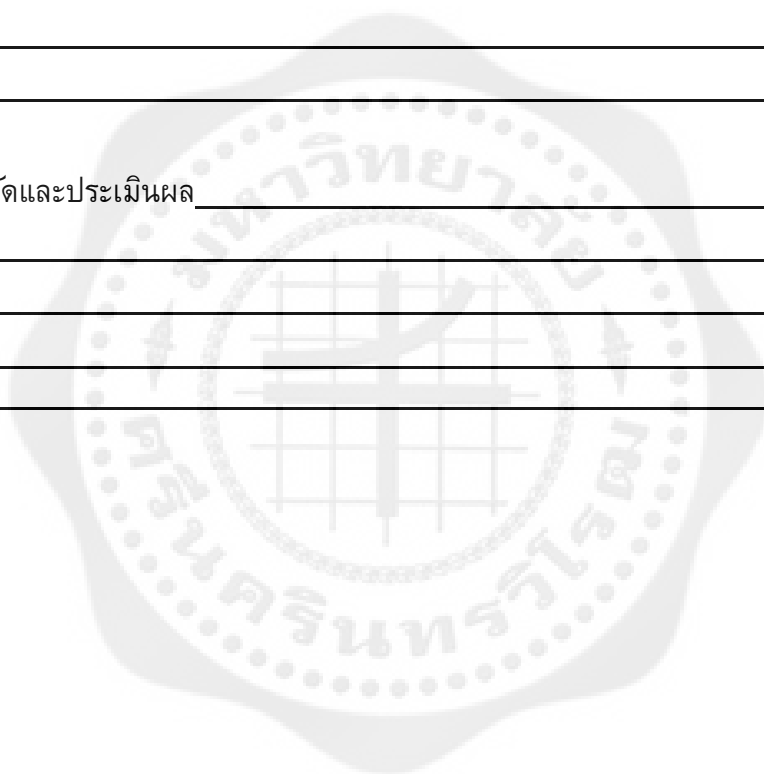
4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3.1 ด้านหลักสูตร _____

3.2 ด้านการเรียนการสอน

3.3 ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน

3.4 ด้านการวัดและประเมินผล



ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย



บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 6918/ 0๖๖๖

วันที่ ๑๔ มีนาคม 2561

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะศิลปกรรมศาสตร์



ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญและจดหมายขอความอนุเคราะห์เชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ



รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

1. อาจารย์ ดร.ปรารธนา คงสำราญ
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ
สังกัด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2. อาจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข
ตำแหน่ง ภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา
สังกัด คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ผศ.ดร.รวมพร ทองรัมย์โอเนส
ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักบริการวิชาการ
สังกัด วิทยาลัยเซาธ์อีสท์ บางกอก





บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 6918/ 04๖1

วันที่ 14 มีนาคม 2561

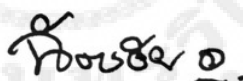
เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์ ดร.ปรารณา คงสำราญ

เนื่องด้วย นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลยุค 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธนะพงศ์ ศรีกาฬสินธุ์ และอาจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ โปณะทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับท่านแล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป โดยสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ โทรศัพท์ 091 436 5614

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้



(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย



บันทึกข้อความ

ส่วนงาน งานบริหารและธุรการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 15664

ที่ ศธ 6918/ 0๕๖1

วันที่ 1๗ มีนาคม 2561

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารและการจัดการการศึกษา (การบริหารการอุดมศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากลยุค 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐะณพงศ์ ศรีภาพสินธุ์ และอาจารย์ ดร.จักรกฤษณ์ โปณะทอง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม ทั้งนี้ นิสิตได้ติดต่อประสานงานเบื้องต้นกับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรอุมา เจริญสุข แล้ว และจะประสานงานในรายละเอียดดังกล่าวต่อไป โดยสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่โทรศัพท์ 091 436 5614

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย





ภาคผนวก ง
ความเชื่อมั่นและคำอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม



การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ เท่ากับ 0.970
2. อำนาจจำแนกของแบบสอบถาม "แนวทางการจัดการเรียนการสอนนาฏศิลป์ไทยและนาฏศิลป์สากล ยุคประเทศไทย 4.0 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ"

ข้อ	ด้านหลักสูตร	ข้อ	ด้านการเรียนการสอน	ข้อ	ด้านสื่ออุปกรณ์การสอน	ข้อ	ด้านการวัดและประเมินผล
1.	0.638	1.	4.438	1.	5.508	1.	4.583
2.	2.758	2.	3.424	2.	3.631	2.	4.438
3.	3.424	3.	3.901	3.	6.242	3.	4.320
4.	2.925	4.	3.240	4.	1.964	4.	2.411
5.	1.234	5.	2.701	5.	3.795	5.	3.989
6.	3.194	6.	3.989	6.	3.211	6.	3.424
7.	4.710	7.	2.118	7.	3.775	7.	2.750
8.	4.583	8.	2.909	8.	4.638	8.	2.688
9.	4.704	9.	2.333	9.	8.656	9.	3.473
10.	1.790	10.	3.416	10.	3.606	10.	3.000

ประวัติย่อผู้วิจัย



ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวณัฐกานต์ สุมาลัย
วันเดือนปีเกิด	3 ตุลาคม 2533
สถานที่เกิด	อำเภอหนองแค สระบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	112/114 ตำบลหนองแค อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	พนักงานบริษัทเอกชน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	อาคารที่ม 151 ถนนนวลจันทร์ แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2551	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนปิยชาติพัฒนา นครนายก
พ.ศ. 2556	การศึกษาระดับบัณฑิต (ศป.บ.) สาขานาฏศิลป์ไทย จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ
พ.ศ. 2561	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขาการบริหารและการจัดการการศึกษา จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพฯ